யாழ்ப்பாண வைபவமாலை

15494
24440
MADRAS-90

முதலியார்

குல. சபாநாதன்

உ

மாதகல்

மயில்வாகனப் புலவர்

எழுதிய

யாழ்ப்பாண வைபவமாலை

முதலியார் குல. சபாநாதன் அவர்கள்
பல பிரதி ரூபங்களைக்கொண்டு பரிசோதித்து
எழுதிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன்

விற்பனை உரிமையாளர்:

சரஸ்வதி புத்தகசாலை,

175, செட்டியார் தெரு,

கொழும்பு.

Copyright] 1953 [விலை ரூ. 1–50

சமர்ப்பணம்

புராதனப் பெருமை வாய்ந்த யாழ்ப்பாண நாட்டின் சரித்திர சம்பந்தமாக ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் ஆராய்ச்சி நூல்கள் எழுதி வெளியிட்ட அறிஞர், *முதலியார் செ. இராச நாயகம்,* *C. C. S.* அவர்களது ஞாபகார்த்தமாக இந்நூல் வெளியாகின்றது.

(பதிப்புரிமை ஆசிரியருக்குரியது.)

The Premier Art Press, Madras—7.

பொருளடக்கம்

பொருள்		பக்கம்
1. அணிந்துரை	...	v
2. முகவுரை	...	vii
3. நூலாசிரியர் வரலாறு	...	xii
4. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை ஆராய்ச்சி		xx
5. நூல்	...	1—96
6. அனுபந்தம்	...	i—xi

அணிந்துரை

இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் பல நூற்றாண்டுகளாக நிலைபெற்றுத் தங்கள் ஆதிக்கத்தைப் பரவச்செய்த வரலாறு தமிழகச் சரிதத்தில் ஒரு முக்கியப் பகுதியாகும். யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழரசர் பாரம்பரியமாக ஆண்டு வந்ததோடு, **போர்த்துக்கேயர்** என்ற பறங்கியர் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன், சிங்கள மன்னரும் தங்களுக்குத் திறை செலுத்துமாறு மேன்மையுற்று விளங்கினர். யாழ்ப்பாண மன்னர்களின் சரித்திரத்தை ஆராய்ந்து அறிதற்குத் துணை செய்யும் ஆதார நூல்கள் ***கைலாய மாலை, வையா பாடல், யாழ்ப்பாண வைபவமாலை*** என்பன.

இவற்றுள் யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை விரிவானது; தெளிவான வசனநடையிலுள்ளது. தமிழில் சரித்திர முறையில் எழுதப்பட்ட நூல்கள் மிகச் சிலவே. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை இவ்வகையில் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய இடம் பெறுதற்குரியது. இதன் ஆசிரியர் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு சிறந்த வித்துவ குடும்பத்தில் தோன்றிய ***மயில் வாகனப் புலவரா***வர். இவர் ஏறக்குறைய இரு நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்தவர். அக்காலத்தில் கன்ன பரம்பரையாக அறிந்த வரலாறுகளை இவர் கைலாய மாலை, வையா பாடல் என்ற நூல்களிற்கூறப்பட்ட செய்திகளோடு இயைத்து, யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை என்ற நூலை எழுதியுள்ளார் என்பது தெரிகிறது. இதிலுள்ள வரலாறுகள் யாவும் சரித்திர உண்மைகளாகக்

கொள்வதற்கில்லை. ஆயினும், இந்நூல் சரித்திர ஆராய்ச்சி யாளர்க்கு மிகவும் பயன்படத்தக்கது.

இந்நூல் இதுகாறும் திருத்தமான முறையில் அச்சிடப் படவில்லை. அச்சிடப்பட்ட பிரதிகளும் இப்பொழுது கிடைப்பது அருமையாய்விட்டது: இங்ஙிலையில் யாழ்ப் பாண வரலாற்றுராய்ச்சித் துறையில் அதிக ஆர்வத்துடன் உழைத்து வருகின்ற அறிஞர் *திரு. குல. சபாநாதன் அவர் கள்,* இந்நூலைச் செவ்வனே பரிசீலனை செய்து, பல ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் பதிப்பிக்க முன் வந்தது மிக வும் பாராட்டற்குரியதாகும். இவ்வாராய்ச்சிக் குறிப்புகள் இந்நூலுக்கு ஒரு தனிச் சிறப்பைத் தருவன, திரு. சபா நாதன் அவர்கள் செய்துள்ள இவ்வரும்பணி, யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தை ஆய்ந்தறியுமாறு பலருக்கும் ஊக்கம் அளிக் கும் என்பது திண்ணம்.

இராமநாதன் கல்லூரி,
சுன்னுகம், 9-6-49.

சு. நடேசபிள்ளை

முகவுரை

யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை என்னும் சரித்திர நூல் முதன்முதல் ***வட்டுநகர் திரு. V. V. சதாசிவப் பிள்ளை*** அவர்களால், 1884-ஆம் ஆண்டு சென்னையில் அச்சிடப்பட்டது. முதற்பதிப்பிலேயே பதிப்பாசிரியர் தாமாக ஒரு பகுதியினை எழுதிச் சேர்த்துவிட்டார். அப்பகுதி இந்நூலின் இறுதியில் அனுபந்தமாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. அதன் பின்னர் மேற்படியூர் ***திரு. சி. பாலசுப்பிரமணிய சர்மா அவர்கள்*** இந்நூலிற் சிலவற்றைக் கூட்டியும் குறைத்தும் '***யாழ்ப்பாண வைபவம்***' என்னும் பெயருடன் 1916ல் அச்சிட்டார்கள். இதன் இரண்டாம் பதிப்பு, ***சங்கானை திரு. சு. பொன்னுச்சாமிப்பிள்ளையவர்***களால் 1927ல் வெளியிடப்பட்டது. வைபவமாலையின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு நியாயவாதி ***சி. பிறிற்றோ*** (C. Britto) அவர்களால் கி. பி. 1899ல் அச்சிடப்பட்டது. பிற்காலத்தில் இந்நூற்பதிப்புகளும் கையெழுத்துப் பிரதிகளும் கிடைப்பது அரிதாகிவிட்டது. இந்நிலைமையினைக் கண்டு கவன்ற ***முதலியார் செ. இராசநாயகம் அவர்கள்*** லண்டன் மாநகரத்து நூதனப் பொருட்சாலையில் கீழைத்தேச நூல்நிலையப் பகுதியில் இருந்த வைபவமாலைப் பிரதியினை வரவழைக்க முயன்றார்கள். அக்காலத்தில் அவர்கள் ***இலங்கைச் சரித்திரச் சுவடிப் பாதுகாப்புச் சபை***யின் (Historical Manuscripts Commission) ஓர் அங்கத்தவராய் இருந்தமையால், அச்சபை மூலம் லண்டனிலுள்ள கையெழுத்துப் பிரதியின் படப்பிரதியை (Photostat Copy) எடுப்பித்தார்கள். பின்னர் அதனைப் பிரதி செய்து அச்சிடக் கருதினார்கள். அதற்குரிய எழுத்து வேலை முழுவதையும் சனி ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் அவர் வீட்டுக்குச் சென்று யானே செய்து வந்தேன். அத்துடன் இந்நூலுக்கு அடிக்குறிப்புகளையும் அவர்களுடைய மேற்பார்வையின்கீழ் யான் எழுதினேன். இந்நூல் பாகம் பாகமாக 1939-ஆம் ஆண்டில் '***இலங்கை வித்தியா சமாசாரப் பத்திரிகை***'யில் வெளி வந்தது. அப்பொழுது

முதலியார் அவர்கள் என் அடிக்குறிப்புகளைப் பற்றிப் பின்வருமாறு எழுதினார்கள் :

" இந்நூல் மாணவர்க்கும் பிறர்க்கும் பல்கால் உதவி செய்யுமெனவோர்ந்து எனது நூலையும் பிற சரித்திராசிரியர் ஆராய்ச்சியாளர் கொள்கைகளையும் வைத்தாராய்ந்து, கொழும்பு வித்தியா கந்தோரில் ஓர் எழுத்தாளரும், தமிழறிஞரும், நுண்ணறிவாளரும், ஈழநாட்டுப் புலவர் வரலாறு தொகுக்கும் பணியைச் செய்து வருபவருமாகிய *திரு. குல. சபா நாதன் அவர்கள்* குறிப்புரையுமொன்று எழுதி உதவியிருக்கின்றார்கள். அக்குறிப்புரை இந்நூலைத் தெள்ளிவடித்துச் செய்திகளை ஒருவாறு உள்ளபடி அறிவித்தற்குப் பேருதவியாயிருப்பதை இந்நூலை வாசிப்போர் இனிது அறிவர்."

முதலியார் அவர்கள் இந்நூலுக்கு ஏற்ற ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பினையும் சேர்த்து வெளியிடக் கருதி அப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். ஆனால், துரதிருஷ்டவசமாக அம்மொழி பெயர்ப்புப் பூரணமாவதற்கு முன் அவர்கள் 17—1—40ல் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்து இறைவன் திருவடி நீழலை அடைந்தார்கள். பின்னர் முதலியார் அவர்களுடைய சிரேஷ்ட புதல்வர் *திரு. இ. நாயகம் அவர்கள்* இம்மொழி பெயர்ப்பு வேலையைப் பூர்த்தி செய்யுமாறு என்னைப் பணித்தார்கள். அங்ஙனமே அதனைச் செய்து முடித்தேன் ; ஆனால், அதனைத் தனி நூலாகப் பின்னர் வெளியிடக் கருதி இந்நூலுடன் சேர்க்காது நீக்கிவிட்டேன்.

சில வருடங்களுக்குப் பின்னர் யான் சென்னைக்குச் சென்றிருந்த பொழுது *திரு. தி. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளை அவர்களின்* புதல்வர் *திரு. க. ராஜேஸ்வரன் அவர்கள்* வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தேன். 'யாழ்ப்பாண வைபவமாலைப் பிரதி எங்கேயாவது கிடைக்குமோ?' என அவர்களை உசாவிய போது அவர்கள் தம் தந்தையார் தேடிப் பேணி வைத்திருந்த ஏட்டுப் பிரதியைத் தந்தது மட்டுமன்றி, வைபவ

மாலை முதற்பதிப்புப் பிரதியொன்றையும் தந்துதவினார்கள். முன்னொரு போதும் அறிமுகமில்லாத என்னிடம் இத் தகைய கிடைத்தற்கரிய பொருளை நம்பித் தந்த திரு. க. ராஜேஜஸ்வரன் அவர்களின் பெருந்தன்மையை யான் என் றும் மறக்கவியலாது! இப்பெருந்தகையாளர்க்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியைச் செலுத்துங் கடப்பாடுடையேன். இவ்விரண்டினையுங் கொணர்ந்து யான் வைத்திருந்த பிரதி யுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துப் பாட பேதங்களைக் குறித்துக் கொண்டேன். பின்னர்த் *திரு. அ. சதாசிவப் பிள்ளை அவர் கள்* தாம் எழுதிய '*பாவலர் சரித்திர தீபகம்*' என்னும் நூலில் *மயில் வாகனப்புலவர்* வரலாற்றைக் கூறுமிடத்து. ''வைபவமாலையை 'உதயதாரகை'ப் பத்திரப் பிரதிகள் பலவற்றில் முன் அச்சடிப்பித்திருக்கிறோம்,'' என்று எழுதி யிருப்பதைக் கண்டேன், எனவே, கொழும்பு அரசினர் புராதன சாஸன சேமிப்புச்சாலையில் (Government Archives) பழைய 'உதயதாரகை'ப் பிரதிகளைத் தேடிப் பார்த்தேன். அதிருஷ்டவசமாக 'வைபவமாலை' வெளி வந்த பிரதிகள் அங்குக் காணப்பட்டன. அவற்றிலுள்ள பாட பேதங்களையும் குறித்துக்கொண்டேன். இது சம்பந் தமாக நண்பர் *மு. இராமலிங்கம் அவர்கள்* அதிக உதவி புரிந்தார்கள்.

இந்நூலைப் பாட பேதங்களுடனும் குறிப்புரையுட னும் வெளியிடுவதற்கு முன்னர் *நல்லூர், வண. சுவாமி ஞானப் பிரகாசருடைய* அபிப்பிராயத்தையும் அறிவது நன் றெனக் கருதி, அதனை அவர்களுக்கு அனுப்பி வைத்தேன். சுவாமியவர்கள் அதனைப் பார்வையிட்டுச் சில திருத்தக் குறிப்புகளை எழுதியதுமன்றி, 1940-ஆம் ஆண்டில் எனக் கெழுதிய கடிதமொன்றில், *தாங்கள் எழுதிய அடிக்குறிப் புகள் தங்கள் சரித்திர ஆராய்ச்சி வன்மையை நன்கு புலப் படுத்துகின்றன. பட்சபாதமின்றி அபிப்பிராய பேதங்களை நடுநின்றாராய்ந்து காட்டியிருப்பது பாராட்டத்தக்கது. இந்*

நூல் வெளி வரும் நன்னாளை நான் ஆவலுடன் எதிர் பார்த்து வண்ணமிருக்கின்றேன்," எனக் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால், சுவாமியவர்கள், 22-11-47ல் இவ்வுலகவாழ்வை நீத்தார்கள். சுவாமியவர்கள் உயிருடன் இருந்த காலத்தில் இந்நூலை வெளியிட முடியாதிருந்தமை எனக்குத் தீராத கவலையை உண்டாக்கிற்று, பின்னர்ச் சுாவமியவர்கள் எழுதிய 'Kings of Jaffna' என்னும் ஆங்கில நூலைப் பார்வையிட்டுச் சில குறிப்புகள் எடுப்பதற்காக அந்நூற் பிரதியொன்றைத் தேடியலைந்த பொழுது *திரு. ஆர். சி. பிறக்ரர்* அவர்களிடம் ஒரு பிரதியிருப்பதாகக் கேள்விப் பட்டு, அவர்கள் வீட்டுக்குச் சென்றேன், அவ்வறிஞர் அந் நூலைத் தந்துதவியதுமன்றி, யாழ்ப்பாணச் சரித்திர சம்பந்த மாகத் தம் அபிப்பிராயங்களையும் தெரிவித்தார்கள், அவற் றையும் அடிக்குறிப்பிற்சேர்த்துள்ளேன்.

மட்டான பண வருவாயுள்ள என்போலியர்கள் நூல் களை வெளியிடுதல் எங்ஙனம் இயலும் எனக் கருதிக் கவன் றிருந்த பொழுது, *'ஈழகேசரி'* அதிபர் *திரு. நா. பொன்னையா அவர்கட்கு* இவ்விஷயத்தை எழுதி உசாவினேன். "கை யெழுத்துப்பிரதியை அனுப்பினால் அச்சிட்டு வெளியிட லாம்," என அவர்கள் மறுமொழி எழுதினார்கள். இஃது எனக்குப் பெரிய ஆறுதலைத் தந்தது. ஈழநாட்டிலே பல தமிழ் நூல்கள் வெளி வரக் காரணகர்த்தாவாயிருந்த அவர் களே இந்நூலையும் வெளியிட முன் வந்த பெருந்தொண் டிற்கு யான் மட்டுமன்றித் தமிழுலகமே கடமைப்பட்டுள் ளது என்பது கூறுதேயமையும்.

இந்நூலுக்கு ஓர் அணிந்துரை எழுதித் தருமாறு பர மேஸ்வரக் கல்லூரித் தலைவரும் யாழ்ப்பாணச் சரித்திர ஆராய்ச்சி அறிஞருமாகிய *திரு. சு, நடேசபிள்ளை அவர்களை* வேண்டினேன். பல வேலைகட்கிடையில் எனது வேண்டு கோளை மறுக்காது அணிந்துரை எழுதித் தந்த இப்பெருந் தகையாருக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவிக் கிறேன்.

மயில்வாகனப் புலவர் அவர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றுக் குறிப்புகள் சிலவற்றைத் தந்துதவிய *'இந்து சாதன'*ப் பத்திராதிபர் ***பண்டிதர் திரு. ம. வே. திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளை அவர்களு***க்கும், இந்நூலின்கண் சில திருத்தங்கள் செய்வதற்கு வேண்டிய உதவி புரிந்த ***பண்டிதர் திரு. அ. சிற்றம்பலம், பீ. ஏ. அவர்களு***க்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றி உரித்தாகுக. இந்நூலின் அச்சுப் பிரதியைப் (Proof) பார்ப்பதில் எனக்கு உதவியாயிருந்த அன்பர் ***திரு. அ. க. சுப்பிரமணியம் அவர்களு***க்கும் இந்நூலை விரைவில் வெளியிட உதவியாயிருந்த திருமகள் அழுத்தக அலுவலகத்தார்க்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றி உரித்தாகுக,

கொழும்பு,
வெள்ளவத்தை,
31-5-49

குல. சபாநாதன்

இரண்டாம் பதிப்பு

முகவுரை

இந்நூலின் முதலாம் பதிப்புப் பிரதிகள் செலவாகி விட்டமையால் இதனை இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிட முன்வந்த சரஸ்வதி புத்தகசாலை அதிபர் பிரம ஸ்ரீ. சி. பத்மநாப குருக்கள் அவர்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியைச் செலுத்தும் கடப்பாடுடையேன். இந்நூலைப்பாட புத்தகமாக அமைத்து எமக்கு ஊக்கமளித்த இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தாருக்கும், யாழப்பாண ஆரியதிராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தாருக்கும் எனது உளங்கனிந்த நன்றியுரியதாக. இதனைச் செவ்வனே அச்சிட உதவிபுரிந்த திரு. எம். ஆர். அப்பாத்துரை அவர்களுக்கும், அச்சுப்பிரதிகளை ஒப்பு நோக்கிப் பல திருத்தங்களைச் செய்து உதவிய வித்துவான் மே. வீ. வேணுகோபாலப் பிள்ளை அவர்களுக்கும் எனது நன்றியுரியதாக.

வெள்ளவத்தை
30—6—53

இங்ஙனம்
குல. சபாநாதன்.

இந்நூலாசிரியராகிய
மயில்வாகனப் புலவர் வரலாறு

இப்புலவர் யாழ்ப்பாணம் பண்டத்தரிப்புக் கோயிற் பற்றைச் சேர்ந்த மாதகற்கிராமத்திலே பிறந்தவர். இவருடைய தந்தையார் பெயர் *சுப்பிரமணியம்* எனவும், தாயார் பெயர் *சிதம்பரம்* எனவுங் கூறுப. கண்டியரசன் மீது *கிள்ளை விடுதூது* பாடிய மாதகல் சிற்றம்பலப் புலவரின் சகோதரியார் புதல்வரே மயில்வாகனப் புலவர். இவர் இளமையில் தம் மாமனுரிடம் கல்வி கற்றுச் சிறந்த பாண்டித்தியமடையலானுர்; '*வையா*' என்னும் புலவர் மரபில் உதித்தவர். அது,

'நெய்யார்ந்த வாட்கைப் பரராச சேகரன் பேர்நிறுவி
மெய்யாக நல்ல கலைத்தமிழ் நூல்கள் விரித்துரைத்த
வையாவின் கோத்திரத் தான்மயில் வாகனன் மாதவங்கள்
பொய்யாத வாய்மைப் புலியூரந் தாதி புகன்றனனே.'

என்னும் *புலியூரந்தாதிச்* சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுளாலறியப்படும். இச்செய்யுள் *வரதபண்டிதர்* பாடியதெனப் பொதுவாக நம்பப்படுகின்றது. வையா என்னும் புலவர் *சயவீரசிங்கையாரியன்* எனப்படும் *ஐந்தாம் செகராசசேகரன்* காலத்தில் (கி.பி. 1380—1414) சமஸ்தானப் புலவராய்க் கீர்த்தியுடன் விளங்கினுர். இவர் *வையா பாடல், பரராசசேகரன் உலா, பரராசசேகரன் இராச முறை* என்னும் நூல்களின் ஆசிரியர்.

மயில்வாகனப் புலவருடைய வரலாறு திரு. அ. சதாசிவப் பிள்ளையவர்கள் எழுதிய '*பாவலர் சரித்திர தீபகம்*' எனும் நூலிலும், *திரு. அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் அவர்கள்* எழுதிய '*தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம்*' எனும் நூலிலும், *வயாவிளான் திரு. க. வேலுப்பிள்ளையவர்கள்* வெளியிட்ட

*'யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி'*யிலும், *வித்துவான் பிரமஸ்ரீ சி. கணேசையர் அவர்கள்* எழுதிய *'ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம்'* எனும் நூலிலும் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

யாழ்ப்பாணம், வண்ணை வைத்தீஸ்வரசுவாமி கோயிலைக் கி. பி. 1787ல் கட்ட ஆரம்பித்து, 1791ல் திருப்பணியை முடித்துக் கும்பாபிஷேகமும் செய்வித்த தர்மப்பிரபுவாகிய *வண்ணை வைத்தியலிங்கச் செட்டியா*ரும் மயில்வாகனப் புலவரும் ஒரே காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள். இவ்விருவரும், இந்தியாவினின்றும் யாழ்ப்பாணத்தில் வந்திருந்த *கூழங்கைத் தம்பிரானி*டம் ஒருங்கு கற்றனர். கூழங்கைத் தம்பிரான் ஒரு பாடத்தை ஒரு முறையன்றி இரண்டாமுறை சொல்லிக்கொடாரென்றும், வைத்தியலிங்கச் செட்டியார் ஒரு முறையிற் கிரகிக்கத்தக்கவரல்லரென்றும், மயில்வாகனப் புலவர் ஒரு முறையிற் கிரகிக்கத்தக்க சிறந்த ஞாபகசத்தியுடையவரென்றும், அதனால் தம்பிரான் சொல்லிக்கொடுக்கும் பாடத்தை மயில்வாகனப் புலவர் ஒரே முறையிற்கிரகித்து வைத்தியலிங்கச் செட்டியாருக்கு மீளச் சொல்லிக்கொடுப்பாரென்றும் சரிதாசிரியர் சிலர் கூறுவர். இதனால், மயில்வாகனப் புலவர் சிறந்த ஞாபகசத்தியுடையவர் என்பது புலனாகின்றது.

மயில்வாகனப் புலவர் காலம் :

கல்வளையந்தாதி, மறைசையந்தாதி, பருளை விநாயகர் பள்ளு, கரவை வேலன் கோவை முதலிய நூல்களை இயற்றிய *நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவரும், சிவராத்திரி புராணம், ஏகாதசிப் புராணம், கிள்ளை விடுதூது, அமுதாகரம், பிள்ளையார் கதை* ஆதிய நூல்களை இயற்றிய *வரத பண்டிதரும், மயில்வாகனப் புலவரும்* ஒரே காலத்தினர் எனச் சரித்திராசிரியர் கருதுகின்றனர். மயில்வாகனப் புலவர் இயற்றிய *யாழ்ப்பாண வைபவமாலை*

எனும் நூலின் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளில், ***மேக்கறூன்*** எனும் உலாந்தேசு மன்னன் பெயர் குறிப்பிடப்படுதலால், அது கி. பி. 1736ல் கொம்மந்தோராயிருந்த ***இயன் மாக்காரா*** அவர்களேயே குறிக்குமெனக் கருதி, இப் புலவர் காலமும் 18-ஆம் நூற்றூண்டின் நடுப்பகுதியாகுமென யாழ்ப்பாணச் சரித்திர ஆசிரியர்கள் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். காலஞ்சென்ற ***பிறக்ரர் திரு. வ. குமாரசுவாமி அவர்கள்*** ஆங்கில ***'இந்து சாதன'***ப் பத்திரிகையில், 1934-ஆம் ஆண்டில் எழுதிய ***'சின்னத்தம்பிப் புலவர் காலம்'*** எனும் கட்டுரையில் இக்கொள்கையினை விரிவாக விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்கள்.

மயில்வாகனப் புலவர் அவர்களின் பிற்காலச் சீவியத்தையும் அவரது காலத்தையும் ***கரவை வேலன் கோவை*** பதிப்பித்த ***பிரமஸ்ரீ தி. சதாசிவ ஐயர் அவர்கள்*** அரிதில் முயன்று ஆராய்ந்து, அப்பதிப்பில் வெளியிட்டிருக்கிறூர்கள். அதனை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுதல் பொருத்தமுடைத்தாகுமென நம்புகிறேம் :

" கி. பி. 1805-ஆம் ஆண்டில் ***வைத்தியலிங்கச் செட்டியார்*** தம் ஆஸ்திகளைப்பற்றிய மரணசாதனப் பத்திரம் பிறப்பித்தார் என்பது அப்பத்திர வாயிலாகவே இன்றும் நாமறியக் கிடக்கின்றது. அங்ஙனம் பத்திரம் பிறப்பித்த பின் செட்டியார் பெரும்பொருள் எடுத்துக்கொண்டு, வேண்டிய பரிசனங்களுடன் தம் தோழராகிய மயில்வாகனப் புலவரையும் அழைத்துக்கொண்டு காசிக்குப் பிரயாணமானூர். வழியிலும் காசிப்பதியிலும் பல தருமத்தாபனங்கள் செய்து, அங்குச் சிறிது காலத்திற் செட்டியார் காலகதியடைய, மயில்வாகனப் புலவர் மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் வந்து, மேலும் சில காலம் வாழ்ந்திருந்தனர். அப்போது அவராலெழுதப்பட்ட கந்தபுராண ஓலைச்சுவடி ஒன்று இப்பொழுதும் மாதகலில் அவர் வழித்தோன்றலா

கிய ஒருவரிடம் இருக்கின்றது. அவ்வேட்டின் இறுதியில் முந்தின கையெழுத்திலேயே,

'ஈசன் மைந்தன் புராண மெழுதினேன்
தேசு லாவு திருவளர் மாதையூர்
மாசி லாமணி மாமகன் மைந்தனும்
காசி காண்மயில் வாகன யோகனே.'

என்னுஞ் செய்யுள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இச்செய்யுளால் மயில்வாகனப் புலவர் காசிக்குச் சென்று மீண்ட சம்பவம் நன்கு தாபிக்கப்படுகின்றது. 1814-ஆம் ஆண்டில் மாதகற்பகுதியில் பெருவெள்ளம் ஒன்று நிகழ்ந்ததென்றும், அவ்வெள்ளத்தையும் அதனால் நிகழ்ந்த சேதத்தையுங்குறித்து ஓர் *அம்மானை* மயில்வாகனப் புலவராற் பாடப்பட்டதென்றும் அவர் வழித்தோன்றலாயுள்ளோர் கூறக் கேட்டலின், மயில்வாகனப் புலவர் கி. பி. 1814-ஆம் ஆண்டில் வாழ்ந்திருந்தாராகல் வேண்டும். ஆகவே, அவர் செய்த 'யாழ்ப்பாண வைபவமாலை' என்னும் சரித்திர நூல், கி. பி. 1736-ஆம் ஆண்டில் இயற்றப்பட்டதென்னுங் கொள்கை எவ்வாறு பொருந்தும் என்பது அறிஞர்கள் ஆராயத்தக்கது. 1736ல் மயில்வாகனப் புலவரும் சின்னத்தம்பிப் புலவரும் பத்து வயதுக்குட்பட்ட சின்னஞ் சிறுவர்களாகவே இருந்திருப்பார்கள்.'' இவ்வறிஞருடைய கொள்கைப்படி மயில்வாகனப்புலவர் காலம், 18-ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசிப் பகுதியெனக் கருத இடமுண்டு.

மயில்வாகனப் புலவர் வண்ணை வைத்தியலிங்கச் செட்டியார் காலத்தில் வாழ்ந்தவராதலின், இப்புலவர் 18-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், 19-ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் இருந்திருக்க வேண்டுமென முதலியார் இராச நாயகம் அவர்கள் கருதி, அவ்விஷயம் பற்றி ஆங்கில 'இந்துசாதன'ப் பத்திரிகையில் (29-10-34) ஓர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை வெளியிட்டார்கள். *பிரமஸ்ரீ தி. சதாசிவ ஐயர்*

அவர்கள் கொள்கையும் இதற்கு ஆதரவளிக்கின்றது. அதனை மேலே காட்டியுள்ளோம். '*தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம்*' என்னும் நூலினை 1916-ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்ட சுன்னுகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் அவர்களும், மயில் வாகனப் புலவர் சரிதத்தில் "காலம் ஏறக்குறைய நூறு வருடங்களுக்கு முன் என்பர்," எனக் கூறியிருத்தலும் இக்கொள்கைக்கு ஆதரவளிக்கின்றது. இன்னும் '*யாழ்ப் பாண வைபவ கௌமுதி*' என்னும் நூலில், இப்புலவர் காலத்தைப்பற்றி விவரிக்குமிடத்து, "மயில்வாகனப் புலவர் வைபவ மாலையை இயற்றிய காலம், 1736 வரையி லென *மெஸ். விருத்துரை* (Britto) கூறிப்போந்தார். ஆயின், வைத்தியலிங்கச் செட்டியாரோடு அவரைக் கூழங்கைத் தம்பிரானிடம் பாடங்கேட்டவராகச் சொல்லும் ஐதிகத்தின்படி அந்நூலியற்றிய காலம் இன்னும் ஐம்பது வருஷம் வரையிலென்ருலும் பிற்பட்டதேயாகவேண்டும்," எனக் கூறப்பட்டிருத்தலும் ஈண்டு ஒப்பிட்டு நோக்கற் பாற்று. ஆயின், அரசாங்க சாஸன பாதுகாப்பு நிலை யத்திலுள்ள (Archives) டச்சுக் காலத்துப் பத்திரங்களில் 1706-ஆம் ஆண்டில் *பீற்றர் மாக்காரா* என்பவர் பிசுக் கால் அதிகாரியாக யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தார் (Pieter Macare—Independent Fiscal of the Jaffna Pattam in 1706) என்னும் குறிப்புக் காணப்படுதலால், இவருடைய கேள்விப்படியே மயில்வாகனப்புலவர் 1706ல் வைபவமாலையை இயற்றினுர் எனத் திரு. வ. குமாரசுவாமியவர்கள் *இந்து சாதனப்* பத்திரிகையில் எழுதிய கட்டுரையொன்றிற் குறிப்பிட்டுள்ளார் (A Peep into Dutch Archives in Ceylon by V. Coomaraswamy B.A.—'Hindu Organ' of 3-2-1936). காலியில் கொம்மந்தோராயிருந்த இயன் மாக்காரா யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தில் நாட்டமுடையவராய் இருந்தார் என்பது பொருத்தமற்ற கூற்று என்பதைப் பிள்ளையவர்கள் ஒத்துக்கொண்டு, மயில்வாகனப் புலவர் வைப

வமாலையை இயற்றிய காலம் 1706-ஆம் ஆண்டென்றே கொள்கின்றார். ஆனால், பிசுக்கால் அதிகாரியாயிருந்த ஒருவனை உலாந்தேசு மன்னன் என மயில்வாகனப் புலவர் குறிப்பிட்டிருப்பாரோ என்பது ஐயத்துக்கிடமானது. எனினும், அவ்வதிகாரியையே உலாந்தேசு மன்னன் எனப் புனைந்துரையாகப் பாடியிருத்தல் கூடுமெனக் கொள்ளலாம். அங்ஙனமாயின், மயில்வாகனப் புலவர் காலம் 18-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியெனக் கொள்ள வேண்டும்.

எனவே, மயில்வாகனப் புலவர் காலம் 18-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியெனக் கொள்வர் ஒரு சாரார். 18-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியும் 19-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியும் எனக் கொள்வர் பிறிதொரு சாரார். சிறப்புப் பாயிரத்திற் கூறப்பட்டுள்ள மேக்கறான் என்பவர் யார் என்பதைத் திட்டமாக அறிந்துகொள்ளும் வரை, மயில்வாகனப் புலவர் காலத்தையும் திட்டமாகக் கூறல் கஷ்டமானது. எனினும், வண்ணை வைத்தியலிங்கச் செட்டியாரும் மயில்வாகனப் புலவரும் கூழங்கைத் தம்பிரானிடம் பாடங்கேட்டனர் என்று கூறப்பட்டாலும், செட்டியாருடன் காசியாத்திரை செய்த மயில்வாகனப் புலவர் மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் வந்து மேலும் சிலகாலம் வாழ்ந்திருந்தனர் என திரு. தி. சதாசிவ ஐயர் அவர்கள் தக்க சான்றுடன் நிறுவியிருத்தலாலும், மயில்வாகனப் புலவர் காலம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியும் எனக் கொள்வதே சாலப்பொருத்த முடையதென்பது எமது கருத்து.

மயில்வாகனப் புலவர் இயற்றிய நூல்கள்

(1) *புலியூரந்தாதி:* புலியூரென்பது சிதம்பரத்துக்கு வேருெரு பெயர். இவ்வந்தாதி மயில்வாகனப் புலவரின் செய்யுள் யாக்குந் திறனை நன்கு புலப்படுத்துகின்றது. இதற்கு *ஸ்ரீ ம. க. வேற்பிள்ளையவர்கள்* சிறந்ததோர் உரை எழுதி வெளியிட்டிருக்கின்ருர்கள். இந்நூலிற் காணப் படும் சிறப்புப் பாயிரம் *வரத பண்டிதர்* பாடியதென்பர்.

(2) *ஞானலங்காரரூப நாடகம்:* இஃது ஆன்மதத்து வங்களை உருவக அலங்காரம் செய்து பாடிய நாடக நூல். இஃது அச்சிடப்படவில்லை.

(3) *காசி யாத்திரை விளக்கம்:* இது புலவரவர்கள் காசிக்குச்சென்று திரும்பிய பின்னர் எழுதியது. இதன் ஏட்டுப் பிரதியொன்று செல்லரித்து வாசிக்கமுடியாத நிலை மையில் முதலியார் இராசநாயகம் அவர்கள் வசம் இருந்தது. பின் வருஞ் செய்யுள் அதன் சிறப்புப்பாயிரம் போலும்:

'பிறக்கமுத்தி தருந்தலத்தாற் கினிய(னென)
வருநம்பி பெரியோன் பிள்ளை
சிறக்கமு(த்தி த)ந்தருளுந் தலங்களெலாம்
வலங்(கொள்ள)ச் சிறுமை நூக்கி
ம(றக்க)முத்தி யாய்ந்துணர்வோன் வையாவின்
(வழிம)யில்வா கனவே ளிண்டு
இறக்கமுத்தி தருந்தலயாத்திரை நூலை
மண்ம(திக்க) வியம்பி னுனே.'

இவர் வரதபண்டிதர் செய்த *சிவராத்திரி புராணத்துக்* கும் சிறப்புப்பாயிரக் கவி ஒன்று அளித்துள்ளார். அது வரு மாறு:

'பரத ராசனுய ரசல ராசன்மகள் பங்க னன்புதரு பண்புசேர்
விரத ராசசிவ நிசியி னிள்சரித மிகவி ளங்கிட விளம்பினுன்
கரதராசனையமொழியரங்கனருள்கருணை மாரி நிகர்பருணிதன்
வரத ராசன்மறை வான ராசன்மிகு மதுர வாசுகவி ராசனே.'

இவர் சின்னத்தம்பிப் புலவர் பாடிய கல்வளையந்தா திக்குச் சிறப்புப்பாயிரக் கவி ஒன்று அளித்துள்ளார். அது வருமாறு :

'செம்பொற் குவட்டினிற் பாரதந் தீட்டிய கோட்டினன்சீர்க்
கம்பக் கரிமுகன் கல்வளை வாழுங் கணபதிக்கு
நம்பற் கினியமுச் சங்கத்து நூலென நல்லைச்சின்னத்
தம்பிப் புலவனல் லந்தாதி மாலையைச் சாற்றினனே.'

(4) *'யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை'* என்பது யாழ்ப் பாணச் சரித்திரத்தைக் கூறும் வசன நூலாகும். இது வைபவ மாலையெனப் பெயர் பெறுதலின், பத்திய ரூபமான நூலாயிருத்தல் கூடுமென ஐயுறுவாருமுளர். "யாழ்ப்பா ணப்பதி வரலாறுரைத்தமிழாற் கேட்க" எனுஞ் சொற் றொடர் இந்நூலின் சிறப்புப்பாயிரத்துட் காணப்படலால், இது கத்திய ரூபமான நூலென்பது பெறப்படும்.

நூல் இயற்றப்பட்ட வரலாறு :

'உரராசர் தொழுகழன்மேக் கறூனென் றோதும்
உலாந்தேசு மன்னனுரைத் தமிழாற் கேட்க
..................யாழ்ப்பா ணத்தின்
செய்திமயில் வாகனவேள் செப்பி னனே.'

என வரும் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளால் இந்நூல் இயற்றப் பட்ட வரலாறு நன்கு புலனாகின்றது. சிறப்புப் பாயிரத் திற்கூறப்படும் மேக்கறூன் எனும் பெயர் யாரைக் குறிக் கும் என்பது முன்னரே கூறப்பட்டுள்ளது. ஆண்டுக் காண்க.

யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை ஆராய்ச்சி

இந்நூலிற் காணப்படும் இரு சிறப்புப்பாயிரங்களுள் உரராசர் தொழுகழல்' எனத் தொடங்கும் செய்யுள் வரத பண்டிதர் பாடியது என்பதும், 'ஒண்ணலங்கொள்' எனத் தொடங்கும் செய்யுள் சின்னத்தம்பிப்புலவர் பாடியதென் பதும் ஸ்ரீ வ. குமாரசுவாமியவர்களது மதமாகும். மயில் வாகனப் புலவர் தாம் எழுதிய "வைபவ மாலை" எனும் நூலுக்குக் (1) கைலாயமாலை, (2) வையா பாடல், (3) பர ராசசேகரனுலா, (4) இராசமுறை என்னும் நூல்களையே ஆதாரமாகக் கொண்டாரென்பது சிறப்புப்பாயிரச் செய்யு ளால் நன்கு புலப்படும். இந்நூல் நான்கும் தமிழரசர் காலத்தையே விளக்குவன.

மயில்வாகனப் புலவர் இந்நூலில் யாழ்ப்பாடி வரலாறு வரை வையாபாடலைத் தழுவியும், கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி யின்கீழ் யாழ்ப்பாணக் குடியேற்றம் வரை கைலாயமாலை யைத்தழுவியும், யாழ்ப்பாணத்தரசர்களின் வரிசை பரராச சேகரன் வரலாறு ஆகிய இவைகளை இராச முறையினையும் பரராசசேகரன் உலாவையும் தழுவியும் எழுதியுள்ளாரென ***வண. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள்*** குறிப்பிடுகின்றார் கள். போர்த்துக்கேயர் கால வரலாற்றுக்கும் ஒல்லாந்தர் கால வரலாற்றுக்கும் மயில்வாகனப் புலவர் தாம் கேள்விப் பட்டவற்றையும் கன்ன பரம்பரையினையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு தலை தடுமாற்றமான கூற்றுகள் பலவற்றைப் புகுத்திவிட்டார். இவர் சிறந்த புலவரன்றிச் சரித்திராசிரி யர் எனக்கருத இடமில்லை. எனினும், இராசமுறையும் பரராசசேகரனுலாவும் வெளிவாராதிருக்கும் வரை, யாழ்ப் பாண வைபவமாலைதான் யாழ்ப்பாணத்தரசர்களின் வர லாற்றை விளக்கிக்காட்டும் தீபமாய் மிளிர்கின்றது.

இந்நூலிற் காணப்படும் சரித்திர முரண்பாடுகளை யெல்லாம் வண. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள் 'The

Ceylon Antiquary and Literary Register (Volume VI Part III)' எனும் சஞ்சிகையில் எழுதிய 'Sources of the Yalpana Vaipava Malai' எனும் கட்டுரையில் காணலாம். மேலும், அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய 'Kings of Jaffna' எனும் நூலிலும், 'யாழ்ப்பாண வைபவ விமரிசனம்' எனும் நூலிலும் விரிவாகக் காணலாம். அங்ஙனமே முதலியார் இராசநாயகம் அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய 'Ancient Jaffna' எனும் ஆங்கில நூலிலும், 'யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம்' எனும் தமிழ் நூலிலும் விரிவாகக் காணலாம். இவற்றிற் காணப்படும் முக்கியக் குறிப்புகளையெல்லாம் இந் நூலிலும் அடிக்குறிப்பாகக் காட்டியுள்ளேன். அவற்றையெல்லாம் ஈண்டெடுத்துத் தொகுத்தெழுதுவதாயின், இவ்வாராய்ச்சி அளவின்றி விரியுமாதலின், குறிப்பிடாது விடுகின்றேன். இந்நூலை ஏடுகளிற் பிரதி செய்தவர்களும் பதிப்பித்தவர்களும் தம் கருத்துகளையும் இடைச்செருகலாகப் புகுத்திவிட்டனர். அவற்றை இயன்ற வரை நீக்கியே இந் நூலை வெளியிட முயன்றுள்ளேன்.

இப்பதிப்பில் எடுத்துக்காட்டிய நூற்பெயர்கள் முதலியவற்றின் குறிப்பு விளக்கம் :

பி-ம்.—பிரதிபேதம்

தி. த. க. பிரதி.—திரிகோணமலை த. கனகசுந்தரம் பிள்ளை பிரதி.

யா. ச.—யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம் - முதலியார் செ. இராச நாயகம்.

யா. வை. வி.—யாழ்ப்பாண வைபவ விமரிசனம் - வண. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்.

இ. ஆ.—இடப்பெயர் ஆராய்ச்சி - திரு. S. W. குமார சுவாமி அவர்கள்.

உ. தா. பிரதி.—உதய தாரகைப் பிரதி.

யா. வை. கௌமுதி.—யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி - வயாவிளான், திரு. க. வேலுப் பிள்ளை அவர்கள்.

யாழ்ப்பாண வைபவமாலை

சிறப்புப்பாயிரம்

௧. உரராசர் தொழுகழன்மேக் கறூனென் ரேதும்
உலாந்தேசு மன்னனுரைத் தமிழாற் கேட்க
வரராச கைலாய மாலை[1] தொன்னூல்
வரம்புகண்ட கவிஞர்பிரான் வையா பாடல்[2]

---

௧. இச்செய்யுளொன்றுதான் பெரும்பான்மையாக வழக்கிலுண்டு.

1. இந்நூல் ஸ்ரீமான் த. கைலாசபிள்ளை அவர்களால் 1906-ஆம் ஆண்டு பதிப்பிக்கப்பட்டுளது. *ஸ்ரீமதி க. ராஜ ராஜேசுவரி அம்மையார்* எழுதிய அரும்பதவிளக்கம் பிண்டப்பொழிப்பு என்பவற்றையும், *முதலியார் இராசநாயகம் அவர்கள்* எழுதிய ஆராய்ச்சி முன்னுரையினையும், *ஸ்ரீமான் ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை அவர்கள்* 1907-ஆம் ஆண்டில் வெளியிட்ட ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பினையும் ஒருங்கு சேர்த்து, இந்நூல் *ஸ்ரீமான் சே. வெ. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை அவர்க*ளால் 1939-ஆம் ஆண்டு மீட்டும் சிறப்பாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டுளது. (நூலாசிரியர் : *முத்துராச கவிராசர்.*)

2. இந்நூல், யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரி ஆசிரியர் *ஸ்ரீமான் J. W. அருட்பிரகாசம் அவர்க*ளால் 1921-ஆம் ஆண்டு பதிப்பிக்கப்பட்டுளது, இது *ஸ்ரீமான் இ. து. சிவானந்தர் அவர்க*ளாலும் 1922-ஆம் ஆண்டு பினங்கில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இந்நூல் உரைநடையில் *'வையா எனும் நாட்டு வளம்'* என்ற பெயருடன் *நல்லூர் சுவாமி ஞானப் பிரகாசர் அவர்க*ளால் 1921-ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது.

பரராச சேகரன்றன் னுலாவும்[1] காலப்
படிவழுவா துற்றசம்ப வங்க டீட்டுந்
திரராச[1] முறைகளுந்தேர்ந் தியாழ்ப்பா ணத்தின்
செய்திமயில் வாகனவேள் செப்பி னானே.

b. ஒண்ணலங்கொள் மேக்கறுரனென் றோதுபெயர்
பெற்றவிற லுலாந்தே சண்ணல்
பண்ணலங்கொள் யாழ்ப்பாணப் பதிவரலா
றுரைத்தமிழாற் பரிந்து கேட்கத்
திண்ணிலங்கு வேற்படையான் செகராச
சேகரன்றொல் லவைசேர் தொன்னூல்
மண்ணிலங்கு சீர்த்திவையா மரபில்மயில்
வாகனவேள் வகுத்திட் டானே.

---

1. இந்நூல் வெளிவந்திலது.

b. பிரித்தானிய நூதனசாலையில் உள்ள பிரதியி லிருந்து பிரதி செய்து முதன்முதலர்க வெளியிட்டவர் முதலியார் இராசநாயகம் அவர்களாவர் (Hindu Organ 29-10-34.)

இச்செய்யுள்களின் வரலாறு விளங்கவில்லை. இவற்றைப் பாடினோர் யாவர் எனத் துணிந்து கூற முடியவில்லை. முதலாம் செய்யுளைப் பாடியவர் *வரதபண்டிதர்* எனவும், இரண்டாம் செய்யுளைப் பாடியவர் ***சின்னத்தம்பிப் புலவர்*** எனவும், காலஞ்சென்ற ***ஸ்ரீமான் வ. குமாரசுவாமி அவர்கள்*** கருதினர்கள். புலவர் மூவரும் ஒரே காலத்தவர் என்பது உண்மையெனினும், பாடினோர் வரலாறு துணிந்து கூற முடியவில்லை.

யாழ்ப்பாண வைபவமாலை

இராட்சதர்

கிரேதத்திரேதத்துவாபர[1] உகங்களென்னும் முதல் மூன்றுகங்களிலும் இலங்கையை இராட்சதர்கள்[2] அரசாண்டார்களென்று இதிகாச புராணங்கள் கூறுகின்றன. இராவணசங்காரம் முடிந்த பின், இவ்விலங்கை அரசாட்சியைத் தசரதராமனுற் பெற்ற **விபீஷணன்,** கலியுக முற்கூற்றிலும் அரசியற்றி, நாராயண மூர்த்தியின் உத்தரவு பெற்று வைகுந்த பதவியில் தேகமுத்தி அடைந்தானென்றும், அவன் நீங்கிய பின் வேற்றரசரின் கீழ்க் குடிகளாயிருப்பது நெறியல்லவென்று இராக்கதக் குடிகளாயுள்ளோரனைவரும் இலங்கையை விட்டு வலசை வாங்கினர்களென்றுஞ் சொல்லுவது கன்னபரம்பரை.

விஜயன்

இற்றைக்கு 2400[3] வருஷங்களுக்குமுன் இவ்விலங்கை நாடு யானை, கரடி, புலி மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கும் பெரு வனந்தரமாயிருந்தது. அவ்வனந்தரத்திற் சில வேடரேயன்றி, யாதொரு மானிட

1. கிரேதயுகம் — 17,28,000 வருடங்கொண்டது
   திரேதயுகம் — 92,96,000 ,, ,,
   துவாபரயுகம் — 8,64,000 ,, ,,
2. இராட்சதர்—இயக்கர்.
3. இச்சரித்திரம் எழுதிய காலம் கி. பி. 1790க்கு முன்பின்னய் இருக்க வேண்டும்.

சீவனும் இருந்ததில்லை. அக்காலத்திலே வங்கதேசத்துச் சத்திரியமரபிற்பிறந்து இலாட தேசத்தை அரசாண்ட **சிங்கவாகு**வின் குமாரன் **விஜயன்** என்பவன் மகா துஷ்டனாயிருந்ததனால், அவனைப் பிதாவாகிய **சிங்கவாகு** துரத்திவிட, அவன் புறப்பட்டு அங்குமிங்கும் போக, ஒருவரும் இடங்கொடாததனால், அவன் காசிக்குப்போய் அங்கேயிருந்தான்.

ஆசாரியர்

அவ்விடத்தில் **விஜயகுமாரனுக்கு**, "நீ இலங்கை நாட்டின் மத்தியிலுள்ள **கதிரை மலையிற்**போயிரு, அந்த நாடு உனக்குரியது," எனச் சொப்பனத்தில் உத்தரவு கிடைத்ததனால், அவன் **நீலகண்டாசாரியர்** என்னுங் குருவை அழைக்க, அவர் தமது பத்தினியாகிய **அகிலாண்ட வல்லியம்மாளையும்**, புத்திரபுத்திரிகளையும், மருமக்களையுங் கூட்டிக்கொண்டு வந்து தன் பரிவாரங்களுடன் கதிரை மலையிற் சேர்ந்தான்.[1]

குடியேற்றம்

அக்காலத்தில் இலங்கையிற் குடிசனங்கள்[2] யாருமில்லாததனால், **விஜயராசன்** குடிகளை அழைத்

---

1. புத்த தேவர் நிருவாணதசையை அடைந்தநாளில் விஜயன் இலங்கையிலிறங்கினன். (மகா: 54). விஜயன் இலங்கையில் இறங்கியவிடம் ***மாந்தை*** அல்லது ***கீரிமலை***யாகும் (யா. ச. 9). பிற்காலத்தில் ***சிங்கை நகர்*** என வழங்கிய ***வல்லிபுர***த்திலுமாயிருக்கலாம்.

2. "இலங்கைத் தீவில் இயக்கர், நாகர் எனும் பூர்விகக் குடிகள் பரவியிருந்தார்கள் (மகா: 3, 7). இவர்கள் திராவிட வகுப்பைச் சார்ந்தவர்கள்; சைவ சமயத்தினர்கள்.

துக் குடியேற்றக் கருதிப் பல முயற்சிகளைச் செய்து பார்த்தான். இலங்கை இராட்சத நாடாயிருந்ததனால், 'அவ்விடத்துக்கு வரமாட்டோம்,' என்று **கன்னியாகுமரி** தொடங்கி **இமயமலை** பரியந்தமிருந்த அனைவரும்மறுத்துப் பேசினார்கள். அக்காலத்திலே மகதநாட்டுச் சனங்கள் அநேகர் புத்த சமயத்துக்குட்பட்டதனால், மகதராசன் அவர்களை அந்நாட்டை விட்டுத் துரத்திவிட, அவர்களிற் சிலர் இமயமலைக்கு வடதிசையிற் போயிருந்தனர், பலர் பிரமபுத்திர நதியைக் கடந்து கிழக்கே போய், பிரம தேசத்தைச் சேர்ந்த **சீயம்** முதலிய நாடுகளில் அலைந்து திரிந்தார்கள். அந்தச் செய்தியை **விஜயராசன்** அறிந்து, அவ்விடஞ்சென்று, அவர்களிற் பல குடிகளை அழைத்து வந்து, இலங்கையினெத்திசையிலுங் குடியேற்றி,[1] நகரப் பிரதிஷ்டை செய்து, அரசாட்சியை ஆரம்பித்தான். அந்தப் புத்தர்கள் **சிங்களம்**[2] என்னும் பெயருள்ள இலங்கையிற் குடியேறினதாற் **சிங்களர்** எனப்[3] பெயர் பெற்றார்கள்.

---

1. இச்செய்தி ***மகாவமிசம்*** முதலிய சிங்கள நூல்களில் இல்லை,

2. இலங்கையில் வசித்த நாகரும் இயக்கரும் '**எலு**' என்று இக்காலத்திற் பிழைபட வழங்கப்படும், '**ஈழு**' என்னும் நிறைவற்ற பாஷையே பேசி வந்தார்கள். அதனால், இலங்கைக்கு '**ஈழம்**' என்றும், '**ஈழமண்டலம்**' என்றும் பெயர் உண்டாயின, 'ஈழம்' 'சீழம்' என மருவிச் 'சிஹழம்' 'சிங்களம்' என மாறியது (யா. ச. ப. 11). 'எலு' பாஷை தமிழின் பாகதமென்பர் ***சுவாமி ஞானப் பிரகாசர்.***

3. பூர்விகச் சிங்களருட்பெரும்பாலார் திராவிடரும், மிகச் சிறுபாலார் மகதநாட்டினருமாவர். சிங்களருடைய நடையுடை பாவனைகள் சமயம் முதலியன தமிழர்க

நாற்பெருங்கோயில்

குடிகளை வசப்படுத்திக்கொள்ளும் நோக்கத்தினுல் விஜயராசன் சமய வழிபாட்டைக் குறித்துச் சனங்களுக்கு இஷ்டங் கொடுத்திருந்துந் தன் சமயாசாரவொழுக்கத்தைத் தவருமற் காத்துக்கொண்டான்.[1] அரசாட்சியை ஆரம்பிக்க முன்னமே விஜயராசன் தன் அரசாட்சிக்குப் பாதுகாப்பாக நாலு திக்கிலும் நாலு சிவாலயங்களை எழுப்பிக்கொண்டான். கீழ்த்திசைக்குத் தம்பலகாமத்துக் கோணேசர் கோவிலை நிறுவி,[2] மேற்றிசைக்கு மாதோட்டத்திற் பழுதுபட்டுக் கிடந்த திருக்கேச்சுரச் சிவாலயத்தைப் புதுப்பித்து, தென்றிசைக்கு மாத்துறையிற் சந்திரசேகரேச்சுரன் கோவிலை எழுப்பி, வடதிசைக்குக் கீரிமலைச் சாரலில் திருத்தம்பலை எனும் பதியிலே திருத்தம்பலேச்சுரன், திருத்தம்பலேசுவரி கோவில்களையும், அவைகளின் சமீபத்திலே கதிரையாண்டவர் கோவிலையும் கட்டுவித்து,[2] அவ்வாலயங்கட்குப் பூசனை நடாத்தும்படி நீலகண்டாசாரியரின் மூன்முங்குமாரன் வாமதேவாசாரியன் என்னும் காசியிற் பிராமணனையும் அவன் பன்னியாகிய விசாலாட்சியம்மாளையும் அழைப்

ளுடையவற்றைப் பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கின்றன். இவர்க்ளுடைய மொழி தமிழும் மகதநாட்டு மொழியுங் கலந்து தோன்றும் (பிறிற்சே). சிங்களர் திராவிடமக்கட் கணத்தைச் சேர்ந்தவொரு பிரிவினர் (மனுஷ பரம்பரை— Pedigree of Man—ஆசிரியர் ஹேக்கல்—Prof. Hackel).

1. விஜயன் பாண்டியவரசனின் மகளை மணந்தானென மகாவமிசம் குறிப்பிடுகின்றது. இவனும் சைவ சமயத்தவன் எனக் கொள்ளல் சரித்திரத்தோடு முரணுகாது இயைந்து நிற்றல் காண்க.

2. பி-ம். புதுப்பித்து

பித்து அக்கிரகாரம் முதலிய வசதிகளுங் கொடுத்து இருத்தி வைத்தான். அக்கோவில் அவ்விடத்துத் தோன்றிய காரணத்தால், அந்தக் கிராமம் **கோவிற்கடவை** எனப் பெயர் பெற்றது.

நகுலமுனி

முற்காலத்திலே **நகுலமுனி** என்னும் ஓர் இருடி அங்குள்ள மலைச்சாரலிலே சில காலந் தங்கியிருந்து தீர்த்தமாடி வந்த பொழுது தன் முகத்துக்கிருந்த அங்கவீனம் நீங்கிப் போனது கண்டு, அத்தல விசேடத்தையுந் தீர்த்த மகிமையையுங் குறித்து வியப்புற்று, அவ்விடமே தனக்குத் தவஞ் செய்தற்கேற்றவிடமென்று அம்மலை முழைஞ்சிலே வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். அம்முனிவனுக்குக் கீரிமுகம் மாறிய காரணத்தால், அம்மலையைக் **கீரி மலை**[1] என்பார்கள். [2]**விஜயராசன்** அவ்விடத்திற் சிவாலயங் கட்டுவித்த பின் நகுல **முனிவர்** அவ்வாலயங்களிற்றங்கியிருந்து வழிபாடு பண்ணி வந்தார். அதனுல், **திருத்தம்பலேச்சுரர்** கோவிலை **நகுலேசுரர்** கோவி

1. கிரி என்னும் வடசொல்லும் அதன் பொருடரும் மலை என்னுந் தென்சொல்லுஞ் சேர்ந்து கிரிமலை என்னும் நாமம் ஆக, அந்நாமம் காலக்கிரமத்திற் கீரிமலை என்று விகாரப்பட்டு வழங்கலாயிற்றென்று விளம்புவாருமுளர். (இ.ஆ. பக். 131. ஒப்பிடுக;) சுதுவலை—Suthuvala—vala—sand! கிரி—clinsene coracena.

நாகுலம் எனும் இதன் பழைய நாமம் நகுலமென மருவிப் பின் தமிழில் கீரிமலையென்ருயிற்று. (யா. ச. பக். 3.)

2. தி. த. க பிரதி—" நகுலம் என்பது கீரி " என்பதுஞ் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

லென்றும், **திருத்தம்பலேசுவரியம்மன்** கோவிலை **நகுலாம்பிகையம்மன்** கோவிலென்றும் பெயரிட்டு வழங்கி வந்தார்கள். **விசயராசன்** திருப்பணி நிறைவேற்றி முடித்த பின் பிரயாணப்பட்டுத் தன்னிராச்சியம் முழுவதையும் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு கதிரை மலையைச் சேர்ந்தான்.

விஜயன் மரணம்

அவன் அதன் பின்பு தம்மனை என்னுமிடத்தை இராசதானியாக்கித் தன் மனைவியையும்[1] இரண்டு குழந்தைகளையும் தள்ளிவிட்டுப் பாண்டி நாட்டுப் பெண்ணொருத்தியை விவாகம் பண்ணிச்[2] சில வருஷ காலம் அரசாண்டு, புத்திர சந்தானமில்லாமல் இறந்து போனான். அவன் மந்திரி இராச்சியத்தைத் தளம்ப விடாமல், ஒரு வருஷங் காப்பாற்றி, பின்பு விஜயராசனின் சகோதரன் குமாரனாகிய **பாண்டுவசு** என்பவனை அழைத்து வந்து, அரசனாக்கினான். இவன் குலத்தில் அரசர் அதன் பின் அநேகந் தலைமுறையாக இவ்விலங்கை நாட்டை அரசாண்டு வந்தார்கள்.

குளக்கோட்டன் வருகை

சாலிவாகன சகாத்தம் 358-ஆம் வருஷத்திலே (கி. பி. 436) **மனுநீதி கண்ட சோழன்** மகன் **குளக்கோட்டு மகாராசன்** யாத்திரை பண்ணித் திருக்

---

1 'மனைவி இயக்ககுலக் குவேனி' என மகாவமிசம் குறிப்பிடுகின்றது.

2. இவன் பாண்டியன் மகளையல்ல, இலங்கையிலுள்ள நாக கன்னிகையை மணமுடித்தான் என்பர் **இராசநாயக முதலியார்** (யா. ச. பக். 11).

கோணேசர் மலையிற்சேர்ந்து, கோணேசர் சிவாலயத்தைத் தரிசித்துத் தம்பலகாமத்திற் பழுது பட்டுக் கிடந்த கோணேசர் சிவாலயத்தைப் பழுது பார்ப்பித்து அக்கிர காரம் முதலிய வேலைகள் அனைத்தையும் திருத்துவித் துக்கொண்டிருந்தான்,

பாண்டுவின் ஆட்சி

அக்காலத்திலே கண்டி நாட்டிலிருந்து[1] இலங்கையை அரசாண்ட **பாண்டு மகாராஜன்**[2] மணற்றிடர் என்று அழைக்கப்பட்ட இந்நாட்டில் வந்திருந்தான், இவ் விடத்திற் குடியிருந்த சிங்களரிற்சிலர் கீரி மலைக்குச் சமீ பமாயிருந்த கரைதுறைகளிற் குடியிருந்த முக்குகரென் னும் வலைஞரைக் கொண்டு மீன் பிடிப்பித்து உணக்குவித் துக் கண்டி நாடு முதலிய நாடுகளுக்குக் கொண்டுபோய் வியாபாரம் பண்ணுவது வழக்கமாயிருந்தது.

முக்குகர்

உசுமன், சேந்தன் முதலிய முக்குகத் தலைவர்கள் வேலையாட்களை வைத்து மீன் பிடிப்பித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். சிங்களவர் நிழல் வசதிக்கும் தண்ணீர் வச திக்குமாக அங்குள்ள சிவாலயங்களிற்றங்கி அக்கோவிற் பிராகாரங்களில் மீனைக்காயப்போட்டும், திருக்கிணறுக

1. பி-ம். அநுராதபுரத்திலிருந்து
2. இவன் காலம் சிங்கள நூல்களின்படி கி. பி. 491 ஆகும்.

ளில் தண்ணீர் அள்ளவுந் தொடங்கினதனுல் அங்கிருந்த பிராமணர்கள் கோவில்களைப் பூட்டிக்கொண்டு அப் புறத்தே ஒதுங்கிவிட்டார்கள். கோவில்களிற் சில காலம் பூசை இல்லாமலிருந்தது. அதையறிந்து **பாண்டு மகாராசன்** கிரி மலைச்சாரலில் வந்திறங்கி விசாரணை செய்து, நியாயமான தண்டனை செய்து, முக்குகக் குடிகளை அவ்விடத்தைவிட்டுத் துரத்திவிட்டான். **உசுமன்** முதலிய முக்குக வலைஞர்கள் அவ்விடத்தை விட்டு **மட்டக்களப்புக்குப்** போய்ப் **பானகை, வலையிறவு** என்னுமிடங்களில் இருந்தார்கள். சில குடிகள் மாத்திரம் இந் நாட்டிலுள்ள மறு துறைகளிற் போய்க் குடியிருந்தார்கள். அது முதல் உசுமன் துறை, சேந்தன் களம், வலித்தூண்டல் முதலிய இடங்களில் முக்குகக் குடிகள் இருந்ததில்லை.

குளக்கோட்டன்

பாண்டு மகாராசன் இந்த முகாந்திரத்தினுல் இவ் விடமிருக்க, அவன் மனைவி, **குளக்கோட்டமகாராசன்** கோணேசர் கோவிற்றிருப்பணி நிறைவேற்றுஞ் செய்தியைக் கேள்விப்பட்டுக் **கண்டி**யிலிருந்த[1] சில சேனைகளை 'நீங்கள் போய் அந்தக் குளக்கோட்டனை இந்நாட்டினின்று துரத்திவிட்டு வாருங்கள்.' என்றனுப்பிவிட்டாள். அந்தச் சேனைகள் தம்பலகாமத்திற் போய், அவ்விடத்திற் **குளக்கோட்டரசன்** நிறைவேற்றும் பெரிய வேலைகளையும் அவனுடன் நின்ற சேனைத் திரளையும் கண்டு பயந்து, நடுநடுங்கின. அரசன் அச்சேனுவீரர்களை

1. பி-ம். அநுராதபுரத்திலிருந்த

நோக்கி, "ஏன் வந்தீர்கள் ?" என்ன, அவர்கள், "மகாராசனே, இந்தத் திருப்பணிக்கு வேண்டிய பொருள் யாதேனும் தேவையென்றால், விசாரித்துக் கொடுத்து விட்டு வாருங்கள் என்று எங்கள் அரசி அனுப்ப, வந்தோம்," என்றார்கள், அப்பொழுது மகாராசன் அவர்களை நோக்கி, "வேண்டிய சகல வஸ்துக்களும் என்னிடத்திற் சம்பூரணமாயிருக்கின்றன ; யாதொன்றும் வேண்டியதில்லை ; உங்கள் சேமாதிசயங்களை விசாரித்தேன் என்று உங்கள் இராணிக்கு அறிவியுங்கள்," என்று சொல்லி அச்சேனை முழுவதற்கும் உச்சிதமான விருந்து கொடுத்து அனுப்பினான். அவர்கள் திரும்பிப்போய், அவ்விடத்திலே நடந்த செய்தி அனைத்தையும் அறிவித்துத் தாங்களுண்ட விருந்திற் பரிமாறிய பதார்த்தங்களின் மதுரத்தையும் வியந்து பேசினார்கள். இராசாத்தி அந்தச் செய்தியைக் கேட்டு யாதொரு பேச்சுமின்றி இருந்தாள்.

குளக்கோட்டு மகாராசன் திருப்பணியை நிறைவேற்றி, அவ்வாலயப் பணிவிடைகளை நிறைவேற்றுதற்கும், கோணேசலிங்கத்துக்குப் பூசனை புரிவிப்பதற்கும் செலவு வரவுகளுக்காக ஏழு நாடுகளில் வயல் நிலங்களையுந் தோப்புகளையும் ஏற்படுத்தி, அவைகளிற் பயிரிட்டு வருமானஞ் செலுத்தும்படி **வன்னியர்களை**[1] அழைப்பித்துக் குடியிருத்தித் தன் நாட்டுக்கு மீண்டான்.

---

1. இக்கூற்றினை நம்பக்கூடாதென்பர் முதலியார் இராசநாயகம் அவர்கள் (யா. ச. பக். 24.)

அந்நாள் முதல் அவ்வருமானங்களால் ஆலயப் பணிவிடைகளும், அந்தணர் அக்கிரகாரங்களும், மடங்களும் சம்பிரமமாகச் சிறந்து வந்தன. சில காலத்தின் பின் **குளக்கோட்டு மகாராசன்** தேக வியோகமானான். அதன் பின் மேற்கூறிய ஏழு நாடுகளிலும் பயிர்க் குடிகளாயிருந்த வன்னியர்கள் மிகவும் பெருகியிருந்தார்கள், பாண்டி நாட்டிலிருந்து ஐம்பத்தொன்பது வன்னியர்களும் வந்து அவர்களுடனே கூடினார்கள். குடிசனங்கள் வர வரப் பெருகி அதிகப்பட்டமையால், அரசாட்சியின்றி வெகு விதக் கலகங்கள் பலகாலும் நேரிட்டன. அவ்வேழு நாடுகளின் வருமானங்களும் கோணேசர் கோவிலுக்குச் செல்வனவேயன்றிக் கண்டி நாட்டரசருக்கு அந்நாடுகளால் யாதொரு நயமுமில்லாமையால், கண்டி நாட்டு அரசர்கள் அந்நாடுகளைப் பராமுகம் பண்ணிவிட்டார்கள். அக்காலத்திலே **சந்திரவன்னிய**னும் வேறு அநேக குறுநில மன்னரும் ஒருவரின் பின் ஒருவராகத் தோன்றி அழிந்த பின் அவ்வன்னியர் அனைவரும் ஒத்திணங்கித் தங்கள் சாதியிற்றலைப்பட்ட ஏழு பேரைத் தெரிந்து, அவ்வேழு நாடுகளுக்குந் தலைவராக்கி, அவர்கள் கீழ் அமைந்திருந்தனர். வன்னியர் ஆண்டு வந்ததனால் அவ்வேழு நாடுகளும் **வன்னியநாடுகள்** எனப் பெயர் பெற்றன, அது முதல் அவ்வேழு தலைவரின் சந்ததியார் சுயேச்சைப்படி ஆண்டு வந்தனர்.

சாலிவாகன சகாத்தம் 515-ஆம் (கி. பி. 593)[1] வருஷத்திலே இலங்கையரசனாயிருந்த **அக்கிரபோதி**

1. *முதலாம் அக்கிரபோதி*யின் காலம், சிங்கள நூல்களின்படி, கி. பி. 564—597 ஆகும்.

மகாராசன், அவ்வன்னியர்கள் தாங்களும் அரசர்க ளென்னும் எண்ணங்கொள்ளப் பார்த்ததை அறிந்து, அவ்வன்னியர்களின் அதிகாரத்தைக் குறைத்துத் தன் ஆணையைச் சரியாகச் செலுத்தி வந்தான். அது முதல் அவ்வன்னியர்கள் நாட்டதிகாரிகளாய் மாத்திரம் ஆண்டு வந்தார்கள்.

உக்கிரசிங்கன்

சாலிவாகன சகாத்தம் 717ல் (கி. பி. 795)[1] **விஜய ராசனின்** சகோதரன் மரபிற்பிறந்த **உக்கிரசிங்கன்** என்னும் அரசன் வடதிசையிலிருந்து பெருந்திரளான சேனைகளைக் கொண்டு வந்து போராடிச் சில தலை முறையாய் இழந்து போன இவ்விலங்கை அரசாட்சி யில் அரை வாசி வரைக்கும் பிடித்துக் கதிரை மலையி லிருந்து அரசாண்டு வந்தான். தென்னாடுகளை வேற்றர சன் ஆண்டு வந்தான்.

இவ்**வுக்கிரசிங்க மகாராச**னுக்குச் சிங்கத்தையொத்த முகமும் மானிட தேகமுமிருந்தன. இவன் நகுலேசர் கோவிலைத் தரிசிக்கக் கீரிமலைச் சாரலில் வந்திறங்கி, முற் காலத்திலே சோழராசன் தான் தீர்த்தமாட வந்திறங்கி யிருக்கும் காலத்திலே மாளிகை கட்டுவித்திருந்த **வளவர்கோன் பள்ளம்** என்னும் இடத்திலே பாளயமிட் டிருந்தான்.

---

1. உக்கிரசிங்கன் அரசுக்கு வைபவமாலை கொடுத் தோதுகின்ற 717-ஆம் சகவருஷத் தொடக்கம் பொருந் தாது (யா. வை. வி. பக். 48). இவன் கலிங்கதேசத்திருந்து வந்தவனோ, அல்லது விஜயனுடன் வந்து சிங்கபுரத்திற் குடியேறிய தலைவனோ? (யா. ச. 28.)

தொண்டைமான் வரவு

அவன் அவ்விடத்தில்[1] வந்திருப்பதையும், **கரணவாய், வெள்ளப்பரவை** முதலிய இடங்களில் நல்லுப்புப் படுஞ்செய்தியையும் தொண்டை நாட்டை அரசாண்ட **தொண்டைமான்** என்னும் அரசன் கேள்விப்பட்டுப் பரிவாரங்களுடன் கீரிமலைச் சாரலில் வந்திறங்கிச் சந்தித்து, அந்நாட்டில் விளையும் உப்பிலே தனக்கு வேண்டியவளவு வருடந்தோறும் விலைக்குக் கொடுக்கவும், உப்புப் படுமிடத்துக்குச் சமீபத்திலே மரக்கலங்களைக் கொண்டு போய் உப்பேற்றவும், மாரிகாலங்களில் மரக்கலங்களை ஒதுக்கிவிட்டு நிற்கவும் வசதியாக வடகடலில் ஓர் ஆறு வெட்டுவித்துக்கொள்ளவும் உத்தரவு கேட்டான். **உக்கிரசிங்க மகாராசன்** உத்தரவு கொடுக்கத் **தொண்டைமான்** அங்கிருந்த சிற்ருற்றை மரக்கலங்கள் ஓடத்தக்க ஆழமும் விசாலமும் உள்ளதாகவும் ஒதுக்கிடமுள்ளதாகவும் வெட்டுவித்துத் தன்னூருக்கு மீண்டான். அது முதல் இது வரைக்கும் அவ்வாறு **தொண்டைமானாறு** என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

வன்னியர் அடக்கம்

உக்கிரசிங்க மகாராசன் அதன் பின் கதிரை மலைக்குத் திரும்பினுன். அவன் வன்னி மார்க்கமாகச் செல்லுகையில் வன்னியர் ஏழு பேரும் எதிர்கொண்டு வந்து, தாங்கள் வன்னி நாடுகளைத் திறைகொடுத்து ஆள உத்தரவு

1. பி-ம். அவ்விடமிருக்க

கேட்டனர். அரசன் தன்னிராச்சியமெங்கும் தன் ஆணையே செல்லவுந் தனக்கு வரவேண்டிய திறையைக் கோணேசர் கோவிலுக்குக் கொடுக்கவும் உடன்பாடு பண்ணுவித்துக்கொண்டு கதிரை மலையிற்சேர்ந்தான்.

மாருதப்பிரவல்லி

இவை சம்பவித்த எட்டாம் வருடத்திலே சோழ தேசாதிபதியாகிய **திசையுக்கிரசோழன்** மகள் **மாருதப்பிரவல்லி**[1] என்பவள், தனக்கிருந்த குன்ம வியாதியினால் மெலிந்தவளாய், வியாதியை வைத்தியர் ஒருவருஞ் சுகமாக்க முடியாததனால், 'இனித் தீர்த்த யாத்திரையாதல் செய்து பார்த்தால் சுகம் வரவுங்கூடும்,' என்றெண்ணிக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்து புறப்பட்டு, அங்குமிங்கும் போய்த் தீர்த்தமாடி வருகையில் **சாந்தலிங்கனென்**னும் ஒரு சந்நியாசி கண்டு, "உன் வியாதி பண்டிதர் ஒருவராலுங் குணமாக்கத் தக்கதன்று. நீ இப்பொழுது எடுத்த முயற்சியே உனக்குச் சுகம் தரத்தக்கது. இலங்கையின் வடமுனையிலே கீரிமலை என்றொரு மலையுண்டு. அது சமுத்திர தீரத்திலுள்ளது. அங்கே உவர்ச்சல மத்தியிற் சுத்த தீர்த்தமும் மலையருவித் தீர்த்தமுங் கலந்த உத்தம தீர்த்தம் ஒன்றுண்டு. அது உலகத்திலுள்ள எந்தத் தீர்த்தங்களிலும் முக்கிய தீர்த்தமாயிருக்கின்றது. அதிலே நீ போய் நீராடிச் சில காலந் தங்கியிருந்தாற் சுகமடைவாய்,"

---

1. மாருதப்பிரவல்லி உள்ளபடி மாறுதலடைந்த ஆடகசவுந்தரியேயாம். (யா. வை. வி. பக். 12)

என்று சொல்ல, அச்சொற்படி மாருதப்பிரவல்லி புறப் பட்டுத் தாதிமாருந்தோழிமாருஞ் சூழ்ந்துவரக் கீரிமலைச் சாரலில் வந்திறங்கிக் குமாரத்தி பள்ளம் என்னும் இடத் திற் பாளயம் போட்டுக்கொண்டிருந்து, நகுலமுனிவ ரைக் கண்டு சாட்டாங்கமாக[1] வணங்கி, அவரால் ஆசீர் வாதம் பெற்றுக்கொண்டு, அத்தல விசேடத்தையும்,[2]

1. பி-ம். பஞ்சாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து

2. 'உதயதாரகை'யில் வெளிவந்த பிரதியிலும் தி.த.க. அவர்களது பிரதியிலும் கீரிமலைத் தல விசேடமும் தீர்த்த மகிமையும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றையும் ஈண்டுக் குறிப்பிடுகின்றும் :—

அப்பொழுது நகுலமுனி அவளை நோக்கி, "மாருதப்பிர வல்லியே, உனக்குத் தேவகடாட்சங் கிடைத்ததனுல் நீ இத்தலத்தில் வந்திறங்கப்பெற்றுய். இத்தல மகிமையைச் சொல்லுகிறேன், கேள் : கிரேதா யுகத்திலே பரமேஸ்வர மூர்த்தி பார்வதி தேவியுடனே இம்மலைச் சாரலிலெழுந் தருளியிருந்த பொழுது பார்வதி தேவி நீராடுவதற்காகக் கண்டகி தீர்த்தத்தை அப்பரமேஸ்வரமூர்த்தி இவ்விடத் தில் அழைத்து வைத்தார். அத்தீர்த்தத்திலே தேவர்களும் இருடிகளும் பிறரும் வந்து தீர்த்தமாடிப் புண்ணியவான் களாய்ப் போனதனுல், அம்முதலாம் உகத்திலே இந்நாடு **புண்ணியபுரம்** எனப் பெயர் பெற்றது. இக்காலத்திலே *முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தி* இவ்விடம் வந்த பொழுது நானும் அவருடனே கூடி வந்து இம்மலைச்சார்பிலுள்ள கண்டகி தீர்த்தத்திலாடிச் சிவாலய தரிசனமுஞ்செய்து வருகையில் எனக்கிருந்த கீரி முகம் மாறிச் சுபாவமுகங் கிடைத்தது. அது முதல் இம்மலையை நகுலகிரியென்றும், இங்குள்ள ஈசுவரனை நகுலேசுவரனென்றும், ஈசுவரியை நகுலாம்பிகை யென்றும் பெயரிட்டழைத்து வருகிறுர்கள். அக்காலத்தில் முருகமூர்த்தி சூரசங்காரம்பண்ணிக் கதிரைமலைக்குச் செல் லுகையில் இந்நகுலகிரிச் சாரலில் வந்திறங்கி, நகுலேசர் கோவிலினயலிலே தமக்குமோர் ஆலயமெழுப்பிச் சிலநாள திலே தங்கியிருந்தார். கலியுகத்திலே அவ்வாலயத்துக்குக் கதிரையாண்டவர் கோவிலென்னும் பெயர் விஜயராசனுல்

தீர்த்த மகிமையையும், அத்தீர்த்தத்தில் ஆடித் தனக்குக் கிரிமுகம் மாறினசெய்தியையும் அம்முனிவர் சொல்லக் கேட்டு, மிக்க சந்தோஷத்துடன் தீர்த்தமாடிச் சிவாலய தரிசனை செய்து வந்தாள். சில காலத்தில் அவளுக் கிருந்த குன்மவலியுந் தீர்ந்து, குதிரை முகமும் மாறிற்று. மாறவே, மாருதப்பிரவல்லியின் யெளவன சொரூபத் தைக் கண்டவர்கள் ஆச்சரியங் கொள்ளா திருந்ததில்லை.

கிடைத்தது. கந்தசுவாமி வந்திறங்கின துறை ***காங்கேசன் துறை*** என்று அழைக்கப்பட்டு, இப்பொழுது ***கசாத்துறை*** என்னும் பெயர் பெற்றிருக்கிறது.

''இரண்டாம் உகத்திலே இராவணன் தானொருவனே யன்றி வேறொருவரும் இராவண வீணையைத் தொடவும் படாதென்று உறுதியான கட்டளை பண்ணியிருந்த பொழுது ***சித்திராங்கதன்*** என்னுமொரு கந்தருவன், தானும் அவ் வீணையை வாசிக்க நெடுங்காலம் பேராசை கொண்டிருந்த வன், தசரதராமனால் அவ்விராவணனுடைய இருபது கைக ளும் அறுந்து விழுந்த சமயத்திலே அவ்வீணையைக் கவர்ந்து கீரிமலையில் வந்திறங்கி, அவ்வியாழைப் பிரபலப்படுத்தினான். அதனாலிவ்விடம் ***காந்தருவ நகர்*** என்றும், ***வீணாகராக்கியம்*** என்றும் வழங்கப்பட்டது,

''மூன்றாமுகத்திலே நிடதநாட்டிலிருந்து அரசு புரிந்த நளனென்னுஞ் சூரியகுலராசன், சூதாடி அரசிழந்து, வன வாசஞ்செய்து திரிந்த பொழுது கலியினால் தனக்கு வந்த இடரை நீக்க வேண்டுமென்ற ஆவலுடனே இலங்கையி லுள்ள கோணேசர் சந்நிதானத்துக்கு வந்தான். அங்கிருந்த பெரியார் அவனை நோக்கி, 'நீ கீரிமலைக்குப் போய் அங் குள்ள கண்டகி தீர்த்தத்திலாடி, நகுலேசர் தரிசனையும் செய் தால், உன் கலி தொலையும்' என்று சொல்ல, அச்சொற்படி அவன் செய்தான். அப்பொழுது நகுலேசர் பிரசன்ன மாகி அவனை நோக்கி, 'நீ வேண்டிக்கொண்டபடி செய் தேன்; போ,' என்றருளிச் செய்து, தம் கையில் அக்கினி யையும் தாமணிந்திருந்த சர்ப்பத்தையும் நோக்கி, 'நீங்கள் போய் நளச்சக்கரவர்த்தியை வழியிலேயே சந்தித்து, அவ னைப் பிடித்த கலியிடரை நீக்கி வாருங்கள்,' என்றுத்தரவு

*அக்காலத்திலே கதிரை மலையிலிருந்து **உக்கிரசிங்க மகாராசன்** நகுலேசர் கோவிலைத் தரிசிக்க மூன்றுந்தரம் கீரிமலைச் சாரலில் வந்திறங்கி, வளவர்கோன் பள்ளத்திற் பாளையம் போட்டிருந்தான். அவன் **மாருதப்பிரவல்லியை** நகுலேசர் சந்நிதானத்தயலிலே கண்டு, அவள் பேரழகிலுல் மயங்கி, மிகுந்த ஆச்சரியங்கொண்டு, தான் அவளை விவாகஞ் செய்ய வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டான்.*

பண்ணினுர், அப்படியே நளச்சக்கரவர்த்தி போகும் வழிக்கெதிரே அவ்வக்கினி ஒரு சுவாலையாயெரிய, அச்சர்ப்பம் அச்சுவாலைக்குள்ளே விழுந்து வருந்துகிற பாவனைபோலத் துடிக்க, அதைக்கண்டு அச்சக்கரவர்த்தி பரிதாபப்பட்டு, அச்சர்ப்பத்தின் பிராணனை இரட்சிக்க வேண்டுமென்று முயன்று, அதனை அச்சுவாலையினின்றும் விலக்கிவிட்டான். விலக்கிவிட்டவுடனே அச்சர்ப்பஞ் சினந்து பாய்ந்து அவனைக் கடித்தது. அப்பொழுது அவன் தேகம் முழுவதும் குட்டம் பிடித்து அவனழகைக் கெடுத்தது, அப்பொழுது நளச்சக்கரவர்த்தி மனங்கலங்கி, 'நான் செய்த நன்மைக்கு எனக்குக் கிடைத்த கைம்மாறிதுவா ? சர்ப்பந் தன் சுயகுணத்தைக் காட்டிற்றே ! நான் இதற்கென்ன செய்யலாம் !' என்று எண்ணுதெல்லாம் எண்ணி வருந்துகையில், அச்சர்ப்பம் ஒரு பிராமணனுகி நின்று, அவனை நோக்கி, 'ஓய் சக்கரவர்த்தியே, பயப்படாதே. நான் நகுலேசரணிந் திருக்குஞ் சர்ப்பாபரணம். அந்நகுலேசர் நீ செய்த வழிபாடு கண்டிரங்கி, உன்னை வருத்துகின்ற கலியிடரை நீக்கி வருமாறு எனக்குந் தாமேயிருக்கும் அக்கினிக்குங் கற்பித்ததில் யாம் வந்தோம். உன்னை, இன்னுனென்று ஒருவரும் அறியாதபடி நீ சில காலம் வேற்றுருவமைந்திருக்க வேண்டுமாதலால், அவ்வேற்றுரு உனக்குக் கிடைப்பதற்காகவே உன்னுடலிற்றீண்டினேன், இவ்வேற்றுரு வேண்டுமென்று நீ விரும்புங்காலத்தில் உனக்குக் கிடைக்கும்; நீங்க வேண்டுமென நினைக்குங் காலத்தில் நீங்கிவிடும்,' என்று சொல்லி, அவனுக்கு விடை கொடுத்துச் சர்ப்பமும் அக்கினியும் நகுலேசர் சமுகத்தை அடைந்தன.

மாவிட்டபுரம்

மாருதப்பிரவல்லி *தனக்குக் குதிரை முகம் நீங்கின காரணத்திறற்* ***கோவிற்கடவை*** *என்னுங் குறிச்சிக்கு* ***மாவிட்டபுரம்***[1] *எனப் பெயர் சூட்டி அவ்விடத்திலே கந்தசுவாமி கோவிலைக் கட்டுவிக்க ஆரம்பித்து, அதற்கு வேண்டிய சகல வஸ்துக்களும் விக்கிரகங்களும் பிராமணரும் வரும்படி பண்ணவேண்டுமென்று பிதாவாகிய* ***திசையுக்கிர சோழ****னுக்குத் திருமுகம் அனுப்பினுள். அப்*

"இது நடந்தேறிச் சில காலம் சென்ற பின் ***தரும புத்திர மகாராசனின்*** தம்பியாகிய ***அருச்சுனன்*** தீர்த்த யாத்திரையைப் பண்ணித் தென்றிசையை நோக்கி வரும் பொழுது இத்தலத்திலும் வந்திறங்கி, இங்குள்ள கண்டகி தீர்த்தத்திலாடி, நகுலேசர் சிவாலயத்திற்சேர்ந்து, சுவாமி தரிசனமுஞ் செய்தான். அப்பொழுது நகுலேசர் நகுலாம் பிகையுடனே பிரசன்னமாகி, அவனுக்கு வேண்டிய வரங் களுங் கொடுத்து அருள் சுரந்து அனுப்பி வைத்தார்.

"நாலாவதான இக்கலியுகத்திலும் அநேக தவத்தி களும் பெரியோரும் மூர்த்தி தலம் தீர்த்தமென்னும் முச் சிறப்புகளையும் நோக்கி, இவ்விடத்துக்கு யாத்திரை பண்ணுகிறுர்கள். இவ்வுலகத்தில் இந்த நாட்டைக் கிரி மலை நாடென்றும் மணற்றிடலென்றுஞ் சொல்வார்கள். இது மகா புண்ணிய தலம். நீ இத்தீர்த்தத்திலாடிச் சிவாலய தரிசனஞ் செய்தால், உனக்குள்ள பிணியும் நீங்கி, உன் குதிரை முகமும் மாறும்," என்று சொல்லி இப்படியே இந்தத் தல விசேடத்தையும்...........

1. இதற்கு வேறுபொருள் கூறுவாருமுளர். பரவை வழக்கிலுள்ள 'மாவட்டபுரமே' புராதன நாமமென்பர். அதனை 'மஹாவட்டபுரம்' என்னுஞ் சிங்களப்பெயரின் திரிபென்று சொல்வர். (மஹா - பெரிய, வட்ட - விஸ்தாரம், ஆலமரம்—இ. ஆ. பக். 132.)

பொழுது திசையுக்கிர சோழன் சகல ஆயத்தங்களும் பண்ணிக்கொண்டு இலங்கையிலேயுள்ள கீரிமலை நாட்டுக்கு அனுப்புவதற்குத் தில்லை மூவாயிரரில் ஒருவரைத் தன்னிடத்துக்கு அனுப்பி வைக்கும்படி சிவாலயத் தலைவனுக்குக் கட்டளை அனுப்பினான். அப்பொழுது சிவாலயத் தலைவன், 'பிராமணர் தோணியேறுவதும், இலங்கையிற் குடியிருப்பதும் மகா தோஷமாயிருக்க, அரசன் இப்படிக் கட்டளையனுப்பியிருக்கிறானே! நான் இதற்கென்ன செய்யலாம்!' என்று பயந்து, தில்லைச் சிவாலயத்திலே மூன்று நாள் பட்டினி கிடந்தான். அப்பொழுது கனவிலே, 'கீரிமலைச் சாரலானது அங்குள்ள புண்ணிய தீர்த்தத்தினாலுஞ் சிவாலய மகத்துவத்தினாலும் மகா திவ்விய தலமாகவேயிருக்கின்றது. காசியிற் பிராமணரும் அங்கேயிருக்கிறார்கள். பிராமணர் தங்கள் நியமநிட்டை வழுவாமற்செய்வதற்கு மரக்கலங்களில் இராத் தங்காமல் ஏறலாம். நகுலமுனிவன் அத்தல விசேஷத்தை நோக்கி அவ்விடத்திலிருந்து தவம் பண்ணும் போதே அத்தல விசேடத்தைக் குறித்து யோசிக்க வேண்டியதென்ன? யாதொரு யோசனையுமின்றி அனுப்பலாம்.' என்று உத்தரவு கிடைத்தது.

பெரியமனத்துளார் வருகை

அப்பொழுது சிவாலயத் தலைவன் **பெரிய மனத்துளார்** என்னுந் தீட்சிதரைச் சோழராசனிடம் அனுப்பி வைக்கச் சோழராசன் சகல தளவாடங்களையுங் **கந்தசுவாமி, வள்ளியம்மன்,** **தெய்வநாயகியம்மன்** விக்கிரகங்களையும் **பெரிய மனத்துளார்** கையில் ஒப்புவித்து அனுப்பி வைத்தான். தீட்சிதர் அவைகளையுங்கொண்டு

"**காசாத்துறை**[1] என்னுந் துறையில் வந்திறங்கினர், கந்தசுவாமி விக்கிரகம் வந்திறங்கின காரணத்தால், அந்தத் துறைக்குக் **காங்கேசன் துறை**[2] என்று பெயராயிற்று

மாருதப்பிரவல்லியின் மண நிகழ்ச்சி

ஒரு நாளிரவில் **மாருதப்பிரவல்லி** தேவாலயத் திருப்பணியைப் பற்றிய ஆலோசனையுடன் சப்பிரமஞ்சத்திற் சாய்ந்து விழிப்பாயிருக்குஞ் சமயத்திலே அர்த்தசாம வேளையில் **உக்கிரசிங்க மகாராசன்** பாளையங்களையும் அரணிப்பான சேனைக்காவல்களையும் கடந்து, அவளிருந்த பாளையத்தினுட்புகுந்து, அவளையெடுத்துத் தன் பாளையத்திற்குக் கொண்டு போய் வைத்துக்கொண்டான். பொழுது விடிந்த பின் **மாருதப்பிரவல்லியின்** தாதிமாருந் தோழிமாருங் காவற்சேனைகளும் அவளைக் காணாததனால் மனங்கலங்கித் தேடிப்போய் **உக்கிரசிங்க மகாராசன்** பாளையத்தில் இருந்த செய்தி அறிந்து, அவனிடத்திற் சென்று, "நாங்கள் என்ன செய்யலாம்?" என்று கேட்க, அவன், "மாருதப்பிரவல்லி என் பட்டத்துத் தேவியானாள். நீங்கள் போய் இந்தச் சுபசோபனச் செய்தியைப் பிதா மாதாவுக்கறிவியுங்கள்," என்று சொல்லி, வழிச் செலவுக்குப் பொருளுங் கொடுத்தனுப்பிவிட்டான்.

---

1. புத்தர்கள் '**காயா**'வுக்கு யாத்திரை போக மரக்கலமேறுந் துறையானபடியால், '**காயாத் துறை**' எனப்பட்டுக் **காசாத்துறை** எனத் திரிந்தது.

2. காங்கேயன் எனும் அதிபன் ஒருவன் இருந்தமையால் உண்டாய பெயரென்பாருமுளர்.

அதன் பின் உக்கிரசிங்க ராசன் கதிரை மலைக்குப் போக யோசித்த போது மாருதப்பிரவல்லி கந்தசுவாமி கோயிற் றிருப்பணி நிறைவேற்றி, முதலாம் உற்சவச் சிறப்புக் கண்டால் அல்லாமல், அவ்விடத்தை விட்டுப் போகப் பிரியமில்லை என்றதனால், அப்பிரயாணத்தை நிறுத்தித் திருப்பணியை நிறைவேற்றி, ஆனி உத்திரத்தினன்று துவசாரோகணந் தொடங்கி உற்சவத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டு, கதிரை மலையிற் சென்று, விவாகச் சடங்கையும் நிறைவேற்றி, சகல சௌகரியங்களையும் அனுபவித்திருந்தான்.

பெரிய மனத்துளாரின் விவாகம்

தில்லையிற்பெண் எல்லை கடவாததால், பெரிய மனத்துளார் விவாகமில்லாதவராய் வந்திருந்தார். அவர் சாம்பசிவ ஐயரின் மகள் வாலாம்பிகையை (பி-ம். வாலாம்பெண்) விவாகஞ் செய்து, அப்பெண்ணுக்குத் தில்லை நாயகவல்லி என்று பெயரை மாற்றிக் கந்தசுவாமி கோவிற்றென்புறத்திலுள்ள அக்கிரகாரத்தில் வாசஞ் செய்து தன் பணிவிடையை நிறைவேற்றி வந்தார். பிராமணக் குடும்பங்கள் இரண்டும் ஒரு குடும்பமாகி இருதிறத்துக் கோவில்களுக்கும் ஒருவரே விசாரணைத் தலைவரானார்.

இது நிற்க. கதிரை மலையிலிருந்த உக்கிரசிங்க ராசன் சில காலத்தின் பின் செங்கடக நகரியை[1] இராசதானி

1. சிங்கைநகர் என்னும் பெயரை மயில்வாகனப் புலவரோ, அவருக்குப்பின் ஏடெழுதியவர் எவரோ, 'செங்கடகநகர்' என்று மாற்றிவிட்டனர். (யா. ச. பக். 29)

யாக்கி அங்கிருந்து அரசாண்டு வருங்காலத்தில் மன்மதன் போன்ற ரூபமும் சர்வ ராசலட்சணங்களும் உடைய னுய், சிங்கத்தின் வாலையொத்த வாலுடனே ஒரு குமாரனும் அவனுடனொரு பெண்ணும் பிறந்தார்கள். அவ்விருவருக்கும் **நரசிங்கராசன்** என்றுஞ் **சண்பகாவதி** என்றும் பெயரிட்டார்கள். அவர்களுக்கு விவாகம் நிறைவேற்றி, **நரசிங்கராசன்** என்னும் பெயர் படைத்த **வாலசிங்கராசனுக்கு** முடி சூட்டி, அரசாள வைத்து மரணமடைந்தான். வாலசிங்க மகாராசன் **செயதுங்கவரராசசிங்கம்** என்னும் பட்டத்துடன் முடி சூட்டப்பெற்று, அரசாட்சியை ஒப்புக்கொண்டான்.

வீரராகவன்

அக்காலத்திலே சோழநாட்டிலிருந்து இரண்டு கண்ணுங் குருடனாகிய **கவி வீரராகவன்**[1] என்னும் யாழ்ப்பாணன், செங்கடக நகரியிலிருந்து அரசாட்சி செலுத்தும் **வாலசிங்கமகாராசன்** பேரிற் பிரபந்தம் பாடிக்கொண்டு போய் யாழ் வாசித்துப் பாடினுன். அரசன் அதைக்

1. யாழ்ப்பாடியின் வரலாறு சமூலமாய் நிஷேதிக்கப்படல் வேண்டும் என்பர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர். (யா. வை. வி. பக். 19.)

திரு. இராசநாயக முதலியார் அவர்கள் இவ்வரலாற்றினை முற்றுகத் தள்ளாது பிறிதொருவாற்றன் ஏற்றுக் கூறியிருக்கின்றனர். (யா.ச. பக். 30) இவ்வறிஞரது கொள்கைப்படி யாழ்ப்பாடி (பெயர் தெரியவில்லை) பெற்ற ஊர் கரையூரும் பாசையூரும்—Ibid. கலிங்கவரசர் 10–11-ஆம் நூற்றுண்டில் சிங்கை நகரிலிருந்து அரசாண்டிருப்பதால் யாழ்ப்பாணன் அரசாண்டான் என்பதும், பாண்டிமழவன் சோழவரச குமாரனைக் கொணர்ந்தானென்பதும் புனைந்துரை. (யா. ச. பக். 37.)

கேட்டு மிக்க சந்தோஷம் கொண்டு அவனுக்குப் பரிசிலாக இலங்கையின் வடதிசையிலுள்ள **மணற்றிடல்** என்னும் இந்நாட்டைக் கொடுத்தான்,

யாழ்ப்பாணம்

யாழ்ப்பாணன் இதற்கு **யாழ்ப்பாணம்**[1] என்று பெயரிட்டு, இவ்விடத்தில் வந்திருந்து, வடதிசையிற் சில தமிழ்க் குடிகளை அழைப்பித்துக் குடியேற்றி, இவ்விடமிருந்த சிங்களவர்களையும் அவர்களையும் ஆண்டு, முதிர்வயதுள்ளவனாய் இருந்து இறந்து போனான், அக்காலத்திலே சிங்களவரும் பிறரும் இந்நாட்டை அரசாளக் கருதித் தமிழ்க் குடிகளை ஒடுக்கியதால், தமிழ்க்குடிகள் மீண்டும் தங்கள் நாட்டுக்குப் போய்விட்டார்கள்.

---

1. இதுவே முதலியார் இராசநாயகம் அவர்களது மதமுமாம். (யா. ச. பக். 30, 253-254.) சிங்களர் நல்லூருக்கு வைத்த *யாப்பாநே*, '*யாப்பாபட்டுநே*' என்னும் பெயரே பிற்காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் என மருவியதெனத் திரு. S. W. குமாரசுவாமியவர்களும் (இ. ஆ. பக். 130), சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்களும் கருதுகின்றார்கள். (யா. வை. வி. பக். 18.)

'யாழ்ப்பாணம்' எனும் பெயர், 15-ஆம் நூற்றாண்டுச் சிங்கள நூலிற்றான் முதன்முதற்காணப்படும்.

14-ஆம் நூற்றாண்டிறுதியில் இருந்தவராகக் கருதப்படும் *அருணகிரிநாதர்* "யாழ்ப்பாணாயன் பட்டின மருவிய பெருமாளே," எனக் குறிப்பிட்ட இடம் யாழ்ப்பாணத்தையே குறித்ததென்றும், அதனால் யாழ்ப்பாணம் எனும் பெயர் தமிழ்ப் பெயரெனவுங் கொள்வர் ஒரு சாரார். அருணகிரிநாதர் குறித்த இடம் ***எருக்கத்தம்புரியூர்*** என்பாருமுளர். எங்ஙனமாயினும், அருணகிரிநாதர் குறிப்பிட்ட தலம் ஈழநாட்டின்கண்ணதேயென்பது வலியுறின், யாழ்ப்பாணம் எனும் சொல் சிங்களப் பெயரடியாகப் பிறந்ததெனுங்கொள்கை வலியிழந்துபடும்.

மழவன்

இந்த நிலைபரத்தில் யாழ்ப்பாணம் கொஞ்சக்காலம் தளம்பிக்கொண்டிருக்கையில், சிங்களக் கலகத்துக்கு எடுபடாமல் இருந்து, காலம் விட்டு வந்த ***பொன்பற்றியூர் வேளாளன் பாண்டி மழவன்*** *என்னும் பிரபு மதுரைக்குப் போய் அவ்விடத்திலே சோழநாட்டிலிருந்து வந்து இராச உத்தியோகத்துக்கேற்ற கல்வி கற்றுக் கொண்டிருந்த* ***திசையுக்கிர சோழன்*** *மகனாகிய* ***சிங்ககேது****வுக்கு மருமகனான* ***சிங்கையாரியன்*** *என்னுஞ் சூரியவமிசத்து இராசகுமாரனைக் கண்டு, யாழ்ப்பாணத்தின் நிலைபரத்தை அறிவித்து, இவ்யாழ்ப்பாணத்தை அரசாட்சி செய்ய வரவேண்டுமென்று கேட்க,* ***சிங்கையாரிய ராசன்*** *மறுத்துப் பேசாமற்* ***பாண்டிமழவன்*** *கேள்விக்கு உடன்பட்டு, கல்வியறிவிலும் புத்தி விவேகத்திலும் எவர்களும் வியந்துகொள்ளத் தக்க உத்தண்ட வீரசிகாமணியாகிய* ***புவனேகவாகு***[1] *என்னும் மந்திரியையும், காசி*

---

1. நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலைக் கட்டிய இப் ***புவனேகவாகு*** யாழ்ப்பாணவரசனின் மந்திரியல்லனென்றும் 15-ஆம் நூற்றுண்டு மத்தியில் சிங்களவரசனால் அனுப்பப்பட்டு யாழ்ப்பாணத்தை வெற்றி கொண்டு, நல்லூரை இராசதானியாக்கி அங்கே 16 வருடம் அரசாண்டிருந்த ***செண்பகப் பெருமாள்*** என்றும் இராசநாயக முதலியார் கூறுவர். (யா. ச. 75-77).

இவ்விஷயம் பற்றி 'Hindu Organ' (1933) பத்திரிகையில் பல ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் வெளி வந்துள்ளன. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள் ***ஈழகேசரி***யில் (25-9-38) வெளியிட்ட '***தமிழ் நூல்களில் யாழ்ப்பாணம்***' என்னும் கட்டுரையினையும் ஈண்டு ஒப்பிட்டாராய்ந்து உண்மை காண்க.

MAHAMAHOPADHYAYA

நகரத்திருந்து வந்த வேதிய குலோத்துங்கனாகிய **கெங்காதர ஐயர்** என்னுங் குருவையுங் கொண்டு, தனது பரிவாரங்களுடன் பிரயாணப்பட்டு, **பாண்டிராசன்** வழி விட்டனுப்பி வைக்க, யாழ்ப்பாணத்தில் வந்திறங்கி, நல்லூர்ப் பகுதியிலே அரசிருக்கையை ஸ்தாபிக்கக் கருதி, சோதிடர்கள் தேர்ந்து சொல்லிய நன்முகூர்த்தத்தில் அஸ்திவாரம் போட்டு, நாலுமதிலும் எழுப்பி, வாசலும் ஒழுங்காய் விடுவித்து, மாடமாளிகைகளும் கூடகோபுரங்களும், பூங்காவும், பூங்காவன நடுவிலே ஸ்நான மண்டபமும் முப்புடைக் கூபமும் உண்டாக்கி, அக் கூபத்தில் யமுனாநதித் தீர்த்தமும் அழைப்பித்துக் கலந்துவிட்டு, நீதி மண்டபம், யானைப்பந்தி, குதிரைப் பந்தி, சேனை வீரரிருப்பிடம் முதலிய அனைத்தும் கட்டுவித்து, தன்னுடன் வந்த காசியிற் பிரமகுலதிலகரான **கெங்காதர ஐயரும், அன்னபூரணி அம்மாள்** என்னும் அவர் பத்தினியும் வாசஞ்செய்வதற்கு அக்கிரகாரமும் உண்டாக்கிக் கீழ்த்திசைக்குப் பாதுகாப்பாக **வெயிலுவந்த பிள்ளையார்** கோயிலையும், மேற்றிசைக்கு **வீரமாகாளியம்மன்** கோவிலையும்,[1] வடதிசைக்குச் **சட்டநாதேசுவரர்** கோவில், **தையல்நாயகியம்மன்** கோவில், **சாலை விநா**

1. "தென்றிசைக்குக் கைலைவிநாயகர் கோவிலையும்" (உ. தா. பிரதி.)

குடியேற்றம் : யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த பொன்பற்றியூர் வேளாளன் பாண்டி மழவன் கொண்டு வந்த வேளாண் குடிகளுள் பின்னுமொரு பொன்பற்றியூர் வேளாளன் பாண்டி மழவன் இருப்பதைக் கவனித்த முதலியார் இராசநாயகம் அவர்கள், "பாண்டி மழவன் சென்று குடிகளைக் கொண்டு வந்தான் எனக் கூறுங் கூற்று

யகர் கோவிலையுங் கட்டுவித்துத் **திலகவதியார்** என்னும் பத்தினியாருடனே கிரகப் பிரவேசஞ்செய்து வாழ்ந் திருந்தான்.

குடியேற்றம்

இங்ஙனமிருக்கையில், ஒரு நாள் **புவனேகவாகு**வுடன் ஆலோசித்து, **சிங்கையாரிய மகாராசன்** தமிழ்க் குடிகளை அவ்விடம் அனுப்பி வைக்க வேண்டுமென்று தமிழ் நாட்டரசர்களுக்குத் திருமுகங்கள் எழுதியனுப்பினான். அவ்வரசர்கள் சில குடிகளை அனுப்பி வைக்க, அவர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களுக்குள் ஐந்து குடிமைக ளுடனேயும் வந்த பொன்பற்றியூர் வேளாளன் **பாண்டி**

ஆகாய கங்கையில் மலர்ந்த தாமரையோடொக்கும்," எனக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். (யா. ச. பக். 239.)

சரித்திரவாராய்ச்சி அறிஞர் திரு. வ. குமாரசுவாமி அவர்களும் யாழ்ப்பாணக் குடியேற்றத்தை ஆராய்ந்திருக் கின்றார்கள்.

" இருபாலை மண்ணாடு கொண்ட முதலி முடி சூட்டும் உரிமை உடையவருள் முதல்வராகவும், ***தெல்லிப்பழை கனகராயன் செட்டி*** துலாபாரதானக் கிரியைக்கு அதிபராக வும், ***மயிலிட்டி நரசிங்கதேவன்*** அரசிறை வருமானங்களைப் பொக்கிஷத்திற் சேர்க்கும் வரிநிலைக்கள அதிபராகவும் விசேஷ அழைப்புப் பெற்று, கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டு மத்தியில் யாழ்ப்பாண ஆரிய மன்னர் அரசியலாரம்பத்தில் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்து குடியேறியவர்களே என்ப தும், ஏனைய பிரபுக்களும் கைலாய வைபவ மாலைகளிற் சொல்லியபடி தொண்டை மண்டலப் பிரதேசங்களி லிருந்து வந்தவர்களென்பதும், இராசநாயக முதலியார் சொல்லுகிறபடி ***மாலிக்கபூரி***ன் படையெழுச்சியால் அல் லோல கல்லோலப்பட்டு 14-ஆம் நூற்றாண்டில் பல மண்ட லங்களிலிருந்து வந்தவர்களல்ல என்பதும் மேலே நிகழ்த் திய ஆராய்ச்சியாற் பெறப்பட்ட முடிபுகளாம்," எனத்

மழவனையும் தம்பியையும், மைத்துனனாகிய சண்பக மழவனையும் அவன் தம்பியையும், சிங்கையாரிய மகாராசன் திருநெல்வேலியிலே குடியிருத்தினான்; காவிரியூர்ப் புரவலாதிதேவனின் மூத்த குமாரனாகிய நரசிங்கதேவனை மயிலிட்டியிலிருத்தினான்; வாவிநகர் வேளாளன் செண்பகமாப்பாணனையும் அவன் ஞாதியாகிய சந்திரசேகரமாப்பாணனையும் கனகராயர் என்னுஞ் செட்டியையும் தெல்லிப்பழையில் இருத்தினான்; கோவலூரிலிருந்து வந்த பேராயிரமுடையான் என்னும் வேளாளனை இணுவிலில் இருத்தினான். அவ்வூர் திருத்திப்படாததனால் அவன் அவ்விடத்தை விட்டு மேலைக் கிராமத்திற்

தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளு என்னும் நூலில் அனுபந்தமாகச் சேர்க்கப்பட்ட பாகத்தில் திரு. குமாரசுவாமியவர்கள் ஆராய்ந்து முடிபு கட்டியிருக்கின்றார்கள்.

பிள்ளையவர்களுடைய கொள்கைகளை மறுத்து முதலியார் இராசநாயகம் அவர்கள், தங்கொள்கையை நிறுவியிருக்கின்றார்கள். (யா. ச. பக். 239—246.)

பிள்ளையவர்களுடைய முடிபுகள் சில வலிந்து கோடல் போலக் காணப்படுகின்றன. இவ்வறிஞர் கூறுவது :—

"தெல்லிப்பழை, மயிலிட்டி, இருபாலை ஆகிய மூன்று இடங்களிலுங் குடியேறியவர்கள் தொண்டைநாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் என்றும், *கனகராயன் செட்டியார்* எயிற்கோட்டத்து எயில் நாட்டுச் சிறுகச்சிப் பேட்டையைச் சேர்ந்த காரைக்காட்டினர் எனவும், நரசிங்கதேவர் புலியூர்க் கோட்டத்துப் புலியூர் நாட்டு மயிலை அல்லது மயிலாப்பூரினர் எனவும், *மண்ணாடு கொண்ட முதலியார்* ஊற்றுக் கோட்டத்துப் பாலநாட்டுப் பாலியூரினர் எனவும் முடிபு கண்டாம்,"

"மதுரைக்குப் பாண்டி மழவன் பரிந்து சென்றமையும், அங்கிருந்து செல்வமதுரைச் செழியசேகரன் புதல்வ

போயிருந்தான். இராசமுத்திரையும் பல வரிசைகளும் பெற்ற கச்சூர் வேளாளன் **நீலகண்டனையும்** அவன் தம்பிமார் நாலுபேரையும் **பச்சிலைப்பள்ளியிலிருத்தினான்**; சிகரமாநகர வேளாளன் **கனகமழவனையும்** அவன் தம்பிமார் நால்வரையும் **புலோலியில்** இருத்தினான்; கூபக நாட்டு வேளாளன் **கூபகாரயேந்திரனையும் புண்ணிய பூபாலனையும்** தொல்புரத்தில் இருத்தினான்; புல்லூர் வேளாளன் **தேவராயேந்திரனைக்** கோயிலாக் கண்டியில் இருத்தினான்; **ஏரெழுபது** என்னும் பிரபந்தம் பாடப் பெற்ற உயர்குல வேளாள மரபினனான தொண்டை மண்டலத்து **மண்ணாடு கொண்ட முதலி** என்பவனை இருபாலை என்னுமூரில் இருத்தினான்; **செய்யூர் இருமரபுந் துய்ய தனி நாயகன்** என்னும் வேளாளனை நெடுந்தீவில் இருத்தினான்; காஞ்சீபுரத்தால் வந்த **பல்லவன்** என்னும் பிரபுவையும் இரண்டு துணைப் பிரபுக்களையும் வெளிநாடென்னும் **பல்லவராய கட்டில்** இருத்தினான்.

இப்படியே அவ்வப்பிரபுக்களை அவரவர் அடிமைக் குடிகளுடனே அவ்வவ்விடங்களில் இருத்திய பின், **வல்லியமாதாக்கன்** என்னும் பராக்கிரம சூரனை மேற் பற்றுக்கும், **செண்பகமாதாக்கன்** என்னும் சூரிய வீரனைக்

ஞை **சிங்கையாரியன்** பெருகுபுகழ் யாழ்ப்பாணம் பேரரசு செய்ய வந்தமையும் மனோராச்சியத்தின்பாற்படுகின்றன," என்பர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர். (யா. வை. வி. பக். 63)

கயிலாய மாலையிற் குறிக்கப்பட்ட குடிகளை மயில்வாகனப் புலவர் தக்க ஆதாரமின்றித் திரித்துக் கூறிவிட்டனர் என்பது முதலியார் அவர்கள் கொள்கை.

இவ்வாராய்ச்சியாற்பெறும் பயன் சிறிதாதலின், இத் துறையில் மீட்டும் ஆராயப்புகுதல் வீண் காலப் போக்காகும் என விடுக்க.

கீழ்ப்பற்றுக்கும், இமையானமாதாக்கன் என்னும் உத்தண்ட வீரனை வடபற்றுக்கும், வெற்றி மாதாக்கன் என்னும் விசய பராக்கிரமனைத் தென்பற்றுக்கும் அதிகாரிகளாக நிறுத்தி, உத்தண்ட வீரசிகாமணியாகிய வீரசிங்கன் என்பவனைச் சேனாபதியாக்கி, ஒரு சுபதினத்திலே நல்ல முகூர்த்தமிட்டு மகுடாபிஷேகம் பெற்று, நகரிவலம் வந்து, சிங்காசனம் ஏறிப் பூலோக தேவேந்திரனாய் அரசாண்டான். இவ்வரசனுக்கு ஒரு கை கூழங்கையாயிருந்ததனால், இவனைக் **கூழங்கையாரியன்**[1] என்றும், **விசய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி** என்றுஞ்சொல்வார்கள்.

---

1. ஜெயதுங்கனுக்குப் பின் ஆண்டவன் கூழங்கையனல்லன். அவனுக்கு மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் பிரபலமடைந்த விஜயகாலிங்கச் சக்கரவர்த்தியாகிய காலிங்கமாகனையே ஏட்டெழுத்தில் கா-வைக் கூ-வெனவும், லி-யை ள-வெனவும், எழுத்துருவில் மாறுபடக் கண்டு விஜய கூளங்கைச் சக்கரவர்த்தியென வைபவமாலையார் நம்பி, ளகரத்தைச் சிறப்பெழுத்தாக்கி முடித்துவிட்டார். (யா. ச. பக். 247.)

இம்மதம் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்களுக்கும் சம்மதம். முதலியார் அவர்களது முடிபு மிகப் பொருத்தமானதே. இத்தகைய ஆராய்ச்சியினை நோக்குந்தோறும் முதலியார் அவர்களது சரித்திரவாராய்ச்சித் திறமையினைக் கண்டு இறும்பூதெய்தாதிருக்க முடியாது.

கி. பி. 1215ல் **கலிங்க விஜயவாகு** அல்லது **கலிங்கமாகன்** என்னும் அரசன் இலங்கைமேற்படையெடுத்துப் **பொலன்னறுவை**யைப் பாழாக்கி, அங்கிருந்தரசாண்ட பாண்டிய குலத்தரசனைக் கொன்று........கி. பி. 1236 வரையும் பொலன்னறுவையில் அரசாண்டிருந்தான் என்று **மகாவமி**

நல்லூர்க் கோயில்

சிங்கையாரிய மகாராசன் இப்படியே அரசாட்சியைக் கையேற்று நடத்தி வருகையிற் புறமதில் வேலையையுங் கந்தசுவாமி கோவிற்றிருப்பணியையுஞ்

சம் கூறும். இவனே சிங்கைநகர் ஆரிய அரசர்களுக்குள் முதலாவதாகச் சக்கரவர்த்திப்பட்டமும் கீர்த்திப் பிரதாபமும் பெற்றவனுனபடியால், *விஜயகாலிங்கச் சக்கரவர்த்தி* எனவும், பாண்டிமழவனுல் மதுரையிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட சோழவரச குமாரனெனவும், அவனுல் நல்லூரிலே முடி சூட்டப் பெற்றவன் எனவும் வைபவமாலை கூறும். (யா. ச. பக். 49.)

'மாகன் வேறு; ஜயவர்கு வேறு,' என்பது சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்களது கொள்கையாகும். காலிங்க மாகன், விஜயவாகு எனும் இருவர் தமிழரசர் கலிங்க தேசத்தினின்றும் பெரும்படையோடு வந்தவர்கள் ஒருங்கு வட இலங்கையை ஆள்வோராய்க் காணப்பட்டார். ஜயவாகு யாழ்ப்பாண நாட்டை அரசாள, மாகன் 1215-ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் புலத்தி நகரில் வீற்றிருந்து தென்னிலங்கை முழுவதையும் தனிக்குடைக்கீழ் அடக்கிச் செங்கோலோச்சினுன். (யா. வை. வி. பக். 64.)

1242 வரையில் காலிங்க மாகன் வடதிசையைநோக்கிச் செல்ல நேரிட்டது. காலிங்க மாகனுக்கு ஜெயசிங்கவாரியன் என்னும் பெயரிருந்தது போலும்! இதனையே வைபவமாலையார், விசய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி என்றுர் என்க. காலிங்க ஆரியச் சக்கரவர்த்தி புலத்தி நகரை ஒருவி, யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த காலையில், முன் அவ்யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தை மாகமன்னனுேடு ஒத்து அரசாண்டிருந்த ஜயவாகு இறந்திட்டான் போலும்! ஜயவாகு மாண்ட பின் யாழ்ப்பாண அரசிருக்கையை இனிதாய்(மாகன்)நாட்டினுன் என்பதுதான் உண்மை. (யா, வை. வி. பக். 65.)

வைபவமாலையிற்கூறிய உக்கிரசிங்கனே இந்த ஜயவாகுவாயின், முதற்கால் சிங்கைநகரை இராசதானியாக்கினுனெனவும், மாகனெனும் காலிங்கச் சக்கரவர்த்தி அதனைக் கி. பி. 1246-ஆம் ஆண்டளவில் அரண் செய்து திருத்தினுனெனவுங் கொள்க. (யா. வை. வி. பக். 69.)

சாலிவாகன சகாத்தம் எண்ணூற்றெழுபதாம்[1] வருஷத்திலே **புவனேகவாகு** என்னும் மந்திரி நிறைவேற்றி முடித்தான்.

விருந்து

சிங்கையாரிய மகாராசனும் புவனேகவாகு[2] மந்திரியும் கீரிமலைக்குப்போய்த் தீர்த்தமாடிச் சிவாலய தரிசனமுஞ் செய்துகொண்டு, அவ்வாலய விசாரணையை அரசாட்சி விசாரணைக்குள்ளாக்கிக்கொண்டு, கந்தசுவாமி கோவிலில் வந்து, **பெரிய மனத்துளாரின்** குமாரர் **சிதம்பர தீட்சிதரின்** மகனார் **சின்ன மனத்துளார்** விருந்திட உண்டு, இளைப்பாறினார்கள். அவ்விருந்து மகாவுசிதமாயிருந்ததனால், **புவனேகவாகு** அவ்விருந்திற் பரிமாறிய ஒவ்

1. இது கி. பி. 1248க்குச் சரியாகும். இது காலிங்கச் சக்கரவர்த்தி சிங்கை நகரைக் கட்டிய ஆண்டாகலாம் (யா. வை. வி. பக். 66.)

இவ்விவரத்தைப் பின் பற்றியே,

“இலகிய சகாத்த மெண்ணூற் றெழுபதா மாண்ட தெல்லை
அலர்பொலி மாலை மார்ப ணும்புவ னேக வாகு
நலமிகுந் திடுயாழ்ப் பாண நகரிகட் டுவித்து நல்லைக்
குலவிய கந்த வேட்குக் கோயிலும் புரிவித் தானே.”

என்னுஞ் செய்யுள் எழுந்தது போலும்!

2. புவனேகவாகு மந்திரி என்றமை சரித்திர மயக்கம். செண்பகப்பெருமாள் (சம்புமல்குமாரய) நல்லூரிலே கி. பி 1450ல், ஒரு புது நகரெடுப்பித்துச் சிறீசங்கபோதி புவனேகவாகு என்னும் சிங்கள நாமத்தோடு, 17 வருடங்கள் அரசு செய்து வந்தவன்; இவ்வரசனே நல்லூர்க் கந்த சுவாமிகோயிலைக் கட்டுவித்தவன். அக்கோயிற்கட்டியத்தில் இன்றும் இவன் 'சிறீசங்கபோதி புவனேகவாகு' எனப் புகழப்படுகிறான். (யா. ச. பக். 75,)

வொரு பதார்த்தத்திற்கும் ஒவ்வொரு பாட்டுச் சொன்ஞன். அவற்றுட்சில வருமாறு :

வெண்பா

a. இன்னமுத விண்டுவிண்ணோர்க் கீந்தசெய லன்னதுவாம்
மன்னவனுந் தொக்க வருதினியும்—நன்னரு(ண்)ண
அன்னமளித் திந்நாளி லாதரவு தந்துநின்ற
சின்ன மனத்தான் செயல்.

b. சின்ன மனத்தான் செயும்விருந்திற் சாற்றுருசி
அன்னதனை விண்ணோ ரறிந்திருந்தால்—முன்னலைவாய்
வெற்பதனைக் காவியுய்த்து வேலைகடைந் தேயுலைதல்
அற்பமெனத் தன்ளுவரே யாம்.

இப்படியே பாட்டுக்களுஞ் சொல்லிக்கொண்டு தேவாலயத்தைப் பற்றிய ஒழுங்குகளும் பண்ணிக் கொண்டு திரும்பினுன்.

---

a. பி-ம் விண்டு விண்ணோர்க்கீந்த செயலிதுவாம்,
வருதினியும் ; திந்நாளிவ் வாதரவு
(வருதினி—படை)

b. அலை—கடல் ; உலைதல்—தளர்தல்.

நல்லூரில் புதுக்கோயில் அமைத்தல்

காரியங்கள் இப்படி நடந்தேறி வருகையில் ஒரு நாளிரவிற் சப்பிரமஞ்சத்திலே அரசன் சாய்ந்து நித்திரை செய்திருக்கையில், **பரமேசுரமூர்த்தி பாருவதி தேவியுடன்** கனவிலே தரிசனையாகி உத்தரவு கொடுத்த பிரகாரமாகவே மகா சந்தோஷத்துடனே **கைலை விநாயகர்** கோவிலயலிலே **கயிலாய நாதர்** கோவிலையும் **கைலைநாயகியம்மன்** கோவிலையும் எவற்றினும் விசேஷித்தவைகளாகக் கட்டுவித்து,[1] மூன்று சடைகள், பரிவார தேவர்கள் இருப்பிடம், உக்கிராணசாலை, யாகசாலை, அக்கிரகாரம், தேரோடும் வீதி, மடம், அன்னசத்திரம் இவைகளையெல்லாம் இயற்றுவித்து, பிரமாணத்துக்கிணங்கச் சுற்றுமதிலும் கோபுரமும் எழுப்பிக் கேதாரத்திலே **மன்மதன்** பூசித்து வந்த **ஆதாரலிங்கத்தை**யும் அழைப்பித்துப் பிரதிஷ்டை செய்வித்துப் **பாண்டியராசன்** கீழ் முதற்பாளையத் தலைவனுயிருந்து **இராமநாதபுரத்தை** யாண்ட **சேதுபதி**க்குப் பாசுரமனுப்பி அழைப்பித்து, **கெங்காதரய்யர்** என்னும் காசியிற்பிராமணனையே பூசனை நடத்தும்படி வைத்து, அல்லும் பகலுங் **கைலாய நாதர்** திருவடிகளைத் தியானித்துக்கொண்டு **நல்லூர்க் கயிலை**யில் நெடுங்காலமிருந்து அரசாண்ட பின் தன்

1. இவ்விவரம் கைலாயமாலையிலிருந்தெடுக்கப்பட்டது. அதிற்சொல்லியபடியே முதலரசன்மேல் ஏற்றிக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. நல்லூர் இராசதானியான பின் கட்டப்பட்ட கோயிலானபடியால், சிங்கைப் பரராஜசேகரன் காலத்தில் (கி. பி. 1478 அளவில்) கட்டப்பட்டதென இராசநாயக முதலியார் கூறுவர். (யா. ச. பக். 77.)

குமாரனாகிய குலசேகரசிங்கையாரியனுக்கு முடி சூட்டி வைத்துச் சிவபதஞ் சார்ந்தான்.

குலசேகர சிங்கையாரியன்

குலசேகர சிங்கையாரியன்[1] அரசாட்சி முறைகளைத் திருத்திக் குடிகள் பிரியப்படத்தக்கதாகச் சமாதான அரசாட்சி செய்து, தன் மகன் குலோத்துங்க சிங்கையாரியனுக்குச் சிங்காசனத்தை ஒப்புவித்துச் சிவலோகஞ் சேர்ந்தான்.

குலோத்துங்க சிங்கையாரியன்

குலோத்துங்க சிங்கையாரியன்[2] வயல் நிலங்களைத் திருத்துவித்து. வருமானங்களை[3] அதிகப்படுத்திக் குடி

---

1. இவன் கி. பி. 1240-ஆம் ஆண்டளவில் அரசனானன்.

2. இவ்வரசன் கி. பி. 1256-ஆம் ஆண்டளவில் அரசனானன்.

3. மன்னார்க் கடலில் முத்துக் குளிக்கும் உரிமை சிங்கை நகர் அரசருக்கே உரியதாயிருந்தது. இவ்வரசனுக்கும் யாப்பாகுவில் இராசதானி அமைப்பித்து ஆண்ட முதலாம் புவனேகவாகுவுக்கும் அவ்வுரிமையைப்பற்றி விவாதம் உண்டாகிப் போர் மூண்டது. குலோத்துங்கன் பெருங்கடற்படையுடன் வந்து, புவனேகவாகுவை வென்று, யாப்பாகுவை அழித்துப் புத்தசமயிகளாற் போற்றப்பட்டு வந்த புத்த தந்தத்தைக் கவர்ந்து சென்றான். புவனேகவாகு சிங்கை நகர் அரசனுக்குக் கீழ் ஒரு சிற்றரசனாய்த் திறையீந்து அரசாண்டான். (யா. ச. பக். 55.)

கி. பி. 1296ல் யாப்பாகுவில் போர் வலியிழந்த புவனேகவாகுவின் குமாரன் குலசேகரபாண்டியனை அடைந்து தென்னிலங்கைச் சிற்றரசையும் புத்த தந்தத்தையும் தனக்குக் கொடுக்கும்படி சிங்கை நகர் அரசனாகிய விக்கிரமனுக்கு இயம்புமாறு இரந்தான். அவ்வண்ணம் அவனும்

களையுஞ் சந்தோஷப்படுத்திச் சமாதான அரசாட்சி செலுத்தித் தன் குமாரனுகிய **விக்கிரமசிங்கையாரிய** னுக்கு அரசாட்சியை வைத்துப் பரமபதஞ் சேர்ந்தான்.

விக்கிரம சிங்கையாரியன் : சமயக்கலகம்

இவன்[1] காலத்திலே இங்குள்ள புத்த சமயிகளான **சிங்களவருக்கும் தமிழருக்கும்** சமய காரியங்களையிட்டுப் பெருங்கலகம் உண்டுபட்டபொழுது **சிங்களர்** சிலர் தமிழரைக் காயப்படுத்தி, இருவரைக் கொலை செய்து, இப்படியே முரட்டுத்தனங்காட்டி நின்றூர்கள். அதையறிந்து, **விக்கிரமசிங்கையாரியன்** அவர்களைப் பிடித்து விசாரணை செய்து, அக்கலகத்துக்குத் தலைவராய் நின்ற **புஞ்சிவண்ட** என்பவனையும் வேறு பதினேழு **சிங்களவரை**யுங் கொலை செய்து, வேறு பலரைச் சிறைச்சாலையிலிடுவித்தான். அதன் பின் கலகம் அமர்ந்தது. சில சிங்களக் குடிகள் ஒளித்து இந்நாட்டை விடப் புறப்பட்டார்கள். இவ்**விக்கிரமசிங்கையாரியன் தமிழர்**மேல் அதிக பட்சம் வைத்து நடந்ததனுல் **சிங்களவர்** இவன்மேற் பற்றுள்ளவர்களாயிருந்ததில்லை.

இயம்பவே அதற்கிசைந்து, விக்கிரமனுற்கொடுக்கப்பட்ட சிற்றரசையும் தந்த தாதுவையும் பெற்றுக்கொண்டு, திறையிறுக்க உடன்பட்டு, மூன்ரும் பராக்கிரமவாகுவாக யாப்பாகுவில் அரசனுனன். பின்பு இத்திறை அளிப்பதற்கும் யாழ்ப்பாணவரசன் தாக்கிற்கும் பயந்து, சிங்கள அரசர்கள் தங்கள் இராசதானியைக் குருநாக்கலுக்கும் **தம்பதெனியா**வுக்கும், மலையரணுடையதும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அதிகதூரமுள்ளதுமான **கம்பளை**க்கும் மாற்றி மாற்றி வந்தார்கள். எங்குச் சென்ருலும் சிங்கை நகர் அரசர்களுக்கடங்கியேயிருந்தார்கள் என்பதற்கையமில்லை.

1. இவ்வரசன் கி. பி. 1279-ஆம் ஆண்டளவில் அரசனுனன்.

வரோதய சிங்கையாரியன்

இவனுக்குப் பின் இவன் மகன் **வரோதய சிங்கையாரியன்**[1] அரசாட்சியை ஒப்புக்கொண்டு, மார்க்க வழிபாடுகளைக் குறித்த சில கட்டளைகளை ஏற்படுத்தி, இரு திறக்குடிகளையுஞ் சமாதானப்படுத்தி முறைமையான அரசாட்சி செய்து, தன் குமாரன் **மார்த்தாண்டசிங்கையாரியனுக்கு** அரசிருக்கையைக் கொடுத்துப் பரகதி அடைந்தான்.

மார்த்தாண்ட சிங்கையாரியன்

மார்த்தாண்ட சிங்கையாரியன்[2] கல்வியும் வேளாண்மையும் விருத்தியாகத் தக்க முயற்சிகளைச் செலுத்தி **வன்னியர்களால்**[3] வந்த கலகங்களையும் அமர்த்திக் குடி

---

1. இவ்வரசன் கி, பி, 1302-ஆம் ஆண்டளவில் அரசஞ்ஞன்.

2. இவ்வரசன் கி, பி. 1325-ஆம் ஆண்டளவில் அரசஞ்ஞன்.

இவன் காலத்தில் முகம்மதிய பிரயாணியாகிய *இபின் பட்டூட்டா* (Ibn Batuta) வந்திறங்கி, அக்கால அரசியற் செழிப்பைப் புகழ்ந்திருக்கின்றான்.

3. வன்னியர்கள் (யா. ச. பக். 51)

சோழ பாண்டிய சேனைகளுடன் வந்த வன்னியப் பிரதானிகளுள் பலர் **பனங்காமம், குமாரபுரம், ஓமந்தை, தம்பலகாமம்** முதலாமிடங்களில் நிலையிட்டனர்; யாழ்ப்பாண-சிங்கள அரசரின் வலி குன்றிய காலங்களில், தாம் தாம் குடியிருந்த இடங்களைத் தாம் தாம் ஆள வேண்டுமென நோக்கங்கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் தாமிருந்த இடங்களில் சைவ ஆலயங்களைக் கட்டிச் சைவ சமயத்தைப் பரிபாலித்து வந்தார்கள். இவர்கள் வீரம் செறிந்த மக்களாதலின், மிகவும் பிற்காலத்திலும் தங்கள் வலிமையை அடிக்கடி காட்டி வேற்றரசர்கட்கு அடங்காமலும் வாழ்ந்தவர்கள்.

களைத் தாய் போலக் காப்பாற்றித் தயாளகுணமுள்ள வனாய் அரசாண்டதனால், அவன் மரணித்தபோது இரு திறத்துக் குடிகளுள்ளும் அவனுக்காகப் பிரலாபி யாதவர்களில்லை. அவன் மரித்த பின் அவன் மகன் குணபூஷண சிங்கையாரியன் முடி சூடி அரசாண்டான்.

குணபூஷண சிங்கையாரியன்

இவன்[1] தன் பிதாவிலும் அதிக தயாளகுணமுள்ளவ னாய்க் குடிகளைப் பாரபட்சமில்லாமல் நடத்தி அரசாட்சி யைத் திறப்படுத்திக் கல்வியும் செல்வமும் வர்த்திக்க முயற்சி செலுத்திப் பூரணவாயுளுடையனாய்த் தன் குமாரன் வீரோதய சிங்கையாரியனுக்கு இராச்சியப் பொறுப்பை ஒப்புவித்து, ஆறியிருந்து, சில காலத்தின் பின் தேகவியோகமானான்.

வீரோதய சிங்கையாரியன் வன்னியுட்புகல்

வீரோதய சிங்கையாரியன்[2] காலத்தில் சிங்களவராற் சில கலகங்களுண்டுபட, அவன் கலகங்களைத் தன் வீரத் தினாலடக்கி, அக்கலகங்களை வன்னியர்கள் தூண்டி விட்ட செய்தியறிந்து, வன்னியர்கள்மேற் படையெடுத்து, ஏழு வன்னியையுங் கொள்ளையாடி, அவ்வன்னியர்கள் ஒரு போதும் அவ்வித எண்ணங் கொள்ளாதபடி

1. இவ்வரசன் கி. பி. 1347-ஆம் ஆண்டளவில் அரச னானான்.

2. இவ்வரசன் கி. பி. 1371-ஆம் ஆண்டளவில் அரச னானான் என்பர் முதலியார் இராசநாயகம்.

இவ்வரசன் கி. பி. 1344-ஆம் ஆண்டளவில் அரச னானான் என்பர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்.

செய்து திரும்பினன்.[1] அவன் மீண்டு வந்தவுடன் **சிங்களக்** கலகக்காரர் அவன் காலடியில் விழுந்து, தங்கள் குற்றங்களைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டிக்கொண்டதனல், அவர்களுக்குப் பொறுதி கொடுத்து நன்முகங் காட்டினன்.

மதுரைக்குச் சேறல்[2]

அக்காலத்திலே மதுரையிற் **சந்திரசேகர பாண்டிய**னுடனே[3] சத்துருக்கள் போயெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து இராச்சியத்தைப் பிடித்துக்கொள்ள, **பாண்டியன்**

---

1. வன்னியர் செருக்கறுக்கத் துணை புரிந்த ஓமந்தைச் சிறு பிரதானிக்குச் சிற்றரசுப் பட்டமும் வரிசைகள் பலவும் நல்கி, அவனுக்கு ஏனையவன்னிய பிரதானிகளுக்கதிகாரியாம் பதவியுமீந்தான். (யா. ச. பக். 65.)

2. யாழ்ப்பாணவரசனின் உதவியுடன் **சுந்தரபாண்டியன்** பாண்டியவரசைப் பெற்றது கி.பி, 1310ல் ஆனதால், இச்செயலை வீரோதய சிங்கையாரியன்மேலேற்றிக் கூறுவர் முதலியார் இராசநாயகம் அவர்கள். (யா ச. பக். 59—60.)

3. இவன் மதுரைச் சுந்தரபாண்டியன் என்பர் முதலியார் இராசநாயகம் அவர்கள். "இவன் மாறவர்மன் குலசேகரனின் தர்மபத்தினி மகன். இவன் வீரபாண்டியன் வகித்த செங்கோலைப் பிடுங்கி, மூன்று வருடம் வகித்தான்.... இவ்வரலாற்றிற்சொல்லப்பட்ட மூன்று வருட அரசு கைக்கொள்ளச் சுந்தரபாண்டியனுக்குப் பக்கத் துணையாய் நின்றதே வீரோதய சிங்கையாரியனின் வீரச்செயலென்ப. அங்ஙனமாயின், இவ்வாரியச் சக்கரவர்த்தியின் ஆட்சிக்காலம் 1310 முதல் 1344 ஈருக 34 வருடங்களுக்கு மேற்படும். ஆயின், முந்திய குணபூஷண சிங்கையாரியனின்கீழ் இளவரசனயிருந்த காலையில் அச்செய்தி நிறைவேறியதாயின், ஆட்சிக்காலம் குறைவுள்ளதாகலாம்," (யா. வை. வி. பக். 89—90.)

ஒளித்து யாழ்ப்பாணத்துக்கோடி வந்து **வீரோதய சிங்கையாரியனிடம்** அடைக்கலம் புகுந்தான். அப்போது **வீரோதய சிங்கையாரிய** இராசன் பாண்டியன்கீழ் பாளையத் தலைவராயிருந்த **சேதுபதி** முதலான வீரர்களையுங் கூட்டித் தன் சேனைத் திரள்களையுங் கொண்டு **மதுரை**யிற்புகுந்து போராடிச் சத்துருக்களைத் துரத்திப் பாண்டியனுக்கரசாட்சியை நிலைப்படுத்தித் திரும்பினான்.

வன்னியர் வெறுப்பு

இவன் மறுபடியும் **வன்னியர்**மேற் கொள்ளையாடவர எண்ணியிருக்கிறானென்று ஒரு பொய்க்கதையுண்டானபோது, **வன்னியர்கள்** பயந்து, **கண்டியிராசனிடம்** போய்த் தங்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டி நின்றார்கள். அந்தக் **கண்டியிராசன்**, "யாழ்ப்பாணம் எங்கள் முன்னோர் பரிசாகக் கொடுத்த இராச்சியமாயிருப்பதால், நான் அதற்கு விரோதமாகப் படையெடுத்து என் குலப்பிதாக்களின் பேருக்கு அபகீர்த்தி வருவிக்கமாட்டேன்," என்று மறுத்துச் சொன்னதனால், அவ்வேழு **வன்னியர்**களும் கன திரவியங்களைக் கொண்டு வந்து **வீரோதய சிங்கையாரியனைக்** கண்டு, நன்முகம் பெற்றுத் திரும்பிப் போய்ப் பயமற்றிருந்தார்கள். **வீரோதய சிங்கையாரியன்** இளவயதிலே மரணமடைந்தான். இவன் போசனஞ் செய்து இரவில் நித்திரையாயிருக்கையில் மரணமடைந்ததனால், இவன் மரணத்தைக் குறித்துப் பல விதமாகப் பேசிக்கொண்டார்கள்.

செயவீரசிங்கையாரியன்

அவன் குமாரன் செயவீர சிங்கையாரியன்[1] *சிறுவயதில் முடி சூட்டி அரசனாய் வந்தும், மிகு விவேகவானாய்ச் சத்துரு பயமின்றி அரசாட்சியை நடத்திக் குடிகளை இரட்சித்து, வெகு கீர்த்திமானானான்.*

1. இவன் கி. பி. 1380ல் அரசனானான் என்பர் முதலியார் இராசநாயகம் அவர்கள். எனவே, சகாத்தம் 1380-ஆம் வருஷம் என்பது கி. பி. 1380 எனக் கொள்ள வேண்டும்.

இவ்வரசனைப்பற்றி வைபவமாலை அதிகம் குறிக்காதிருந்தாலும், பக்க ஏதுக்களால் இவனுடைய சரித்திரம் விரிவாக வெளி வந்துவிட்டது.

கம்பளையிலே மூன்றாம் விக்கிரமபாகு என்னுஞ் சிங்கள அரசனுக்கு மந்திரியும் படைத்தலைவனுமாயிருந்து பின்பு *பிரபு ராசா* என்னும் பதவி பெற்றவனும், வஞ்சி நகரத்து மலையகுலத்தைச் சேர்ந்தவனும், சிங்கள இதிகாசங்களிலே *அளகேஸ்வரன்* என்றும் *அளகைக்கோன்* என்றுங் கூறப்படுபவனுமாகிய இவ்வரசன், ***ஜயவர்த்தனபுரம்*** என்னுமிடத்தை அரண்படுத்தி, வலி மிகுந்தமையால், ஆரியச் சக்கரவர்த்தி இவனிடம் திறை வாங்கும்படி அனுப்பிய ஏவலாளர்களை இவன் கொன்று, திறையுமிறுக்காது விட்டான். ஆரியச் சக்கரவர்த்தி இவன்மீது படையெடுத்து வென்றான். ஆனால், அளகேஸ்வரன் வென்றானெனச் சிங்கள நூல் கூறுகின்றது. ***கோட்டகம்*** எனுமூரிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட சிலாசாசனமொன்றில்,

''சேது

கங்கணம்வேற் கண்ணிணையாற் காட்டினார் காமர்வளைப்
பங்கயக்கை மேற்றிலதம் பாரித்தார்—பொங்கொலிநீர்ச்
சிங்கைநக ராரியனைச் சேரா வனுரேசர்
தங்கள் மடமாதர் தாம்.''

எனும் வெண்பாப் பொறிக்கப்பட்டிருத்தலினாற் சிங்கைநகர் அரசனே வெற்றி பெற்றானென்பதும் இச்சிலை அவ்வெற்றியின் ஞாபகச்சின்னமென்பதும் முதலியார் இராசநாயகம் அவர்களது மதம் (யா. ச. பக். 68...69.) இப்போரில் அள

கண்டியரசனுடன் பொருதல்

அக்காலம் கண்டி நாட்டை அரசாண்ட **புவனேக வாகு** *முத்துச் சலாபத்தைக் குறித்து இவனுடனே விவாதம் பண்ணி நெருங்கினதனால், இவன் அவனுடனே நெருங்கி யுத்தம் செய்து வெற்றி*

கேஸ்வரன் இறந்தான் எனவும், சிங்கள அரசர் திறையீந்து வந்தார்களெனவும் முதலியார் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர்.

செயவீரசிங்கையாரியனுடைய வரலாற்றைச் ***செகராசசேகர மாலைச்*** சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளின் உதவி கொண்டு சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள் துருவித் துருவி ஆராய்ந்திருக்கின்றார்கள். இவ்வாராய்ச்சியின் பயனை ***யாழ்ப்பாண வைபவ விமரிசனம்*** எனும் நூலிற் காண்க.

தென்னிலங்கை அரசரைத் திறை கொண்டமை மேற் கூறிய சிலாசாசனத்தால் உறுதிப்படுவதைச் சுவாமி அவர்களும் உடன்பட்டெழுதியிருக்கின்றார்கள்.

செகராசசேகரன் மாற்றாேடு போர்த் தொழிலும் தன் இராச்சிய நற்பரிபாலனமுஞ் செய்து, அரசு கட்டிலில் வீற்றிருந்தனன், தீந்தமிழிலுந் தேர்ந்த நிபுணனாகி "முத்தமிழ் தேர் செகராசசேகரமன்" எனவும் "சதுர்மறை பயில்வோன்." எனவும் புகழப்படுதற்கு இலக்காயினன். (செக. மாலை. பக். 35, 36).

செகராசசேகரமாலை, செகராசசேகரம் (வைத்திய நூல்) என்னும் இரண்டோடு தக்ஷிண கைலாச புராணமும் இவன் காலத்துத் தமிழ் நூல்களாகத் தோன்றுகின்றன. (யா. வை. வி. பக். 97.)

சிங்கையாரியவரசர் விடையும் பிறையும் பொறிக்கப்பட்ட நாணயங்களை இதற்கு முன்னிருந்தே வழங்கி வந்தாலும் இவ்வரசன் காலத்தில் அடிக்கப்பட்டவை அச்சு உருவத்தில் விளக்கமாகவும் அழகாகவும் இருக்கின்றன. (யா. ச. பக். 70.)

'சேது' எனும் மொழி பொறிக்கப்பட்ட காசு யாழ்ப்பாணத்தரசர்களுடையதாய் இருக்கக்கூடும் என முதலியார் இராசநாயகம் அவர்கள் குறிப்பிட்டதை, தாம் பின்

கொண்டு இலங்கை முழுவதும் மிதுன யாழ்க் கொடி தூக்கிச் சாலிவாகன சகாத்தம்[1] 1380ஆம் வருஷத்திலே இலங்கை முழுதும் ஒரு குடைக்கீழ் அரசாண்டான். பன்னிரண்டாம் வருஷத்திலே **பராக்கிரமவாகு** என்பவன் **பாண்டியராசனைப்** பிணைவைத்துத் திறை தருவேனென்று **செயவீர சிங்கையாரியனிடத்தில்** இராச்சியத்தை வாங்கி அரசாண்டு, இவனும் இவன் பின் வந்த அரசருந் திறையிறுத்து வந்தார்கள். இவன் நெடுங்காலம் அரசாண்டு, தன் மகன் **குணவீரசிங்கையாரியன்** புயத்தில் இராச்சியத்தையேற்றிப் பூலோக வாழ்வை நீங்கினன்.

குணவீரசிங்கையாரியன்

கண்டியரசர் கொடுத்து வந்த திறையை நிறுத்தினதனுல், **குணவீரசிங்கையாரியன்** அவர்கள்மேல் யுத்தஞ் செய்து, சில பகுதிகளைப் பிடித்துத் தமிழ்க் குடிகளை இருத்தித் தன்னரசாட்சியாக்கினன்.[2] **மதுரையை** அர

ளுடர்ந்து ஆராய்ந்து பல உண்மைகளைக் கண்டதாகச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர் கள். (Ceylon Antiquary. Vol. V. Pt. IV.) இவ்வாராய்ச்சியில்லாதிருப்பின் இந்தக் காசுகள் சேதுபதி வேந்தர் காசுகளுடன் சேர்ந்து யாழ்ப்பாணத்தரசர்களின் புகழை மழுங்கச் செய்துவிட்டிருக்கும்.

1. இச்செயல் யாப்பாகுவிலிருந்தரசாண்ட முதலாம் புவனேகவாகு காலத்திலெனக் கொள்வர் முதலியார் இராசநாயகம். ஆகையால், இது கி. பி. 1279க்குப் பின்னரசாண்ட **விக்கிரமசிங்கையாரியன்** காலமாகும்.

2. இவன் கி. பி. 1410 வரையில் அரசனுனன்.

இவ்வரசன் ***அளகைக்கோனர்*** அல்லது அளகேஸ்வரனேடு பொருது தோற்றேடித் தன் இராச்சியத்தினுள்

சாண்ட நாயக்கர்களுக்கும் சில பேருதவி செய்தான். இவன் தன் பிதாவைப் போலவே சிறந்த அரசாட்சி செய்து, வயோதிகனாகித் தன்னரசாட்சியைத் தன் மகன் **கனகசூரிய சிங்கையாரிய**னுக்குக் கொடுத்துச் சொர்க்க மடைந்தான்.

ஓடிப்போதல்

கனகசூரிய சிங்கையாரியன் சிங்களக்குடிகளுக்கு இளக்கங் காட்டி வந்ததனால், அவர்கள்[2] *மேலாட்*

ஒடுங்கி அடங்கவேண்டியதாயிற்றென்பர் சுவாமி ஞானப் பிரகாசர். (யா. வை. வி. 99—102.)

இங்ஙனம் கூறல் சிங்கள சரித்திர நூலிற் கூறப்பட்ட நிகழ்ச்சியோடு முரணுதிருத்தல் காண்க. எனினும் அளகேஸ் வரன் செயவீரசிங்கையாரியனாற்றோற்கடிக்கப்பட்டான் என்பர் முதலியார் இராசநாயகம் அவர்கள். இது முன்னரே விளக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வறிஞர் இவ்விஷயம் பற்றி Ceylon Literary Register, Third Series, Vol. II. எனும் சஞ்சிகையில் நீண்டதோர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதி யிருக்கின்றார்கள்.

இவ்வரசனே இராமேச்சுரக் கர்ப்பக்கிருகத்தைக் கி. பி. 1414ல் கட்டுவித்தவன். திருப்பணிக்கு வேண்டிய கருங் கற்களைத் திருக்கோணமலையில் வெட்டுவித்து அங்கனுப்பி னான் (யா. ச. பக். 72, 73.)

'*பரராசசேகரம்*' எனும் வைத்தியநூல் இவன் காலத் தில் எழுதப்பட்டது.

1. இவன் கி. பி. 1440 வரையில் அரசனானான்.

2. கோட்டை அரசனாகிய ஆறும் பராக்கிரமவாகுவின் தத்த புத்திரனாகிய செண்பகப்பெருமாளைத் தனது இராச்சி யத்தினின்றும் அகற்றும் நோக்கமாக வன்னியர்களையும் யாழ்ப்பாணவரசனையும் போர் செய்து வென்று வருமாறு அரசன் அனுப்பினான். செண்பகப்பெருமாள் இவ்விரு திறத்தினரையும் வென்றான். அவனே **ஆரிய வேட்டை**

*டங்கொண்டு வன்னியமார்களின் உதவி பெற்றுக் கலகஞ் செய்த போது, **கனகசூரிய சிங்கையாரியன்** இரவிலே தன் மனைவி மக்களையும் கொண்டு வடதேசத்துக்கு ஓடிப் போய்விட.*[1]

விசயவாகு

விசயவாகு[2] *என்னுஞ் சிங்களவன் தானே அரசனெனத் தலைப்பட்டுத் தமிழ்க்குடிகளை ஒடுக்கித் தமிழரை உடைநடை பாவனைகளிலெல்லாந் தங்களைப் போலாக*

யாடும் பெருமாள் ' என அரசன் புகழ்ந்து, யாழ்ப்பாணத்தையே அரசு புரியுமாறு அனுப்பினன், இவன் நல்லூரிலே கி. பி 1450ல் ஒரு புது நகரெடுப்பித்துச் சிறீ சங்கபோதி புவனேகவாகு என்னும் சிங்கள நாமத்துடன் அரசாண்டான். இவ்வரசனே நல்லூர்க் கந்தசாமி கோயிலைக் கட்டுவித்தவன்.

இவனையே சிங்கையாரிய மகாராசனின் மந்திரியென மயங்கிக் கூறினர் வைபவமாலையுடையார். இவனைப்பற்றி 25-ஆம் பக்கத்தில் எழுதிய குறிப்புகளையும் நோக்குக. மந்திரியாகிய புவனேகவாகு வேறு; சிறீசங்கபோதி புவனேகவாகு வேறு ; பெயரளவில் மட்டுமே ஒற்றுமையுண்டென்பர், ***திரு. ஆர். சி. பிறக்ரர்*** அவர்கள்.

1. ஆரியச் சக்கரவர்த்தி இவ்வமரிற் கொல்லப்பட்டானென ***இராசாவளி*** கூறுதல் சிறிதும் பொருந்தாது. இந்நூல் மிகவும் பிற்காலத்தது. ஆயின், சுட்டிய நிகழ்ச்சிகள் நிறைவேறிய காலத்திலேயே எழுதுற்றதாகிய ஒரு சிங்கள நூலால் ஆரியச்சக்கரவர்த்தி ஒளித்தோடியமை நன்ருக நிச்சயயிக்கப்படுகின்றது. (கோகில சந்தேசம்)—யா. வை. வி. பக். 105.

2. இவன், செண்பகப்பெருமாள் கோட்டைச் செங்கோலைக் கவர்ந்துகொள்ள விரைந்து செல்லுகையில் தனதிடமாய் விட்டுப்போன ஓர் சேனைத் தலைவனுகலாம். (யா. வை. வி. பக். 107.)

வேண்டுமென்று பலவந்தம் பண்ணி மாறுதல் பண்ணு வித்து அதற்கமையாதவர்களைத் தண்டித்துப் பதினேழு வருஷம் அரசாண்டான்.

கனகசூரிய சிங்கையாரியன் தன் பிள்ளைகளாகிய பரராசசேகரனையும் செகராசசேகரனையுந்[1] திருக்கோவலூரில் இராச குடும்பத்தவர்பாற் கல்வி கற்க வைத்து, யாத்திரை பண்ணும்படி தன் மனைவியுடனே காசி பரியந்தம் திருத்தலந்தோறும் சுற்றித்திரிந்து, திரும்பிக் கோகர்ணச் சிவாலயத்தில் வந்திறங்கி, அவ்விடத்திலிருந்து சில வருடகாலம் சிவராத்திரி விரதம் அனுட்டித்தான். அப்படி அனுட்டித்து வருங்காலத்தில் ஒரு நாள் கனவிலே, "நீ மதுரைக்குப்போ: அங்கே உனக்குச் சகாயங் கிடைக்கும்," என உத்தரவு கிடைத்ததனால், விரத உத்தியாபனமும் செய்து, திருக்கோவலூருக்குப் போய், அங்கே தன் பிள்ளைகள் வளர்ந்தவர்களாய்ப் போர்ச் சமர்த்திலும் கல்விப் பயிற்சியிலுஞ் சரீரவழகிலும் அதிகப்பட்டவர்களாயிருக்கக்கண்டு, அளவில்லாத சந்தோஷவானானான். பிதாவைக் கண்ட போதே பிள்ளைகளின் முகம் சூரியனைக் கண்ட செந்தாமரைப் புட்பங்கள்

---

1. பரராசசேகரன், செகராசசேகரன் என்பன யாழ்ப்பாணத்தரசர் ஒருவர் பின் ஒருவராய் இட்டுக்கொண்ட சிங்காசனப் பெயர்களாகும். அவ்விதமே பாண்டியவரசர் ஜடாவர்மன், மாறவர்மன் எனவும், சோழவரசர் பரகேசரி வர்மன், இரா ஜகேசரி வர்மன் எனவும் சிங்காசனப் பெயர் வகித்தார்கள். இதையறியாத மயில்வாகனப்புலவர், இவ்விரு பெயர்களும் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றிருந்த இவ்விரு சகோதரரின் பெயர்களென மயங்கி எழுதிச் சென்றார் போலும்!

போலாயின. பிள்ளைகள் இருவரும் சத்துருவைச் செயிக்கவும் இராச்சியத்தை மீட்டுக்கொள்ளவும் பண்ணியிருந்த பிரயத்தனங்களைக் கண்டு பிதா மிகுந்த ஆச்சரியங்கொண்டு, அவர்களை முத்தமிட்டு, அங்குள்ள இராச குடும்பத்தாருக்குத் தான் காட்ட வேண்டிய நன்றி யறிதல் எல்லாங் காண்பித்து, பிள்ளைகளையுந் தேவியை யுங் கூட்டிக்கொண்டு மதுரையிற் போய்ச் சேர்ந்தான். **கனகசூரிய சிங்கையாரியன்** மதுரையிற்சேர்ந்த பொழுது **பாண்டி** நாட்டைப் பகுதியாய் ஆண்ட சிற்றரசர் பலரும் சேனைகளையும் ஆயுதங்களையுங் கொடுத்துவிட, அவன் சகல ஆயுதங்களுடனேயும் **யாழ்ப்பாணம்** வந்து சேர்ந்து, மேற்கு வாசல் வழியாக நுழைந்தான்.

விசயவாகுவின் மரணம்

விசயவாகு காத்திராத வேளையிற் சேனை வர்க்கத் துடன் இவன் (**கனகசூரிய சிங்கையாரியன்**) நுழைந்த போதினும், அவன் சடுதியிற் சேனைகளைக் கூட்டி, அஞ்சா நெஞ்சனாய் நின்று, பெருஞ்சண்டை பண்ணி னான். **செகராசசேகரன்** ஓர் அரணிமேற் சண்டை செய்து நிற்கப், **பரராசசேகரன்** **விசயவாகுவின்** துணிவையும் அவன் செய்யும் வீரத்தையுங் கண்டு வாட்படையுடனே **விசயவாகுவின்** போர்முனைமேற் சிங்கம் பாய்ந்தாற்போற் பாய்ந்து சேனைகளையும் **விசயவாகுவையும்** தன் வாளுக் கிரையாக்கினான். அதைக் கண்டு **செகராசசேகரனுடன்** எதிர்த்த போர்முனை முரிந்து கெட்டுச் சிதறிப் போயிற்று.

பழைய அரசன் அரசாட்சியை மீளப் பெறல்

பரராசசேகரன் பிதாவை அரசாட்சியில் வைத்துத் தான் தேசவிசாரணை செய்ய முயன்று விசயவாகுவின் கலகத்திலுடன்பட்ட அநேக சிங்களவரைப் பிடித்துக் கொலை செய்வித்தான். அநேக சிங்களக் குடிகள் தங்கள் குடும்பங்களுடனே யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுக் கண்டி நாட்டுப் புறங்களிலே போய்க் குடியேறினார்கள். போகாமலிருந்த குடிகள் தமிழருக்கு மிகவும் பயந்து நடந்தார்கள். அதன்பின் பரராசசேகரன் சோழராச வமிசத்தைச் சேர்ந்த இராசலட்சுமியம்மாள் என்னும் பெண்ணை விவாகம் பண்ணினான். பிதாவாகிய கனகசூரிய சிங்கையாரியன் அவனை முடி சூட்டிச் சிங்காதனத்தில் வைத்துத் தான் இளைப்பாறியிருந்து சில காலத்தின் பின் இறந்து போனான்.

பரராசசேகரன் மனைவி மக்கள்

பரராசசேகரன்,[1] பொன்பற்றியூர் வேளாளர் மரபில் முடி தொட்ட வேளாளரென்னும் பாண்டி மழவன் குலத்திற்பிறந்த அரசகேசரியின் மகள் வள்ளியம்மையை இரண்டாம் மனைவியாக்கினான்; மணவக்குடியிலிருந்து வந்த மங்கத்தம்மாள் என்பவளை வைப்புப் பெண்ணாக்கினான். பரராசசேகரனுக்குப் பட்டத்துத் தேவியாகிய இராசலட்சுமியம்மாள், சிங்கவாகு என்றும் பண்டாரம் என்றும் இரு குமாரரைப் பெற்றாள். இரண்டாந் தேவியாகிய வள்ளியம்மை என்பவள் பரநிருபசிங்கம் முதலிய நாலு பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். வைப்புப்

1. இவன் கி. பி. 1478ல் அரசனானான்.

பெண்ணாகிய *மங்கத்தம்மாள், சங்கிலி*[1] என்னுமொருவனைப் பெற்றாள். இப்படியே இராச குடும்பம் பெருகத் தொடங்கிற்று.[2]

சகோதரன்

பரராசசேகரன் அரசாட்சி முறையை அதிக விவேகமாக நடத்தி வரச் *செகராசசேகரன்* கல்வி முயற்சியுள்ளவனாய்த் தான் வடநாட்டிலும் தென்னாட்டிலுமிருந்து கொண்டு வந்த சகல சாஸ்திரங்களையும் பிரபலப்படுத்தும்பொருட்டு வித்துவான்கள் பலரைச் சேர்த்துச் சபை கூட்டிச் சில நூல்களைச் செய்வித்துத் தானும் **சோதிடம் செகராசசேகரம்** முதலிய சில நூல்களைச் செய்தான்[3].

கல்வி வளர்ச்சி

பரநிருபசிங்கத்தின் மைத்துனனும் *பரராசசேகரன்*

---

1. இச்சங்கிலியின் வரலாறு மிகவும் சிக்கலாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சங்கிலிக்கும் போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றிய போது பாலிய அரசனின் பரிபாலகனாயிருந்த சங்கிலிக்கும் சரித்திர மலைவுண்டாக இந்நூலாசிரியர் எழுதியுள்ளார். *செகராசசேகரன்* எனச் சிங்காசனப் பெயர் வகித்துப் பல வருடங்களாக அரசாண்ட இச்சங்கிலி, வைப்புப் பெண்ணின் மகனென்பது பொருந்தாவுரையாகும்.

2. போர்த்துக்கேயர் நூல்களைக்கொண்டு, '*வக்கிரத்துக்குறி பண்டாரம்*', '*சியங்கேரி*' என்னும் இரு பெயர்கள் மாத்திரம் அறியக்கிடக்கின்றன.

3. செயவீர சிங்கையாரியன் காலத்தில் இயற்றப்பட்ட நூல்களென இவை முன்னரே கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

பி-ம்: செகராசசேகரமென்னுஞ் சோதிடமுதலிய...

மருமகனுமாகிய அரசகேசரி என்பவன், **இரகு வமிசம்**[1] என்னும் நூலை வடமொழியிலிருந்து மொழி பெயர்த்துப் புராண நடையாகப் பாடித் திருவாரூரிலே கொண்டு போய் அரங்கேற்றிப் பெருங்கீர்த்தி அடைந்தான். இப்படியே **யாழ்ப்பாணம்** கல்வியறிவிலே தலைப்பட்டுப் பல வித்துவான்கள் அங்குமிங்கும் எழும்பினார்கள். **பரராச சேகரனும்** செகராசசேகரனும் தங்களுக்குரிய **சிங்கை யாரியப்** பட்டத்தைச் **சிங்கை** எனச் சுருக்கித் தங்கள் பெயர்களின் முன் நிறுத்திச் **சிங்கைப் பரராசசேகரன், சிங்கைச்** செகராசசேகரன் என்றாக்கினார்கள். **செகராச சேகரன்** சாஸ்திரங்கள் பலவற்றையும் **பாண்டி நாட்டி** லிருந்தும் ஆதீனங்களிலிருந்தும் அழைப்பித்தெழுது விக்க அடிக்கடி **சேதுக்கரையிற்**போயிருந்து வந்தான். இராச குமாரர்கள் கல்வியிலும் படைப் பயிற்சியிலும் தேகவளர்ச்சியிலும் நாளுக்கு நாள் அதிகப்பட்டு வந்தார்கள். அவர்களுக்குள் **சங்கிலி** என்பவன் கபட சிந்தையும், கடு விவேகமும், அஞ்சாக் குணமும், துஷ்ட நடையும் உள்ளவனான். மற்றவர்கள் ஒழுக்கமும் உயர் குணம் முதலிய சுபநயங்களும் உள்ளவர்களானார்கள்.

---

1. இந்நூல் எதிர்மனசிங்க பரராசசேகரன் காலத்தில் இயற்றப்பட்டதென்பர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் (யா.வை. வி. 110.)

இரண்டாம் தமிழ்ச் சங்கம் இவன் காலத்தில் நிறுவப் பட்டதெனவும் இரகுவமிசம் இக்காலத்திற்றான் இயற்றப் பட்டதெனவும் உடன்படுவர் முதலியார் இராசநாயகம் அவர்கள் (யா.ச. பக். 77, 78.)

சுபதிட்ட முனிவர்

இப்படியிருக்குங் காலத்தில் ஒருநாள் அகத்தியமுனிவரின் பௌத்திரரும் சித்தமுனிவரின் புத்திரருமாகிய சுபதிட்டமுனிவர்,[1] பரராசசேகர மகாராசனைக் காண வந்தார். அரசன் அவ்விருடிக்குத் தான் செய்ய வேண்டிய ஆசார உபசாரங்கள் அனைத்தையுஞ் செய்து, ஆசனத்தின்மேலேற்றி, அவரை நோக்கி, "சுவாமி, தேவரீர் என் பிதாவுக்கு வருங்கால சம்பவங்களை அறிவித்திருந்தீர். அவைகள் அடியேனுக்குத் தெளிவாக விளங்கவில்லை. ஆதலால், அவைகளை விவரமாகச் சொல்லி அடியேனுக்கும் இவ்வரசாட்சிக்கும் இனிமேற் சம்பவிப்பவைகளைத் தெளிவிக்க வேண்டும்," என்று கேட்டான். அப்பொழுது சுபதிட்டமுனிவர் அவனை நோக்கி, "அரசனே, இன்னமுஞ் சில காலம் உனதரசாட்சி சிறப்பாக நடக்கும். முன் முடி சூட்டிய முகூர்த்தம் தப்பிப் போனதனால், உன்னிற்பின் இம்முடியைச் சூடுதற்குப் பிள்ளைகளில்லை," என்றார். அதற்கு அரசன் இருடியை நோக்கி, "எனக்குப் பட்டத்துத் தேவி பெற்ற பிள்ளைகள் இருவருண்டே? அவர்கள் இல்லாதே போனால் இரண்டாந் தேவி பெற்ற பிள்ளைகளுண்டே? இவர்களெல்லாரும்

1. சுபதிட்டமுனிவரின் வரலாற்றை இடைச்செருகல் எனக்கொள்வர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர். இவ்வரலாற்றிற் கூறப்பட்டவற்றுட் சில உண்மைகள் உளவென நிலைநாட்ட முயன்றிருக்கின்றார்கள் முதலியார் இராசநாயகம் அவர்கள். இம்முனிவர் வாக்கின் பிற்பகுதி இடைச்செருகல் எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். (யா. ச. பக். 79—82; & Ancient Jaffna, 374-80.)

இல்லாமற் போவார்களா?" என்றான். அதற்கிருடி "அரசனே, நீ இத்தனை பிள்ளைகள் உண்டென்பது மெய்யே. அவர்களுட்பட்டத்துக்குரிய மூத்த குமாரன் விஷத்தினாற் கொலையுண்பான்; இளையவன் வாளினால் வெட்டுண்பான்; உன் இரண்டாந் தேவியின் மூத்த குமாரனை வைப்புப் பெண்ணின் மகன் வாய்ப் பேச்சினால் மயக்கி அரசாட்சியைக் கையாடிக் கொடுங் கோலரசு செலுத்துவான். அவன் செய்யுங் கொடுமைகளைக் குடிகள் தாங்கமாட்டாமற் பொறுமைகொள்வதனாலும் உன் இரண்டாந் தேவியின் மூத்த குமாரனை அவன் வெறுத்துப் பகை கொள்ளப் பண்ணுவதனாலும் அவர்களால் இராச்சியம் அன்னியர் கைவசமாகும்," என்றார். அதற்கு அரசன், "அன்னிய இராசர்கள் கையிலிருந்து எப்பொழுது மீளும்?" என்று கேட்க,

பறங்கிக்காரர்

இருடி அவனை நோக்கி, "அரசனே, இவ்விராச்சியம் முதல் முதல் **பறங்கிக்காரர்**[1] கையில் அகப்படும். அவர்கள் சில ஆலயங்களையெல்லாம் இடித்துச் **சத்தியவேதத்தைப்** பலவந்தமாகப் பரப்பி, **நாற்பது** வருட காலம் வரைக்கும் கொடுங்கோல் செலுத்தி அரசாட்சி செய்து வருவார்கள்.

உலாந்தேசர்

"**பறங்கிக்காரரை உலாந்தேச மன்னன்**[2] உபாயமாகப் பிடித்து **இறப்பிறமாது சத்தியவேதத்தை** இராசவதிகாரத்

1. பறங்கிக்காரர் ஆட்சி, கி. பி. 1620—1658.
2. உலாந்தேசர் ஆட்சி, கி. பி. 1658—1796.

திறற் பரப்பித் தன் சமயவாலயங்களிலே அன்றிச் சிவசமய ஆலயங்களில் மார்க்க வழிபாடு செய்ய இடம் வையாதபடி சனங்களைக் கட்டுப்பாடு பண்ணிச் சிவசமய ஆசாரங்களை முழுதுந் தள்ளிப்போடத்தக்க கட்டாயங் களைச் செய்து, தன் சமயக் கோவில்களைக் கட்டுவித்துச் சமய காரியங்களில் நெருக்கிடை பண்ணியும், அநேக வரிகளை வைத்துக் குடிகளை வருத்தியும் நூற்றிருபது வருடத்துக்கு மேற்பட அரசாட்சி செய்வான். அவ னிடத்திலே **இங்கிலீசு மன்னன்** இராச்சியத்தைப் பெற் றுச் சமய காரியங்களிற் பலவந்தஞ் செய்யாமல், எவர் களுக்கும் இஷ்டங்கொடுத்து, எவர்களுந் தங்கள் இட் டப்படி தேவாலயங்களைக் கட்டி முடிக்கத் தடை செய்யாமல் விட்டு, **எழுபத்தொன்பது** வருஷம் அரசு செய்வான். இவன் தன் அரசாட்சி முற்கூற்றிற்போலப் பிற்கூற்றில் நீதி முறை செலுத்தாதே போவான். இவன் தன் அரசாட்சியை இழந்துபோகுங் காலம் நிறை வேறு முன்னமே **சிங்கையாரிய மகாராசன்** கட்டுவித்த கோவிற்றிருப்பணிகளும் விஜயராசன் கட்டுவித்த திருப் பணிகளும் பழையபடி நிறைவேற்றமாவதற்கு ஆரம்ப மாகும்.[1] அவ்வாலயங்களை அநேகர் புகழையீட்டிக் கொள்வதற்குக் கட்டத் தொடங்கி, முன்னிருந்த நிலை பரங் கட்டத்தவறிக் கட்டி உலைந்து போவார்கள். அவ் வாலயங்களில் வடமதில் வாயில் காப்பாக நின்ற **சிவால யம்** ஒன்று மாத்திரமே சிவ கடாட்சம் பெற்ற ஒருவனால்

1. இவ்வாலயங்களில் நகுலேச்சரமும் திருக்கேதீச்சர மும் முற்றுப்பெற்றன.

முதன்முதல் நிறைவேறும். மற்றைய ஆலயங்களும் ஒன்றன் பின் ஒன்ருக நிறைவேற்றமாகும். எல்லா ஆலயங்களிலும் விசேஷமாகிய கைலாயநாதர் கோவிலும்[1] கைலை நாயகியம்மன் கோவிலும் முன்னிருந்தபடி கட்டியெழுப்புதற்குக் கைலாயநாதராற் பூரணகடாட்சம் பெற்றுக்கொள்பவர்களே முயல்வார்கள்.

ஆங்கிலேயர்

"இங்கிலீசு மன்னன் எழுபத்தொன்பது வருஷம்[2] அரசாண்ட பின் பிராஞ்சிய இராசனும் உலாந்தேசு மன்னனும் இராச்சியத்தை அவன் கையிலிருந்து கபட தந்திரமாகப் பிடித்துக் கொழும்பிலிருந்து அரசாளுவார்கள். அப்பொழுது வாலசிங்கம் வெளிப்பட்டு, அவர்களிடத்தில் வருவான். வரவே, அவன் கையில் இலங்கை அரசாட்சி முழுவதையும் ஒப்புவித்துத் தங்கள் நாட்டுக்குப் போவார்கள். அதன் பின்[3] பூலோப(க) சிங்கசக்கிரவர்த்தியின் மகன் ஆரிய சிங்கச் சக்கரவர்த்தி, கன்னியாகுமரி தொடங்கி இமயமலை பரியந்தமுள்ள ஐம்பத்தாறு தேசங்களையும் ஒரு குடைக்கிழ் அரசாளுவான். உன் சந்ததியாருக்கு இனி ஒரு போதும் அரசாட்சி வருவதில்லை," என்று சொல்லி, சுபதிட்டமுனிவர் எழுந்து போனர். இப்படி உறுதி வாக்காகவே சொன்ன போதிலும், சுபதிட்டமுனிவர் தனக்கு விவரித்துச்

1. கைலை விநாயகர் கோவிலும் (உ. த. பிரதி)
2. இவ்வாக்கு இடைச்செருகல்; அன்றியும், கணக்கும் பிழைபட்டுவிட்டது.
3. தி. த. க. பிரதி; "கேதாபுரியையாளும்"

சொல்லிய வாக்குகளை அரசன் நம்பினவனும் நம்பாதவனுமாயிருந்தான்.

இராசகுமாரன்

சில காலத்தின் பின் இராசாவின் முதற்குமாரன் சடுதி மரணமுண்டுபட்டு இறந்து போனான் சங்கிலி நஞ்சூட்டிக் கொன்றானென்பது ஒருவருக்குந் தெரியாதே போயிற்று. மூத்த குமாரன் இறந்து போக, அரசன் தன் இளைய குமாரனாகிய பண்டாரம் என்பவனுக்கு இளவரசுப் பட்டம் சூட்டி வைத்துத் தீர்த்தமாடுவதற்குப் பரிவாரங்களுடனே

அரசன் கும்பகோணத்துக்கு யாத்திரை செய்தல்

கும்பகோணத்துக்கு யாத்திரை பண்ணினான். சோழ தேசத்தரசனும்[1] மகாமகத்தீர்த்தமாடுவதற்குப் பரிவாரங்களுடன் அவ்விடத்தில் வந்திருந்தான், அவ்விடத்தில் அச்சங்கிலி செய்த குழப்படியினால் அவனையும் பரராசசேகரனையும் பரிவாரங்களையும் அவ்வரசன் பிடித்துச் சிறையில் வைத்தான். படை சேனைகளுடன் பின்னாகப் போன பரநிருப சிங்கம் அதைக் கேள்விப்பட்டுப் போய்ச்

---

1. தஞ்சாவூர் அரசனென்பர் முதலியார் இராசநாயகம் அவர்கள் (யா. ச. பக் 82.)

பரராசசேகரன் கும்கோணத்துக்குப் போனவிடத்தில் சோழ இராசனோடு போராடி வென்ற கதை உப கதையே. எங்ஙனமெனில், சோழ இராச்சியம் விஜயநகர எழுச்சியின் முன்னே இருந்தவிடமும் தெரியாமல் அழிந்தொழிந்து போயினமையால்; அன்றியும், தீர்த்த யாத்திரைக்கு வேற்றுத் தேசம் போனானொருவன் அத்தேச அரசனைப் பொருது வென்றானென்பது சிறிதும் பொருந்தாததொரு கூற்றும். (யா. வை. வி. பக். 111.)

சண்டை ஆரம்பித்துக் கடும்போர் பண்ணுகையிற் பரநிருப சிங்கத்துக்கு வலுவான காயங் கிடைத்தது, அப்படியிருந்தும், அவன் அந்தக் காயங்களையும் எண்ணுமல், வீராவேசங்கொண்டு போராடி, அவ்வரசனைப் பிடித்துச் சிறையிலிட்டுப் பரராசசேகரன் முதலானவர்களைச் சிறையிலிருந்து நீக்கி, மூன்று மாதம் அங்கேயிருந்து, தனக்குப் பட்ட காயங்களையும் மாற்றினுன். அப்பொழுது சோழநாட்டரசன் தன் இராச்சியத்தைத் தான் ஆளும்படி விட்டால் திறையிறுப்பதாக வேண்டிக் கொள்ள, அவனிடத்தில் அதற்கேற்ற பிணை வாங்கிக் கொண்டு இராச்சியத்தை ஒப்புவித்துவிட்டு யாழ்ப்பாணத்துக்குத் திரும்பினுன்.

பரநிருபசிங்கன் ஏழு கிராமங்களைப் பெறல்

யாழ்ப்பாணத்திற் சேர்ந்த போது பரராசசேகரன் பரநிருபசிங்கத்தை அழைத்து, அவனுக்குக் கனவரிசைகளுஞ் செய்வித்து, மிகவுங் கனப்படுத்தி, **கள்ளியங்காடு, சண்டிருப்பாய், அராலி, அச்சுவேலி, உடுப்பிட்டி, கச்சாய், மல்லாகம்** என்னும் ஏழு கிராமங்களைச்[1] சொந்தமாகக் கொடுத்துச் செப்புத் தகட்டிலே பட்டயமும் எழுதிக்

---

1. இவ்வேழு கிராமங்களும் ஒரு சேர ஓரிடத்தனவாயின், அதன் ஆளுகையைத் தன் மகனுக்கு நல்கி அதிபதியாக்கினுனென்பது நம்பத்தக்கதாகும். ஆனல், போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றிய பின் இவ்வேழு கிராமங்களுக்கும் ஏழு அரசகுடும்ப மக்களை அதிபதிகளாக்கியபடியால், இக்கிராமங்கள் அவர்களுக்குத் தந்தை வழி வந்த உரிமைப் பொருள்கள் என்பதைக் காட்டவே இக்கதை எழுந்தது போலும்! (யா. ச. பக். 83.)

கொடுத்து, அரசாட்சியின் இரண்டாம் அதிகாரமுடைய வனுமாக்கினான். அது சங்கிலிக்கு மன நோவாயிருந் தும், அவன் வெளிக்குக் காட்டாமல் அடக்கிக்கொண் டான்.

அவனது வைத்தியத் திறமை

அக்காலத்திலே கண்டியிராசன் மனைவி பண்டிதர் கள் அநேகரால் மாற்ற முடியாத வயிற்று வலியால் வருந்தினதனால், அவ்வரசன் நல்ல வைத்தியன் ஒருவனை அனுப்பும்படி **பரராசசேகர மகாராசனுக்குப்** பாசுரமனுப் பினான்.[1] அவ்வியாதி மாற்றுதற்குப் **பரநிருபசிங்கம்** செய்த சூட்சத்தைக் குறித்துக் **கண்டியிராசன்** ஆச்சரி யங்கொண்டு அவனுக்குத் தான் செய்ய வேண்டிய உப சாரங்கள் எல்லாஞ் செய்தனுப்பி வைத்தான்.

சங்கிலி சிங்காசனத்தைக் கைப்பற்றல்

அக்காலத்தில் ஒரு நாள் **பண்டாரம்** என்னும் இள வரசன் பூஞ்சோலை சுற்றிப் பார்த்து வருகையிற் **சங்கிலி** மறைவிலே நின்று வாளினால் வெட்டிக் கொலை செய்து, இராச்சியந் தனக்கென்று முன்னின்றான். அவன் தன் உயிரையுஞ் சிதைப்பானென்னும் பயத்தினாலே **பரராச மகாராசன்** பேசாதே ஒதுங்கிவிட்டான். அது கண்டு

1. பி-ம். 'பரராசசேகரன் பரநிருபசிங்கத்தையே அனுப்பி வைத்தான். பரநிருபசிங்கம் வியாதியை ஒரே ஔஷதத்தினாலே மாற்றினான்." (உ. தா. பிரதியும், தி. த. க. பிரதியும்.)

பரநிருபசிங்கம், 'நானிருக்க, இராச்சியம் இவனுக்கெப்படிக் கிடைக்கும்?' என்று தன் வலிமை காட்ட முயன்முன். அதையறிந்து, சங்கிலி[1] பரநிருபசிங்கத்திடத்திற் போய், "கேளும் அண்ணு, நாம் இருவரும் சகோதரராயிருக்கவே இராச்சியம் நம்மிருவருக்கும் பங்கென்பதற்குத் தடையில்லை. நாமிருவரும் பகை கொண்டாடி நின்முல், வன்னியர்கள் இராச்சியத்தைப் பறித்துக்கொள்ளப் பார்ப்பார்கள். அப்படி வாராதபடி இப்போதைக்கு நான் இராசனென்றும் நீர் மந்திரியென்றும் இருந்தாளுவோம்; இனிமேல் வேமுெழுங்கு பண்ணிக்கொள்வோம். இராச்சிய வருமானம் இரண்டு பேருக்கும் பங்காகவேயிருக்கும். உமக்கு எங்கள் பிதாவினுற் கிடைத்த தேசவதிகாரத்தை உமது மகன் பரராசசிங்கத்துக்குக் கொடுத்துவிட்டு என்னுடனே கூடிக்கொண்டாற் பெருங்காரியங்களெல்லாம் நிறைவேற்றலாம்." என்று சொல்லி வாய் மயக்குக் காட்டி வசப்படுத்தப் பரநிருபசிங்கம் இதற்கிணங்கி, மந்திரி உத்தியோகத்துக்கு ஏற்பட்டான்,

சில காலத்துக்குள்ளே சங்கிலி சேனைகளைத் தன் வசப்படுத்திப் பெலத்துக்கொண்டு பரநிருப சிங்கத்துக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்து வந்த பங்கையும் பரராசசிங்கத்துக்குக் கொடுத்திருந்த தேசாதிகாரத் தலைமையையும் நிறுத்தி, மந்திரி உத்தியோகத்துச் சம்பளம் மாத்திரம் கொடுக்கத் தொடங்கினுன். "இன்று முதலாக நீர்

1. சங்கிலி கி. பி. 1519ல் இராச்சியத்தைக் கைக்கொண்டான்

திறை கொடுக்க வேண்டியதில்லை." என்று பரநிருபசிங்கம் பாசுரமெழுதிச் சோழநாட்டரசனைத் தடுத்தான்.[1]

பறங்கிக்காரர்

அந்நாட்களிற் பறங்கிக்காரர் மன்னாரில் வியாபாரம் பண்ணி வரத்துப் போக்காயிருக்கையில் அவர்கள் செய்த உபதேசத்தினால் அறுநூறு குடிகளிற் சனங்கள் சத்தியவேதத்திற் சேர்ந்தார்கள்.[2] அதைக் கேள்விப்பட்டவுடனே சங்கிலி இராசன் அந்த அறுநூறு வீட்டுக்காரரையும் பெண் ஆண் குழந்தையென்னும் பேதம் பாராட்டாமல் அனைவரையும் வெட்டுவித்தான்.[3]

சிங்களவரைத் துரத்தல்

யாழ்ப்பாணத்திற் பல இடங்களிலும் இருந்த புத்த சமயக் கோவில்களையெல்லாம் இடிப்பித்துச் சிங்களக் குடிகளை முழுதாகத் துரத்திவிட்டான். அந்தச் சிங்களக் குடிகள்[4] ஒன்றாகிலும் இருந்ததில்லை.

---

1. அந்நாட்களில் சோழவரசு இருக்கவில்லை.

2. *பிரான்சிஸ் சவேரியார்* என்னும் கத்தோலிக்க குரு தென்னிந்தியாவிலே பரதவர்களுக்குச் சுவிசேஷ சேவை செய்து வருங்கால், தம் பெயரையுடைய பரதவக் குரு ஒருவரை மன்னாருக்கனுப்பி, அங்கிருந்த கடையர்களுள் 600 பேரைக் கி. பி. 1543ல் கிறிஸ்தவர்களாக்குவித்தார்.

3. இப்பெருங்கொலை நிகழ்ந்தது 1544-ஆம் வருஷம் மார்கழி மாசத்திலாகும்.

4. கண்டி நாட்டிலும் வன்னியிற்காட்டிலும் போயொதுங்கினார்கள். அது முதல் யாழ்ப்பாணத்தில் சிங்களக்குடிகள் (தி. த. க. பிரதி.)

யாவுகர்[1]

முன் விசயவாகுவின் கீழ்ப் போர்ச் சேவகராய் இருந்த யாவுகச் சேனையிலே கொலைக்கும் இராச தண்டனைக்கும் தப்பியிருந்த சில யாவுகக் குடிகள் சாவாங்கோட்டையிலும் சாவுகச்சேரியிலும் இருந்தார்கள். அவர்களையும் துரத்திவிட்டான்.

49 வன்னியர்களின் மரணம்

அந்தக் காலத்தில் நாற்பத்தொன்பது வன்னியர்மார் தென்னாட்டிலிருந்து மரக்கலமேறி வருகையில் நெடுந்திவிற் கடலில் அமிழ்ந்து போயினர். அவர்களின் மனைவி மக்களுங் கரைப்பிட்டி வன்னியனும், அவன் மனைவி அம்மைச்சி நாச்சியாரும் வெவ்வேறு மரக்கலங்களிலே கன திரவியங்களுடனே வந்திறங்கினார்கள். அவர்களுட் கரைப்பிட்டி வன்னியன், ஓடைக் குறிச்சி என்னும் கந்தரோடையிலே வீடு கட்டிக்கொண்டு மற்ற வன்னியர்கள் வரும்போது கூடிக்கொண்டு போகலாமென்று இருந்துவிட்டான். மற்ற வன்னியர்கள் நெடுங்காலமாக வரக்காணாததால், வன்னிச்சிகள் அங்கங்கே வீடு கட்டிக்கொண்டு தங்கள் தலைவர்களின் வரவைப் பார்த்து வேலைக்காரரின் உதவி பெற்று அங்கங்கேயிருந்தார்கள்.

நம்பிகள்

கரைப்பிட்டி வன்னியன் கீழ் அறுபது கத்திக்கார நம்பிகள் சேவகராயிருந்தார்கள். அந்த நம்பி

1. குலோத்துங்க சிங்கையாரியன் 13-ஆம் நூற்றாண்டில் யாப்பாகுவை அழித்த பொழுது சிறையாகப் பிடிக்கப்பட்ட யாவுகர் (யா.ச. பக். 86)

களுள் தலை நம்பியின் மகளைக் கரைப்பிட்டி வன்னி யன் கற்பழித்தான். அதை அவள் தகப்பன் அறிந்து, மறு நாள் அவ்வன்னியன் தேவவழிபாடு செய்துகொண் டிருக்கையில் அவனைக் கொலை செய்தான், அவன் கொலையுண்ண, அவன் மனைவி **அம்மைச்சி நாச்சியார்** வயல் வெளியிலோடித் தான் எங்கே போகலாமென்றறி யாமல், தற்கொலை செய்திறந்தாள். நம்பித் தலைவனும் இராசவிசாரணைக்குள்ளாகிக் கொலையுண்டான். வன் னியர் கையிலிருந்த திரவியம் **சங்கிலி** இராசனுக்கா யிற்று. மற்ற நம்பிகள் சீவனத்துக்கு வழியில்லாததனாலே சாணரக் குப்பம்[1] என்னும் அயற்கிராமத்திருந்த சாணருக்குப் பணிவிடைக்காரர்களாகிப் பனையேறுந் தொழில் பயின்று, பின்பு அத்தொழிலைத் தங்கள் சொந்த மாக்கிக்கொண்டார்கள்.

நளவர்[2]

அந்த நம்பிகள் தங்கள் குலத்தை விட்டு நழுவின தால், அவர்கள் பெயர் நழுவரென்றாய், இக்காலம் நளவரென்றாயிற்று.

மறவர்

இராமநாதபுரத்திலிருந்து சில மறவர் வந்து மறவன் புலவிற் குடியிருந்து, உள் நாடுகளில் வந்து

1. சாணரக்குப்பம் மாகையப்பிட்டியைச் சேர்ந்தது.
2. நளவரும் சிங்கள மரமேறிகளே. சிங்கள மர மேறிகள் காலில் தளை போடாது மரங்களில் ஏறிப் பின் இறங்கும் போது நழுவி வருகின்றபடியால், **நழுவர்** எனப் பட்டு, அப்பதம் **நழுவராய், நளவரா**யிற்று.-யா.ச. பக் 85, 86.

பெருங்களவு நடத்தினதால், அவர்களிற் பலரைப் பிடித் துச் சங்கிலி இராசன் கொலை செய்வித்ததனால், மிச்ச மான பேர்கள் பன்றியந்தாழ்வு என்னும் காட்டுக்குள்ளே போய்க் குடியிருந்தார்கள்,

சங்கிலி பரநிருபசிங்கத்தை வெறுத்தல்

அக்காலத்தில் வடதேசத்திலும் தென் தேசத்திலும் பெரும்பஞ்சமுண்டானதனாற் பலசாதியான[1] குடிகளுக் குள்ளே[2] ஒரு பெருங்கலகமுண்டான பொழுது அக் கலகத்தை அடக்கச் சங்கிலி இராசன் அவ்விடத்துக்குப் போய்த் திரும்பி வருகையில் இருபாலை எல்லை கடந்த வுடனே வாத்தியகாரர் வாத்தியத் தொனியை நிறுத்தி னார்கள். நிறுத்தினதற்குக் காரணம் என்னவென்று அரசன் கேட்க, "இது பரநிருபசிங்கத்தின் இடமாயிருக் கின்றதனால் உத்தரவின்றித் தொனி செய்யப் பயந்து விட்டோம்." என்றார்கள்,

---

1. 'குடிகளும் ஈடுபட்டு வந்து இங்குமங்குங் குடி யிருந்தார்கள். அந்நாட்களிலே *வடமிருட்சிப்* பகுதியிலிருந்த குடிகளுக்குள்ளே' (தி. த. க. பிரதி.)

2. இவ்விடத்தில் அத்துவக்காத்து பிறிற்றோ அவர்க ளின் மொழி பெயர்ப்பின்படி அதிகம் வித்தியாசம் உண்டு. 'வடதேசத்திலும் தென்றேசத்திலும் பெரும்பஞ்சம் உண் டானதன்பொருட்டுத் தென்றேசத்துப் பல்வேறு குடிகள் புதிதாக வந்து குடியேறினமையால், அரசனின் கொடுங் கோன்மை காரணமாகக் குறைந்த குடிசனத்தொகை ஒரு வாறு சமன்பட்டது. அந்நாட்களில் வடமிருட்சிப் பகுதி களிலிருந்த குடிசனங்களுக்குள்ளே ஓர் பெருங்கலக முண்டுபட...' என விரித்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆயின் இக்குடியேற்றத்தைப் பற்றி 1916-ஆம் ஆண்டு வெளி வந்த பிரதியிலும் குறிப்பிடப்படவில்லை.

அதன்மேற் சங்கிலி கள்ளியங்காடு முதலிய ஏழு கிராமங்களையும் பரநிருபசிங்கத்தின் கையாற்பறிக்க யோசித்தும் செப்புப் பட்டயமிருந்ததனால் முடியாதே போயிற்று. முடியுஞ் செங்கோலும் பரராசசேகர மகாராசன் கையில் இருந்ததனால், சங்கிலி முடியின்றி அதிகாரஞ் செலுத்தி வந்தான். பரராசசேகரன் வன்னியமாரைத் துணையாகக் கொண்டு, பரநிருபசிங்கத்துக்கே முடி சூட்ட எண்ணங்கொண்டிருந்தான். சங்கிலி வேறு முடி தேடிச் சூட்டிக்கொள்ள ஆலோசித்துங் கலகம் நேரிடுமென்று பயந்து, அப்போதைக்கு அந்த எண்ணத்தை நிறுத்திவிட்டுப் பரநிருபசிங்கத்துக்கும் பரராசசேகரனுக்கும் வன்னியமாருடனே அதிக கொண்டாட்டம் நடப்பதையறிந்து, தான் நிறுத்தி வைத்த வருமானப் பங்கை மறுபடியும் பரநிருபசிங்கத்துக்குக் கொடுக்கவும் கிராம அதிகாரத்தைப் பரராசசிங்கத்துக்குக் கொடுக்கவும் சம்மதித்துச் சமாதானம் பண்ணிக்கொண்டான். பரநிருபசிங்கத்துக்கும் மகனுக்கும் இராசாக்களுக்குரிய நாமங்கள் இருந்ததனால், அந்தப் பெயர்களுக்கு ஒவ்வொரு பட்டத்தையுஞ்சூட்டி, வித்தியாசமாக்கிவிட ஆலோசித்து, வடதிசை வேளாளருக்குரிய முதலிப் பட்டத்தை அவர்கள் பெயர்களின் இறுதியிற் சேர்த்து, பரநிருபசிங்க முதலி, பரராசசிங்க முதலி எனத் தானெழுதி வைத்துக்கொண்டதுமல்லாமல், ஒரு தினத்திற் பரராசசிங்கத்தை அழைத்து, " உன் பிதாவுக்கும் உனக்கும் சகல கிராமங்கள் மேலும் அதிகாரம் கிடைத்திருக்கின்றது. உங்களிற்பின் உங்கள் சந்ததியாருக்கும்

இவ்வதிகாரம் தலைமுறை தலைமுறைதோறும் நிலையாகவே நிற்கும். ஆதலால், உங்கள் பின் குலத்தாருக்கு ஒரு பட்டஞ்சூட்டி வைக்க விரும்புகிறேன். அதென்னவென்றால், ஐஞ்ஞூறு கிராமத்துக்கே தலைமை பெற்றது **மடப்பம்.** அளித்தல் - காப்பாற்றுதல். மடப்பத்தை அளிப்பதால் **மடப்பளி**யென்பதாம்," என்றான்.[1] அதைப் **பரராசசிங்கம்** தன் பிதாவுக்கறிவிக்க, அவன், "எப்படிப் பிதற்றினாலும் பிதற்றட்டும். வரவர இருந்தறியலாம். நீ உன் அலுவலைப் பார்," என்றான். அதன் பின் **சங்கிலி** சேனைகளையும் ஆயுதங்களையும் அதிகம் அதிகமாகச் சேர்த்து, வரவரப் பெலத்துக்கொண்டான்.

இளைப்பாறிய அரசன் திரவியத்தைப் புதைத்தல்

காரியங்கள் இருக்கிற நிலைபரத்தைக் கண்டு **பரராசசேகர மகாராசன்** தன்னிடத்திலிருந்த சேம திரவியத்தை இராக்காலத்திலே யானைகளில் ஏற்றிக்கொண்டு போய், வன்னி நாட்டைச் சேர்ந்த ஒரு பெருங்காட்டுக்குள்ளே

---

1. *மடப்பளி*:—கலிங்க தேசத்து மடப்பளியூரினின்று வந்த அரசகுடும்பத்தவர்களே மடப்பளியார் என்று வழங்கப்பட்டனர்.(யா. வை. வி. பக். 148-149, யா. ச. பக். 117) நூலாசிரியர் கூறியதை நிலை நாட்டுவர் சில சரித்திராசிரியர். மடப்பளியென்னும் மொழியை மடைப்பள்ளியாக்கி, அரசகுடும்பங்களுக்குச் சமையல் செய்தவர்களின் சந்ததியார் எனக் கூறுவாருமுளர்.

மடப்பம் :—500 கிராமங்களுக்குத் தலையூர் எனச் சதுரகராதியிற்கண்டது. இம்மொழியிலிருந்தே மடப்பள்ளியென்னுஞ் சொல் பிறந்ததென்பது வைபவமாலையார் கூற்றுப்போலும்!

தன் முன்னோர் திரவியஞ் சேமித்து வைத்த இடத்திலே சேமித்து வைத்துச் செங்கோலையும் முடியையும் அவ் விடத்திற் கூட வைத்து உன்மத்த வயிரவனையும் காவல் வைத்துத் திரும்பி வந்து தன் மாளிகையில் இருந்து விட்டான்.

அரசனுக்கு எதிராகச் சூழ்ச்சி

பரநிருபசிங்கமும் சங்கிலியும் ஒருவரோடொருவர் வெளிக்குச் சந்தோஷவான்கள் போலக் காட்டியும் உள்ளெண்ணத்திலே ஒருவரை ஒருவர் சதிப்பவர் களாகவேயிருந்தார்கள். சங்கிலியின் கொடுமை வர வரத் தலைப்படத் தொடங்கிற்று.

அர்ச். சவேரியார்

சத்திய வேதத்திற்சேர்ந்த அறுநூறு குடிகளைச் சங்கிலி இராசன் மன்னாரில் வெட்டுவித்ததனால், சவேரியார் என்னும் பறங்கிக்காரர், பறங்கிக்காரரை யாழ்ப்பாணத்தில் ஊடாடப்பண்ணவும், தம் சம யத்தை நாட்டவும் அவாவுள்ளவராய்த் திரிந்தார்.[1] அந்நாட்களிற் பரநிருபசிங்கத்துக்கும் சங்கிலிக்கும் பகை நேரிட்டிருப்பதைக் கேள்விப்பட்டுச் சவேரியார் பரநிருப சிங்கத்துடனே எழுத்து மூலமாய்க் கொண்டாட்ட மானார். பரநிருபசிங்கம் இனிமேல் இராச்சிய அதிகா ரம் தனக்கு வரமாட்டாதென்று கண்டுகொண்டு,

1. சவேரியார் சங்கிலி மன்னனிடத்திற்போய்த் தம் மதத்தைப் போதிப்பதற்கு உத்தரவு கேட்டும், அரசன் இடங்கொடுக்கவில்லை.

இராச்சியத்தைச் சங்கிலி கையிலிருந்து பறித்து, அன்னிய ராசனுக்குக் கொடுக்க எண்ணங் கொண்டான்.[1]

அப்பா மகளின் கற்புக்குப் பங்கம்

இப்படியிருக்குங் காலத்திற் சங்கிலி தன் மந்திரிமாருள் ஒருவனாகிய அப்பா என்பவன் மகள் மிகவும் அழகுள்ளவளாய் இருந்ததனால், அவளைக் கற்பழிக்கும் நோக்கம் கொண்டிருந்தான். அதை அவள் பிதா அறிந்து, பரநிருபசிங்கத்தினிடத்தில் வந்து, தன் மானத்தைக் காப்பாற்றித் தர வேண்டுமென்று அழுதான். பரநிருபசிங்கம், "நீ பயப்படாதே, நான் காப்பாற்றி வைப்பேன்," என்று திடஞ்சொல்லி, ஓர் ஓலையெழுதி, "இதைக் காக்கை வன்னியன் கையிற் கொண்டு போய்க் கொடு. அவன் ஊர்காவற்றுறையில் வந்திறங்கியிருக்கிறான்," என்று சொல்ல, அப்படியே அவன் கொண்டு போய்க் கொடுத்தான். காக்கை வன்னியன் அதை வாசித்துப் பார்த்துக்கொண்டு, "நீ உன் மகளைப் பரநிருபசிங்கத்தின் வீட்டில் அடைக்கலமாக வைத்து விட்டுப் போய் உன் அலுவலைப் பார். நான் சற்றிடம் போய் வந்து எல்லாம் பார்த்துக்கொள்வேன்," என்று

1. அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாண அரசனைப் பயப்படுத்தலாமென நினைத்து நெடுந்தீவில் வந்திறங்கியவன் போர்த்துக்கேயரின் படைத்தலைவனாகிய மாட்டின் அப்பொன்சோ தே சௌசா (Martin Aponso de Sousa) என்பவனாவன், அவனிடம் உதவி கேட்கப் போன பரநிருபசிங்கத்திடமிருந்து விலையுயர்ந்த முத்துக்களையும், சங்கிலியிடமிருந்து 5000 பர்தாங்கு அளவினதான திரவியத்தையும் பற்றிச் சென்றனன். (யா.ச. பக். 92.)

சொல்லி, பரநிருபசிங்கத்திற்கு வதில் ஓலையுங் கொடுத்தனுப்பிவிட்டான். வன்னியன் சொற்படியே அப்பா என்பவன் பரநிருபசிங்கத்தினிடத்திலே ஓலையையுங் கொடுத்துப் பெண்ணையும் அடைக்கலம் வைத்தான்.

பறங்கியர் வியாபாரிகளென்ற சாட்டில் வருதல்

உடனே காக்கை வன்னியன்[1] தரங்கம்பாடிக்குப் போய், அங்கே பறங்கிக்காரரைக் கண்டு, "யாழ்ப்பாணம் பிடித்துத் தருவேன், வாருங்கள்," என்றான்; அவர்கள் அவன் பேச்சை நம்பாததனாற் சத்தியம் பண்ணிக் கொடுத்தான். அப்பொழுது பறங்கிக்காரர் வியாபார முகாந்தரத்தில் வருபவர்கள் போலப் பண்ணைத்துறையில் வந்திறங்கிச் சங்கிலியிடத்திற் போய்த் தாங்கள் வியாபாரஞ் செய்ய உத்தரவு கேட்டார்கள். அதற்குச் சங்கிலி சம்மதியாதே போனான். அப்பொழுது பரநிருபசிங்கமும் மந்திரிமாரும் ஒருமித்து நின்று, "இப்படிப்பட்ட வியாபாரம் இந்த நாட்டுக்கவசரமாகத் தேவையாகவேயிருக்கின்றது. இந்த வியாபாரம் நடந்தேறினால், இவ்விடத்திற்கிடையாத நூதனப்பொருள் அனேகம் நாங்கள் பெற்றுக்கொள்ளலாம்," என்று மேன்மேலுஞ் சொல்லச் சங்கிலி ஒருவாறுடன்பட்டு,

1. தரங்கம்பாடியில் போர்த்துக்கேயர் இருந்தமை, காக்கை வன்னியன் ஊருத்துறைக்கு வந்தமை, அப்பா அவனுக்கு ஓலைகொண்டு சென்றமை ஆதிய விவரங்களெல்லாம் தடுமாற்றமே (யா. வை. வி. பக். 118.)

"இவர்கள் பகற்காலத்தில் நாட்டுக்குள் வந்து வியாபாரம் பண்ணிக்கொள்ளலாம். இராக்காலம் ஊருக்குள் நிற்கக்கூடாது. தோணிகளிலே போய்த் தங்க வேண்டும்," என்று உத்தரவு கொடுத்தான். சில நாளாக வியாபாரம் அப்படியே நடந்தேறி வந்தது. அப்படி நடந்து வருகையிற் பறங்கிகள் சில பட்டுப் புடைவைகளும் பல நூதன வஸ்துக்களுங் கொண்டு வந்து சங்கிலி இராசனுக்குக் கொடுத்து, நன்முகம் பெற்றுக்கொண்டு, "மகாராசனே, நாங்கள் தோணிகளிற் சமையல் போசனம் பண்ணுகிறதும் நித்திரை செய்கிறதும் மிகுந்த வருத்தமாயிருக்கின்றது. ஆதலால்,[1] நாங்கள் தங்கியிருக்கவும் வியாபாரப் பொருள்களைச் சேகரிக்கவும் கடலோரத்திலே ஒரு வீடு கட்டிக்கொள்ள உத்தரவு கிடைக்க வேண்டும்," என்று கேட்டார்கள். அதற்குச் சங்கிலிராசன், "நாட்டுக்குள்ளே கட்டக்கூடாது; கடலோரத்திலேதான் கட்டிக்கொள்ளலாம்," என்று உத்தரவு கொடுத்தான்.

கோட்டை கட்டுதல்[2]

அவ்வுத்தரவைச் சாட்டாகக் கொண்டு பறங்கிகள் மண்ணால் ஒரு கோட்டையைக் கட்டி

---

1. "கடலோரத்திலே" — தி. த. க. பிரதி.

2. பரநிருபசிங்கன் தூண்டுதலால் போர்த்துக்கேயருக்கு வியாபாரம் செய்ய இடங்கொடுத்தான் என்பதும், காட்டு நடுவே அவர்கள் கோட்டை கட்டியிருப்பதைச் சங்கிலி வேட்டம் போன காலத்திற்கண்டு கோட்டையை இடிப்பித்து அவர்களையும் வெளிச் செல்லக் கட்டளையிட்டான் என்பதும், அப்போது அவர்கள் இவனுடன் போர்

முடித்து, அதிலே படைசேனைகளையும் ஆயுதங்களையும் நிறைத்து வைத்தார்கள், அவ்விடத்துக்குத் தென்புறங் கடலும் மற்ற மூன்று புறமும் பெருங்காடுமாயிருந்தத னல், அங்கே மனிதப் போக்குவரவு இல்லாமலிருந்தது. அதனல், அந்தச் செய்தி அரசனுக்கு வெளி வாராமற் போயிற்று, காரியம் இப்படி நிறைவேறிச் சில காலத் தின் பின் **சங்கிலிராசன்** *வேட்டையாடுதற்குக் காட்டி னுட்புகுந்து அங்குமிங்குஞ் சுற்றி வருகையிற் கோட்டை கொத்தளத்தையுங் கொடிகளையுந் தூரத்தே கண்டு திகைத்தவனுகி, அவ்விடத்திற்போய், அங்குள்ள ஆயு தங்கள் அனைத்தையுங் கண்டு, ''நீங்கள் இவ்விதமாகச் செய்ய உத்தரவு தந்தவன் ஆர்?'' என்றுன், ''அரசனே, நீர்தான்,'' என்ருர்கள். ''நீங்கள் தங்குதற்கு ஒரு சிறிய வீடு கட்டிக்கொள்ள உத்தரவு தந்தேனேயொழிய, இப் படிக் கோட்டை கட்ட நான் உத்தரவு தந்ததில்லை. இப் பொழுதே பிடுங்குங்கள்'' என்றுன். அதற்குப் பறங்கி*

செய்தார்கள் என்பதும் ஆதாரமற்ற வெறுங்கதைகள். (யா. ச. பக். 101.)

சோனகர் பண்ணைத்துறையிற் கட்டிய பண்டகசாலை களைப் பறங்கியர் கட்டியவை எனவும், பறங்கியர் அவற் றை அழிக்கச் சங்கிலி அழித்தானெனவும், **காக்கோ** (அல் லது காக்கா) என்னுமிளவரசனைக் காக்கை வன்னியன் எனவும் பல மாறுதலான கதைகளை வரைந்ததோர்டமை யாது, பல வருஷங்களின் முன் இறந்துவிட்ட சங்கிலியை 1591லும் அரசாளுபவனுகக் காட்டிற்று. சங்கிலி காலத் துப் பறங்கியரின் போரையும் அவனுக்குப் பின் நான்காவ தாய் ஆண்டவனுடைய காலத்துப் போரையும் ஒன்ருக்கி விநோதமான யுத்த சரித்திரமொன்றை ஏற்படுத்திவிட் டது. (யா. வை. கௌமுதி, பக். 56.)

கள் உடன்படாததனால்[1] யுத்தமுண்டாக ஏதுவா யிற்று.

யுத்தம்

யுத்தம்[2] நடப்பிப்பதற்கு நல்லூர்க் கோட்டையின் மேற்கு வாசற்புறத்தே **வீரமாகாளியம்மன் கோவிலுக்கு** முன்னாகவிருந்த வெளியையே இடமாக நியமித்துக் குறித்த நாளிலே யுத்தத்தை ஆரம்பித்துப் பதினொரு நாளாக நடத்தினார்கள். பறங்கிகள் துப்பாக்கிச் சூத்திரத் தைக் கையிற்கொண்டு, அணியணியாய் நின்றார்கள். தமி ழர் வாள் முதலான படைக்கலங்களைக் கொண்டு நின் றார்கள். இரு திறத்தவர்களுக்கும் படையொழுக்கங்கள் ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமாய் இருந்ததனால், ஒழுங் கான யுத்தம் நடந்ததில்லை. பறங்கிகள் ஒருவர் துப்பாக் கிச் சூத்திரத்தை நீட்டி இலக்குப் பிடிக்க, மற்றொருவர் பற்று வாய்க்கு நெருப்பு வைக்கச் சில முறைகளிற் பற்றுவாய் புகைந்து வெடித்திராதிருக்க, சில முறை களில் வெடி தீர்ந்து ஆட்களைக் காயப்படுத்தியும் கொலை செய்தும் நெருங்க, தமிழர் வாள் முதலிய படைக்கலங்

1. "அரசன் பலவந்தம் பண்ணித் துணிந்து முடி யாதே போயிற்று. பறங்கிகள் முரட்டுத்தனங்காட்டி நின்ற தினால்" —தி. த. க. பிரதி.

2. நல்லூரிலே கி. பி. 1560-ஆம் ஆண்டு சங்கிலிக்கும் போர்த்துக்கேயருக்குமிடையில் நடந்த யுத்தத்திற்கும், கி. பி. 1620ல் பாலியவரசனுக்குப் பரிபாலகனாயிருந்த சங்கிலியுடன் நடத்தின யுத்தத்திற்கும் மலைவு. முதற்சண் டையில் சங்கிலியே வெற்றியடைந்தான். இரண்டாம் போரில் சங்கிலி பிடிபட்டுக் கோவைநகரிற் சிரச்சேதஞ் செய்யப்பட்டான்.

களுடன் அஞ்சாமல் மேல் விழுந்து வெட்டி வரச் சேனை கள் இளைத்துப்போன வேளைகளிற் சங்கிலி இராசனும் அவனுக்குத் துணை வீரராய் நின்ற நானூறு பராக்கிரம சாலிகளும் முன்னணியிற்பாய்ந்து கடும்போர் செய்து சேனை (யின்) களைப்பை மாற்றப்[1] பறங்கிகள் ஏழாம் நாளிற் போரிலே அபசெயப்பட்டு, "இனியென் செய் வோம்! சங்கிலியிராசன் கையில் அகப்படுவதேயொழிய வேறு கதியில்லை," என்று மனம் தத்தளித்துக்கொண்டு நின்ற சமயத்திலே அந்தப் பறங்கிகள் தங்களுக்குத் தரங்கம்பாடியில் துணைச்சேனை வந்து சேர்ந்ததைக் கண்டு, மறுபடியும் மனத்தைரியங்கொண்டு, நெருங்கி யுத்தஞ் செய்தார்கள், துப்பாக்கிச் சூத்திரங்கள் பற்று வாய் புகைந்து புகைந்து இடைக்கிடை தாமதங்கள் நேரிட்டதனுல், அப்பறங்கிகளும் வாட்படை கொண்டே பெரும்பாலும் யுத்தஞ்செய்ய வேண்டியதாயிருந்தது. வாள் யுத்தம் நடந்தேறி வருகையிற் பறங்கிகள் மறை வில் நின்று துப்பாக்கிச் சூத்திரங்களாற் சுட்டு அமடு பண்ண முயன்ருர்கள். அது கண்டு தமிழர் கவண் கல் முதலிய ஆயுதக் காவல்களையேற்படுத்தி அந்த அபாயத் தை மாற்றினுர்கள்.

பரநிருபசிங்கமும் மந்திரிமாரிற் பலரும் பெரு முயற்சி செய்யாதிருப்பதைக் கண்டு சங்கிலியிராசன் அவர்களைக் கோபித்துப் பரநிருபசிங்கத்தின்மேற் பெருங்

---

1. "பறங்கிகளின் சேனை குறைவுபட்டது"—தி. த க. பிரதி.

குறை கூறினான். அதற்குப் பரநிருப சிங்கம், "இது நாம் பயின்றிராத புதுப் போராயிருப்பதனால், எங்கள் சமத்து இந்தவிடத்திலே செல்லாது," என்றான். அரசன் சிரித்துப் பரிகாசம் பண்ணி, "நானும் உங்களைப் போலவே இந்தப் போரை இதற்கு முன் ஒருபோதுங் கண்டறியாதவன். நான் பண்ணும் போரைப் பார்த்து நில்லுங்கள்," என்று சொல்லித் துணை வீரவான்களுடனே பறங்கிச் சேனையிற் புலிகள் பாய்ந்தாற்போலப் பாய்ந்து, பத்தாம் நாளன்று 1700 பேருக்கதிகப்பட வெட்டி விழுத்தினான்.

பறங்கியரின் தோல்வி

பதினோராம் நாளையிற் போரினன்று 1400[1] சனங்களுஞ் சேனைத் தலைவனும் விழ, பறங்கிகள் முரிந்து கெட்டோடினார்கள். [2]சங்கிலியிராசன் திரும்பிப்போய்ப் பறங்கிக்காரர் கட்டுவித்த கோட்டைக்குள் நுழைந்து, காயப்பட்டவர்களும் போருக்கு அற்றையிற்றினம் வராமல் நின்றவர்களுமாகிய அனைவரையுங் கொன்று, கோட்டையையும் இடித்துப் பரவிவிட்டுப் பறங்கிகளின் திரவியங்களையெல்லாம் கொள்ளையிட்டுக் கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினான்.

---

1. பி-ம். 2400.

2. "சங்கிலியிராசன் பறங்கிச் சேனைகளைத் துரத்திக் கொண்டு போக, அவர்கள் காடுகளுக்குள்ளே நுழைந்து மேற்குத் திக்கை நோக்கி ஓடினார்கள். அப்பொழுது"— தி. த. க. பிரதி.

சங்கிலியின் புத்தியற்ற செய்கை

சேனைகள் தங்கள் போர் வெற்றி கொண்ட சந்தோஷத்துக் களியாட்டுக் கொண்டாட்ட மதுவெறியில் மூர்க்கங்கொண்டு ஒருவரையொருவர் அடிக்கவும் வையவும் தலைப்பட்டதனால், பெரிய ஆரவாரம் உண்டாயிற்று. அதை அடக்கும்படி அரசன் ஆட்களை அனுப்பிப் பார்த்தும் அடக்கமுடியாதே போனதனால், அரசன் மிகுந்த கோப உக்கிரத்துடனே புறப்பட்டுப் போய், அவர்களுக்குச் சமைத்து வைத்த போசனங்களை எடுப்பித்து நிலத்துக்குள்ளே வெட்டிப் புதைப்பித்தான். இந்தச் செய்கை சேனைகளுக்கெல்லாம் பெருவெறுப்பை உண்டாக்கிற்று, சேனைத் தலைவன் **வீரமாகாளியம்மன்** கோவிலிலே தன் நியமம் முடித்துக்கொண்டு நின்றதனால், அவ்விடத்திலில்லை.

பறங்கிகள் மீண்டும் போருக்கெழுதல்

பறங்கிகள் அபசெயப்பட்டோடினதையுந் தாங்கள் அந்தரங்கத்திற்செய்த சகாயம் வாயாமற்போனதையுங் குறித்துப் **பரநிருபசிங்கம்** மிகுந்த விசனமடைந்து, காக்கை வன்னியனுக்கு ஓலையனுப்பி, இனி வெளியாய் நின்று பறங்கிகளுக்குத் துணை செய்யத் தனக்குதவி செய்யும்படி கேட்டனுப்பினன். அந்த ஓலை **காக்கை வன்னியன்**[1] கையிற் சேரமுன்னமே போரில் முரிந்தோடிய பறங்கிகள் ஊர்காவற்றுறையிற்

1. காக்கு எனும் சேனுதிபதி தன் மாமனை அரசனைத் தேடிப்போய்ப் புத்தி கூறியதை மாற்றிக் காக்கை வன்னியன் அரசனைப் பிடித்துக் கொடுத்தானென்றது

போய்க் காக்கை வன்னியனைப் பிடித்து, "உன்னை நம்பி நாங்கள் போரில் ஏற்பட்டு 16000 சனத்துக்கு மேற்படச் சாகக் கொடுத்தோம். நீ எங்களை அழைத்து வந்து யாதொரு சகாயமுஞ் செய்யாமல் உன் பாட்டிலே திரிந்தபடியினாலேதான் இந்த நட்டம் எங்களுக்கு வந்தது. நீ எங்களுக்கு இந்த மோசஞ் செய்ததனால், இப்பொழுது உன்னைக் கொலை செய்வது எங்கள் தீர்மானம்," என்று நெருங்கினார்கள். அப்படி நெருங்கிய சமயத்திற் பரநிருபசிங்கம் அனுப்பிய ஓலை வந்து சேர்ந்தது. அவ்வோலையை வாசித்த பொழுது பறங்கிகளுக்கு மனத்திருப்தியுண்டாயிற்று.

நகரை முற்றுகையிடல்

காக்கை வன்னியன் பரநிருபசிங்கம் எழுதியபடியே பறங்கிகளை மறுபடி போருக்கணிவகுத்து வரும்படி சொல்லி, நல்லூருக்குப் போனான். இவன் இரவிலே போய்ப் பரநிருபசிங்கத்தைக் கண்டு சகல ஆலோசனைகளும் பண்ணிக்கொண்டு மறைந்திருக்க, மறுநாட் காலமே பறங்கிகள் பல அணிகளுடனேயும் மேற்கு வாசலை வளைந்துகொண்டார்கள். அந்தச் செய்தி

சரித்திர மலைவு. காக்கு எனப் போர்த்துக்கேயர் காட்டுவது இயற்பெயரோ, அன்றிப் பட்டப் பெயரோ அறிகிலோம். Gago என்பது அவர் பாஷையில் கொன்னையன் எனப் பொருள்படும் (யா. வை. வி. 144.)

மயில்வாகனப் புலவர் பறங்கியர் காலத்து யாழ்ப்பாண அரசர்களைப்பற்றி வரைந்து வைத்தனவெல்லாம் தலைதடுமாற்றமான தப்பறைகளேயன்றிச் சரித்திரமல்ல (யா. வை. வி. பக். 144.)

அறிந்து, சங்கிலியிராசன் சடுதியிற்சேனைகளைத் திரட்டி மேற்கு வாசலிற் போனான். சேனைகள் அணியாய் நிற்கத் துணைச்சேனையுடனே அரசன் முன்னணியில் நின்றான்.

காக்கை வன்னியனது நம்பிக்கைத் துரோகம்

அந்த வேளையிற் **காக்கை வன்னியனும்** சேனைகளுக்குள் நுழைந்து, சமீபத்தில் நின்றான், **பரநிருபசிங்கம்** தான் **காக்கை வன்னியனுடன்** சொல்லியிருந்தபடியே தூரத்தில் வாய்ச்சமர்த்துள்ள ஒருவனை நிற்க வைத்து, வேறொருவனைச் சேனாதிபதியிடத்தில் அனுப்பி, "இந்தப் போரைக்குறித்து உமக்கோர் அந்தரங்கஞ் சொல்லும்படி உம்மை ஒருவன் தேடிக்கொண்டு நிற்கிறான்" என்றறிவித்தான். சேனாதிபதி அந்தச் செய்தியறிய வெகு ஆவலுடன் விரைந்து போனான். அப்பொழுது அங்கே நின்றவன் சேனாதிபதியின் மனதைக் கவரத் தக்க பேச்சுகளை வருவித்துப் பேசிச் சேனாதிபதியைத் தன் வாய்ச் சாமர்த்தியத்தினால் தடுத்து நிற்க, காக்கை வன்னியன் தனது உடையை மாற்றிச் சுயகோலத்துடன் அரசன்முன் வெளிப்பட்டான், **வன்னியனைக்** கண்டவுடன் அரசன் எதிர்கொண்டோடி, "இப்பொழுதுதான் உன் மனதில் என்மேற்றயவு பிறந்து எனக்கு உதவி செய்ய வந்தாயோ?" என்று சொல்லி அவனைக் கட்டி முத்தமிட்டான். **வன்னியனும்** அரசனைக் கட்டி முத்தமிடுபவன் போலக் காட்டிப் பிடித்த பிடி விடாமற் பிடித்துக்கொண்டான். **வன்னியன்** பிடித்த பிடி

விடாமல் நிற்கப் பறங்கிப் படைகள் அரசன் மேல் ஓடி வந்தார்கள். பறங்கி வீரர்கள் ஓடி வருவதைக் கண்டு தமிழ்ச் சேனை வீரர் ஆயுதங்களை எடுத்துப் போராட முயன்றார்கள். அப்படி அவர்கள் முயல்வதைக் கண்டு, "சேனாபதியின் உத்தரவின்றி ஒருவரும் ஆயுதந் தொடவொண்ணாது," என்று பரநிருபசிங்கம் தடை பண்ணினான். அப்பொழுது சேனை வீரர்கள், "ஆயுத மெடுக்க உத்தரவில்லையே! உத்தரவில்லையே!" என்று சத்தமிட்டுக்கொண்டு அரசனையும் வன்னியனையும் அந்த நிலையில் விட்டு ஓடிப்போனார்கள். பறங்கிகள் யாதொரு தடையுமின்றிச் சங்கிலியிராசனைப் பிடித்து விலங்கிட்டுச் சேனாபதியைத் தொடர்ந்து பிடித்து வாளினாற் கொலை செய்து, கோட்டை கோபுரங்களையெல்லாம் ஒப்புக் கொண்டார்கள்.[1]

பழையவரசன் மரணம்

இந்தச் செய்தியை அறிந்தபோதே பரராசசேகர மகா ராசன் கையில் வாளுடனே வன்னியிற்காட்டுக்கோடிப் போனான். "அவ்வரசனைப் பிடித்துத் தருபவனுக்கு 25,000 இறைசால் உபகாரம் தருவோம்," என்று பறங்கிகள் கூறினார்கள். அதை அறிந்த சங்கிலியின் மந்திரிகளில் ஒருவனாகிய பிராமணன், அரசன் ஓடிப் போன குறிப்பையறிந்திருந்தவன், இளநீரும் எலுமிச் சம்பழமுங்கொண்டு வன்னியிற்காட்டினுள் நுழைந்து,

---

1. இதிற்சொல்லப்பட்ட சங்கிலி பாலிய அரசனுக்குப் பரிபாலகனாயிருந்தவன். இப்போர் கி. பி. 1620ல் நடந்தது.

அங்குமிங்கும் தேடிக்கொண்டு வருகையில் அரசன் கண்டு எதிராக ஓடி வந்து உபசாரவார்த்தை சொல்லப் பார்ப்பான் இளநீரைத் திறந்து அரசன் கையில் வாளை வாங்கி எலுமிச்சம்பழத்தை அறுத்து அதற்குட்பிழிந்து குடிக்கக் கொடுத்தான். அரசன் குனிந்து நின்று குடிக்கும் பொழுது பிராமணன் அவன் தலையை வாளினுல் வெட்டிக்கொண்டு வந்து பறங்கிகள் கையிற் கொடுத்தான். "இராசனை உயிருடன் பிடித்துத் தருபவனுக்கு உபகாரம் தருவோம் என்று நாங்கள் கூறியிருக்க, நீ அவ்வரசனைக் கொன்றதுமன்றி அவன் உனக்குச் செய்த நன்றியையுங் கொன்முய், ஆதலால், உன்னையுங் கொலை செய்வதே நியாயம்" என்று சொல்லி அவனையுங் கொலை செய்தார்கள்.

சங்கிலி மரணம்

பறங்கி[1] இராசன் சங்கிலி[2]யிராசனை நீதாசனத்தின் முன்னிறுத்தி விசாரணை செய்து அவன் முடி சூட்டி

1. பி-ம். பறங்கிகள்.

2. இவ்வரசனைக் கொலை செய்ததாகக் குறிப்பிட்டமை சரித்திர மலைவு.

கி. பி. 1519 தொடக்கம் செகராசசேகரன் என்னும் பட்டத்துப் பெயருடன் ஆண்ட சங்கிலிக்கும், கி.பி. 1615ல் ஆண்ட சங்கிலி குமாரனுக்கும் வேற்றுமையறியாது இவ்விருவருடைய செயல்களையும் மலைவுதர வரைந்துள்ளார்.

புவிராச பண்டாரம் பறங்கிச் சேனுதிபதி சமூகத்திற் கொண்டுவரப்பட்டு, இராசதுரோகத்தின் நிமித்தம் தலையிழந்து சாக, அவனுக்கு ஓர் கால் நூற்றுண்டுக்கு முன் இறந்தொழிந்தவனை சங்கிலியே வெட்டுண்டான் என்றதும் அச்சங்கிலியின் அரசையும் இவன் அரசையும் ஒன்ருக்கிக் கூறியதும் ஒரு மாறுபாடு. (யா. வை. வி. பக்.—143)

அரசாட்சி செய்யாதவனுதலாலும், பிதாவுயிருடன் இருக்கப் பிதாவின் சம்மதத்துக்கு விரோதமாகக் கலகம் பண்ணி முடிக்குரிய ராசகுமாரர்களை அநியாயமாகக் கொலை செய்த பாதகனுதலாலும், நீதி தவறிக் கொடுமைகள் அநேகஞ் செய்து குடிகளை வருத்தியவனுதலாலும், அவனைக் கொலைத் தீர்ப்புக்குள்ளாக்கிச் சமீபத்திலிருந்த ஒரு கோவில் வாசலிலே நிறுத்திக் கொலை செய்தார்கள். **சங்கிலி** கொலையுண்டானென்பதைக் கேட்ட போதே அவன் மனைவி தற்கொலை செய்திறந்தாள். அவன் பிள்ளைகளைப் பறங்கி மன்னன் தரங்கம்பாடிக்கு அனுப்பி வைத்துக் **காக்கை வன்னிய**னுக்குச் செய்ய வேண்டிய சகல உபசாரங்களுஞ் செய்தனுப்பிவிட்டான்.

நல்லூர்க் கோட்டையைப் பறங்கியர் அழித்தல்

இப்படியே காலயுத்தி௵ ஆனிமீ யாழ்ப்பாணம் பறங்கியரசாட்சிக்குள்ளாயிற்று. பறங்கிகள் அரசாட்சியை ஒப்புக்கொண்டு, **நல்லூரிற்றனே** இருந்துகொண்டு, தங்கள் கருமங்களை நடத்திப் பிறக்கோட்டை மதில்களை இடிப்பித்து, அக்கற்களைக் கொண்டுபோய்க் கடலோரத்திலே **சங்கிலி**பிராசன் இடித்துப் பரவிவிட்ட தங்கள் கோட்டையை மறுபடி கற்கோட்டையாகக்கட்டி, அதன் கீழ்ப்புறத்திலே வீடுகளையும் அரசாட்சி மண்டபங்களையுங் கட்டுவித்து, குடிகள் சமீபத்தில் வீடு கட்டி வந்திருக்கும்படி வசதியும் பண்ணினார்கள்.

இராசத் துரோகிகட்கு உபகாரம்

இவ்வரசாட்சி தங்களுக்குக் கிடைக்கும்படி பரநிருபசிங்கம் செய்த உதவிக்காக அவனுக்குச் சொந்தமாக ஏழு கிராமங்களுடனே நல்லூர் மாதகல் என்னும் இரண்டு கிராமங்களையும் பெருந்தொகையான பணத்தையும் முன்னிருந்தபடியே மந்திரியுத்தியோகத்தையுங் கொடுத்து, அவன் குமாரன் பரராசசிங்கத்துக்குக் கிராமவதிகாரத்தையுங் கொடுத்துப் பறங்கிகள் அவ்விருவரையும் கனப்படுத்தி வந்தார்கள். பரநிருபசிங்கத்தையும் மகனையும் பறங்கிகள் வசப்படுத்திக்கொண்ட போதே பறங்கிகள் அரசாட்சி பெலத்துக்கொண்டது.

சைவசமயத்தவர்க்கு இடர் விளைத்தல்

அதன் பின் பறங்கிகள் சமய காரியங்களிற் கையிட்டுச் சிவாலயங்களையெல்லாம் இடிப்பித்துச் சத்திய வேதத்தையே பரப்பிக்கொண்டார்கள். தமிழரசாட்சியாரால் நல்லூரிலுங் கீரிமலைச் சார்பிலுங் கட்டியிருந்த கோவில்கள் மாத்திரம் பரநிருபசிங்கம் இருக்குமளவும் வழங்கி வந்தபடியே வழங்கலாமென்று உத்தரவு கிடைத்தது.

பரநிருபசிங்கனின் மரணம்

பறங்கியரசாட்சி தொடங்கி ஒன்பதாம் வருடத்திலே பரநிருபசிங்கம் சிவபதமடைந்தான். பறங்கிகள் அவன் மரணத்துக்காகத் துக்கங் கொண்டாடி, அவன் பிரேதத்துக்குச் செய்ய வேண்டிய முறைப்படி சடங்கு

கள் எல்லாஞ் செய்வித்துத் தகனம் பண்ண இடம் கொடுத்தார்கள், அதன் பின் பறங்கிகள் பரராசசிங்கத்தை ஆலோசனைத் தலைவனாக்கி, சங்கிலியிராசன் எழுதி வைத்தபடியே பரராசசிங்க முதலி என்னும் அவன் குலத்துக்கு மடப்பள்ளி என்னும் பட்டஞ்சூட்டி, அவனையும் பிதாவை நடத்தினதுபோற் கனப்படுத்தி நடத்தி வந்தார்கள்.

பரராசசிங்க முதலிக்கு மரணகாலஞ் சமீபித்த பொழுது அவன் தன் குமாரர் ஏழு பேரையும் வரவழைத்துத் தனது ஆஸ்திகளைப் பங்கிட்டு, நல்லூரையுங் கள்ளியங்காட்டையும் அழகாண்மை வல்லி முதலி என்னும் மகனுக்காக்கி, அவனை நல்லூரிலுள்ள தன் மாளிகையில் இருத்தினன், தனபாலசிங்க முதலி என்னுங் குமாரனுக்கு மல்லாகத்தைக் கொடுத்து, அதிலிருத்தினன். வெற்றிவேலாயுத முதலிக்குச் சண்டிருப்பாயைக் கொடுத்தான். விசயதேவந்திர முதலிக்கு அராலியைக் கொடுத்துத் திடவீரசிங்க முதலிக்கு அச்சுவேலியைக் கொடுத்தான். சந்திரசேகரமாப்பாணசிங்க முதலிக்கு உடுப்பிட்டியைக் கொடுத்தான். இராயரத்தின முதலிக்குக் கச்சாயைக் கொடுத்தான். இவ்வேழு ஆண் பிள்ளைகளுமன்றி, வேதவல்லி என்னும் ஒரு மகளுமிருந்தாள், அவளுக்கு வேளாளர் குலத்தில் விவாகஞ் செய்வித்து, மாதகல் என்னும் ஊரைக் கொடுத்தான்.

சைவர்களுக்கு இடர் விளைத்தல்

பரராசசிங்க முதலி இறந்த பின் பறங்கிக்காரர் தாங்கள் இடியாமல் விட்டிருந்த ஆலயமெல்லாம்

இடிப்பித்தார்கள். அப்பொழுது **பரசுபாணி ஐயர்** என்னும் பிராமணன் கீரிமலைச்சாரலிலுள்ள தேவாலயங்களின் தட்டு முட்டுக்களையும் விக்கிரகங்களையும் கிணறுகளிற்போட்டு மூடி வைத்தான். கந்தசுவாமி கோவிற் பணிவிடைக்காரனாயிருந்த (சங்கிலி என்னும்) **பண்டாரம்**[1] அத்திசையில் ஆலயங்களைக் குறித்த **(பூதபவுஷிக)** சம்பவங்களும் ஒழுங்குத் திட்டங்களும் அடங்கிய செப்புப் பட்டயத்தைக்கொண்டு மட்டக்களப்புக்கு ஓடிப்போனான். **பரராசசிங்க முதலி** மரணமடைந்த பின் **கெங்காதர ஐயர்** வமிசத்துப் பிராமணக் குடிகள் நல்லூரை விட்டு **நீர்வேலியிலும் வடமிருட்சியிலும்** போய்க் குடியிருந்தார்கள்.

மாதாக்கரை நியமித்தல்[2]

அக்காலத்திலே பறங்கிக்காரர் தமிழரசரைப் போலவே தாங்களும் மாதாக்கர்களை வைத்து நடத்தக் கருதி **இராயரத்தின முதலி** மகன் **சோழசிங்கச் சேனதிராய முதலியைக் கீழ்ப்பற்று** மாதாக்களுகவும், **விசயதெய்வேந்திர முதலியை மேல் பற்று** மாதாக்களுகவும், **அழகாண்மை வல்லி முதலி** மகன் **இராசவல்லப முதலியைத் தென்பற்றுக்கு** மாதாக்களுகவும், **திடவீரசிங்க முதலி** மகன் **குமாரசூரிய முதலியை வடபற்றுக்கு** மாதாக்களுகவும் வைத்து அரசாட்சி செலுத்தி வந்தார்கள்.

---

1. பி-ம். (அ) "பண்டாரம் என்பவன்." (ஆ) "குமாரசாமி என்னும் பண்டாரம்".

2. கைலாயமாலையிற் கண்ட செய்தியைப் பின் பற்றியது போலும்!

அக்காலத்திலே காரைக்கால் முதலான பல இடங்களிலிருந்து பல குடிகள் வந்து **வட்டுக்கோட்டையிலுங் காரைதீவு** முதலிய தீவுகளிலும் குடியேறினார்கள்.

முதன்முதற் பறங்கிக்காரர் சாலிவாகன சகாத்தம்[1] 1428-ஆம் வருஷமாகிய பரிதாபி வருஷத்திலே இலங்கையில் வந்து வியாபாரம் பண்ணப் **பராக்கிரமவாகு** மகாராசனிடத்தில் உத்தரவு பெற்று, வரத்துப் போக்காயிருந்தார்கள். கர வருஷம்[2] ஆடி மாதத்தில் அப்பொழுது **சவேரியார்** முதலான பறங்கிக்காரர்களாற் சத்தியவேதத்திற் சேர்ந்த அறுநூறு வீட்டுக்காரரையும் **சங்கிலியிராசன்** கொலை செய்வித்தது மன்மத வருஷம் வைகாசி மாதத்திலே.[3] **பரநிருபசிங்கத்தின்** வழியாய்ச் சவேரியாரென்னுஞ் சத்தியவேதக்குரு சங்கிலியிராசனுடன் கொண்டாட்டமானார். சகாத்தம் 1503 சுபகிருது வருஷத்திலே பறங்கிக்காரர் வீடு கட்ட உத்தரவு பெற்றது.[4]

1. ஜயவர்த்தன கோட்டையில் தர்மபராக்கிரமவாகு ஆண்ட காலத்தில் (1505—1509) போர்த்துக்கேயர் கப்பல் ஒன்று இலங்கைக்கரையை அடைந்தது. இக்கப்பற்றலைவரின் பெயர் Don Lourence de Almeida என்பது. இதிற் குறிப்பிட்ட வருஷம் இரத்தாக்ஷி வருஷம் போலும்!

2. சுபகிருது வருஷம் போலும்!

3. பி - ம். சோபகிருது வருஷம் (கி. பி. 1543—44)

4. உலாந்தேசக் கப்பலொன்று கி. பி. 1602-ஆம் வருஷம் ஆனி மாதம் மட்டக்களப்புத் துறைமுகத்தை அடைந்தது. கப்பற்படைத்தலைவன் Joris Van Spilbergen. ஆகையால், இவ்வருஷம் சுபகிருது வருஷமாயிருத்தல்

உலாந்தேசர்

இரத்தாக்ஷி வருஷம் தைமாதத்தில்[1] *உலாந்தேசர் இலங்கைக்கு வந்து, கண்டிநாட்டிற் சேர்ந்து,* **விமலதர்ம ராசனுடன்** *சிநேகிதமாகிப் படைத்துணையாவோமென்று சொல்ல, அவன் அவர்களை அணைத்துக் கொண்டாட்டமானுன். கண்டியிலிருந்து துரத்தப்பட்ட இராசனின் மகளைப் பறங்கிகள் மன்னூரில் வைத்து வளர்த்து, அவளுக்குத்* **தோன்கத்திருனுள்** *என்று பேரிட்டிருந்தார்கள். மற்ற வருஷத்திலே பறங்கிகள் அத்தோன்கத்திருனுளுக்குக் கண்டியரசாட்சியைப் பிடித்துக் கொடுப்போமென்று நெருங்கின போது* **விமலதருமராசன்** *உலாந்தேசரைத் துணையாக்க் கொண்டு பறங்கிப் படைகளை முரிய வடித்துத் துரத்தித்* **தோன்கத்திருனுளை** *விவாகம் பண்ணிக்கொண்டான்.*[2] *அட்சய வருஷத்திலே உலாந்தேசு கப்பற்சேனுபதியும்*[3] *சேனைகளிற் பலரும் மது வெறி*

வேண்டும். விமலதர்மராசனுடைய ஆட்சிக் காலம் கி.பி. 1592—1604.

Marcellus de Boschowar என்னும் டச்சுக்காரன் 8-3-1612ல் கண்டியை அடைந்தான். இவனுடன் அரசன் உடன்படிக்கை செய்திருந்தும் சேனரத்துக்குப் படைத் துணை புரிய எடுத்த முயற்சி பலிக்கவில்லை.

1. சங்கிலி போர்த்துக்கேயரைத் தோல்வியுறச் செய்தது கி. பி 1560ல். எனவே, சகாத்தம் 1503 என்பது இதன்கண் பொருத்தமில்லாதிருக்கின்றது.

2. இச்சம்பவம் கி. பி. 1594ல் நடந்ததாகும்.

3. இங்குச் சொல்லப்பட்ட கப்பற்சேனுபதி சீபால்ட் தேவேர்ட் என்னும் ஒல்லாந்தனுவன். இச்சம்பவம் கி. பி. 1603ல் நடந்ததாகும். ஆகையால், அட்சய வருஷம் என்பது பொருத்தமற்றது.

கொண்டு விமலதருமராசனை நிந்தனை செய்த பொழுது அவ்வரசன் அவர்களனைவரையுங் கொலை செய்தான். அப்பொழுது உலாந்தேசர் அவ்விடத்தை விட்டுக் கொழும்புக்குச் சமீபமான இடத்திலே போய் ஒரு கோட்டை கட்ட ஆரம்பித்தார்கள்.[1] அந்த முயற்சியைப் பறங்கிகள் குழப்பிவிட்டதனால், அவர்கள் அவ்விடத்தை விட்டு இலங்கையின் வடதிசையில் வந்து பொறுத்துக் கொண்டார்கள்.

தென்மார்க்கர் (Danes)

சகாத்தம் 1533-ஆம் வருஷத்திலே **தென்மார்க்கர்** கப்பலேறி இலங்கையில் வந்துசேர்ந்து, இராசாக்களுடன் கொண்டாட்டமாகவும் படைத்துணை செய்யவும் வருவோமென்றார்கள்.[2] அரசன் அதற்கு உடன்படாமையால், அவர்கள் திரும்பித் தங்கள் நாட்டிற்குப் போய்விட்டார்கள். இது நடந்து நாலு வருஷத்தின்பின் விளம்பி வருஷத்திலே[3] பறங்கிக்காரர் யாழ்ப்பாணக் கோட்டை கட்டத் தொடங்கினார்கள். அதற்கு மூன்று வருஷத்தின் பின் திரிகோணமலையிலும் மட்டக்களப்

1. இச்சம்பவம் பின் சொல்லப்படும் தென்மார்க்கரைக் கருதும்.

2. தென்மார்க்கர் கண்டிக்கு வந்தது கி. பி. 1620ல் ஆகும்; சகாத்தம் 1533ல் அன்று. கண்டியரசன் அவர்களுடன் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டு திருக்கோணமலையிற் கோட்டை கட்ட இடங்கொடுத்தான். ஆனால், பறங்கிகள் அவர்களைத் துரத்திவிட்டார்கள்.

3. விளம்பி வருடத்தில் பறங்கிகள் யாழ்ப்பாணத்தைப் பிடித்தார்களென்றும், காலயுத்தியில் ஒல்லாந்தர் பிடித்தார்களென்றும் மயில்வாகனப் புலவர் மாற்றி எழுதி

யிலும் கோட்டைகளைக் கட்டினார்கள்.[1] *பராபவ வருஷத்தில்*[2] *பறங்கிகள் யாழ்ப்பாணத்துக் கற் கோட்டையைக் கட்டி முடித்தார்கள். அடுத்த வருஷங்களில் திரிகோணமலை, மட்டக்களப்பு, நீர் கொழும்பு முதலான இடங்களைப் பறங்கிகள் கையி லிருந்து உலாந்தேசர் பிடித்து*[3] *நீர்கொழும்பைப் பறி கொடுத்தார்கள்.*[4]

சய வருஷம், கார்த்திகை மீ, 31-ஆந் தினத் தன்று[5] *யாழ்ப்பாணத் தேசாதிபதியாயிருந்த அந்தோனி*

விட்டனர். வைபவமாலைக் கைப்பிரதியொன்றிற் காணப் படும் செய்யுள்களில்

"பெருமையுடன் காலயுத்தி ஆனி மாதம்
பிலிப்பனெனும் பறங்கிகிளை யரசை யாண்டு"
"உதிக்கின்ற விளம்பிதனி லானி மாசம்
ஒன்பதினி லுலகுபுகழ் உலாந்தே சண்ணல்"

—Ancient Jaffna, p. 375

என வருதலால், அவ்விரு ஐரோப்பிய சாதியாரும் யாழ்ப்பா ணத்தைப் பிடித்த காலம் நன்குய்த் தெரிந்திருந்தது. கால யுத்தி கி. பி. 1618—1619க்குச் சரி, விளம்பிஞு கி. பி. 1658 59க்குச் சரி ; பிடித்த காலமும் அதுவே. பறங்கிகள் கோட்டை கட்டத் தொடங்கினது கி. பி. 1620ல் ஆகும்.

1. திருக்கோணமலைக் கோட்டை கி. பி. 1624லும் மட்டக்களப்புக் கோட்டை கி. பி. 1628லுங் கட்டப் பட்டன.

2. பிரபவவருஷமாயிருக்கலாம். அவ்வருடம் கி. பி. 1627க்குச் சரி.

3. மட்டக்களப்பைக் கி. பி 1638லும், திருக்கோண மலையைக் கி. பி. 1639லும், நீர்கொழும்பை 1640லும் ஒல்லாந்தர் தம் வசப்படுத்திஞர்கள்.

4. நீர்கொழும்பை ஜனவரி மாசத்திற் பிடித்து நொவெம்பர் மாசத்திற் பறிகொடுத்தார்கள்.

5. கி பி. 1654க்குச் சமம் ஆயின், இங்கிகழ்ச்சி கி. பி. 1656ல் ஆதலின், ஒரு வருடங்கழிந்த துர்முகி வருடம் போலும்! இவனே ஊருத்துறையிலும் ஒரு கோட்டை கட்டியவஞவன்.

அமிரூல் என்பவன், மன்னாரிலிருந்து கொழும்புக்குப் போன போது உலாந்தேசர் அவனைப் பிடித்துச் சிறைப் படுத்தினார்கள்.

மன்னாரைப் பிடித்தல்

காலயுத்தி[1] வருஷம், மாசிமீ, 1-ஆந் தேதியில் உலாந்தேசர் மன்னாரைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். பங்குனி மீ தொடங்கி யாழ்ப்பாணத்தைச் சூழவரப் பலவிடங்களிலும் சேனைத் திரள்களை நிறுத்தி முற்றுகை போட்டார்கள். அந்த மாசக்கடைசியில் ஊர் காவற்றுறை வழியாகக் காரை தீவிலும் இறங்கினார்கள். சில காலத்துக்கு முன்னே **உலகுகாவலமுதலி** என்னுமோர் உயர்குல வேளாளன் சோழநாட்டிலிருந்து இராச கலகத்திலேற்பட்டு இராசதண்டனைக்குத் தப்பி யொளித்தோடி வந்து காரைதீவிலே **களபூமி** என்னும் இடத்திலே பெருஞ்செல்வனாயிருந்தான். அந்த **உலகு காவலமுதலி** அவ்விடத்தில் வந்திறங்கின உலாந்தேசருக்குச் சகல வசதியுங் கொடுத்து அனுசரித்திருந்தான். அப்படியிருக்கையில் உலாந்தேசர் இராச்சிய வளப்பங்களைக் குறித்து அவனிடத்திற் கேட்டுக் கொண்டு யாழ்ப்பாணத்துக் கோட்டையைப் பிடிக்கப் போய், நுழைவதற்கு உபாயமென்ன என்று கேட்

1. மன்னாரும் யாழ்ப்பாணமும் ஒரே ஆண்டில் ஒல்லாந்தராற் கைப்பற்றப்பட்டன. எனவே, முன்னர்க் குறிப்பிட்டவாறு யாழ்ப்பாணம் இவர்கள் ஆளுகைக்குட் பட்டது கி. பி. 1658ல். ஏவிளம்பி வருஷக் கடைசிப் பகுதியில் யாழ்ப்பாணம் வந்து, விளம்பி வருஷத்தில் ஆனி மாதம் வெற்றி பெற்றனர். (21st June 1658) சகாத்தம் 1571ல் அன்று, 1581ல்.

டார்கள். அப்பொழுது **உலகுகாவலமுதலி**[1] அவர்களை நோக்கி, "நான் சொல்லுந்தினத்தில் என்னுடன் வருவீர்களாகில், உங்களை வசதியாகக் கொண்டு போய் விடுவேன்," என்றான். அவன் சொற்படி உலாந்தேசர் ஒருப்பட்டுத் தங்கள் சேனைகளையும் அணியங்களையும் அவ்விடங்களிலே திட்டம் பண்ணியிருந்தார்கள். இப்படி மூன்றரைமாத காலம் இருந்தபின்,[2] உலாந்தேசர் ஒரு நாளிரவிலே பறங்கிக்காரர் காவல் காத்து விழிப்பாயிருக்கும் நோக்கத்தினால் நடன சங்கீத விநோதராயிருந்த சமயத்தில், அர்த்தசாம வேளையில், **உலகுகாவலமுதலி** வழி காட்டத் திறந்திருந்த கள்ளவாசல் வழியாக நுழைந்து போய்க் கோட்டையைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். பொழுது விடிந்தபின் கடலிலும் கடலோரத்திலும் அநேக பறங்கிப் பிணங்கள் கிடப்பதையும் உலாந்தேசர் பெருங்களிப்புக் கொண்டாடுவதையுங் கண்டவர்கள் திகைப்படைந்தார்கள். இப்படிச் சாலிவாகன சகாத்தம் 1571-ஆம் ஆண்டு,[3] ஏவிளம்பி வருஷம்,[4] ஆனி மீ, 1-ஆந் தினத்திலே யாழ்ப்பாணம் உலாந்தேசர் ஆட்சியின் கீழாயிற்று.

---

1. இவர் இவ்வளவு எளிதாகப் பிடித்துக் கொடுத்தார் என்றமை சரித்திரப் பொருத்தமில் கூற்றாம்.

2. ஒல்லாந்தர் யாழ்ப்பாணக் கோட்டையை 3 மாசம் முற்றுகையிட்டே பிடித்தார்கள்.

3. 84-ஆம் பக்கம் 13-ஆம் அடிக்குறிப்பினைப் பார்க்க.

4. பி-ம். விளம்பிவருஷம் புரட்டாதிமாதத்தில். காலவாராய்ச்சியில் திறமையற்ற இந்நூலாசிரியர் சிற்சில இடங்களில் வருஷங்களையும் சரியாகக் குறிப்பிட்டுவிடுகின்றார்.

அரசாட்சி ஒப்புக்கொண்ட உடனே[1] உலாந்தேசர் முதன்முதல் இறப்பிறமாது வேதத்தை நுழைவித்தார்கள்.

பூதத்தம்பியும் அந்திராசியும்[2]

கயிலாய வன்னியன் சகோதரியை விவாகஞ் செய்திருந்த **பூதத்தம்பி** முதலியும் **மனுவேல் அந்திராசி** முதலி என்னுங் குருகுல வலைஞனும் உலாந்தேச அரசாட்சியாருக்கு அரசிறை லிகித முதலிமாராஞர்கள். தேசாதிபதி, **அந்திராசி** முதலிக்கு மகாநண்பனுயிருந்தான். தேசாதிபதியின் தம்பி **பூதத்தம்பி**

1. "உலாந்தேசரசாட்சியார் யாழ்ப்பாணத்தில்"—தி. த. க. பிரதி.

2. யாழ்ப்பாணம் ஒல்லாந்தர் கைப்பட்டுப் பல நாட்கள் கழியுமுன், ஒல்லாந்தரைக் கொன்று வேரறத் தொலைக்க வேண்டுமென்னுமோர் அந்தரங்கச் சூழ்ச்சி யாழ்ப்பாணத்தாரிடமிருப்பதாக **மனுவேல் அந்திரேடா** என்னுஞ் சிங்கள முதலி கண்டு வெளிப்படுத்தினன். இச்சூழ்ச்சித் தலைவரான பதினன்கு பேர் கொலை செய்யப்பட்டனர், அவர்களுள் *டொன் லூவிஸ்* **பூதத்தம்பி** எனும் யாழ்ப்பாண முதலியாரும் இச்சதியாலோசனைக் கூட்டத் தலைவராயிருந்தனர்......மயில்வாகனப் புலவர் கன்ன பரம்பரையை ஆதாரமாகக்கொண்டே பூதத்தம்பி கதையை எழுதியிருக்க வேண்டும். (யா. ச. பக். 171-172.)

இக்கதையை ஸ்ரீமான் அ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையவர்கள் தாம் எழுதிய யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தில் மிகவும் விரிவாகக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர். (பக். 101-54).

ஆயின், யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி ஆசிரியரும், Notes on Jaffna எனும் நூலினசிரியரும் இவ்வரலாற்றை மறுத்துத் தம் மதத்துக்கேற்பக் கதையினை விவரித்திருக்கின்றனர். இங்ஙனம் இவ்வரலாற்றைப் பற்றி இரு வேறு கொள்கைகளுள.

முதலிக்குப் பிராண சிநேகனுயிருந்தான். ஒரு நாள் **பூதத்தம்பி** முதலி **அந்திராசி** முதலியைத் தன் வீட்டிற்கழைத்து விருந்திட்டான். அவ்விருந்திலே **பூதத்தம்பி** முதலி மனைவியின் பேரழகைக் கண்டு **அந்திராசி** முதலி விகார மயக்கங் கொண்டவனுய், வீட்டுக்குத் திரும்பிப்போய், மறு நாள் ஓர் ஆள் அனுப்பி, "நீ என்னுடனே சிநேக இணக்கமாயிருக்கச் சம்மதித்தால், நான் உனக்குக் கன திரவியங்களும் நீ விரும்பும் எந்தெந்தப் பொருள்களும் தருவேன்," என்று கேட்டனுப்ப, அவள் **அந்திராசி** முதலியையும் வைது பேசித் தூது வந்த ஆளையுந் துடைப்பத்திஞல் அடித்துத் துரத்திவிட்டாள். அந்தக் காரணத்திஞல்,[1] **அந்திராசி** முதலி, "அரசாட்சி வேலைக்கு மரங்கள் அழைப்பிக்கக் கச்சாய்த் துறைமுகத்துக்குக் கட்டளை அனுப்ப வேண்டும்; இதற்குக் கையொப்பம் வைக்க," என்று வெள்ளைப் பத்திரத்திலே **பூதத்தம்பி** முதலியைக்கொண்டு கையொப்பமிடுவித்து, அதிலே கோட்டை பிடிக்க இன்னின்ன உதவிகள் செய்வேனென்று பறங்கிக்காரருக்கு **பூதத்தம்பி** எழுதினதாக எழுதி, அதைப் '**பூதத்தம்பி** முதலி கொடுத்தனுப்பக் கொண்டு போன ஆளிடத்திற் பறித்தேன்,' என்று அவ்வந்திராசி முதலி தேசாதிபதி கையிற் கொடுத்தான். தேசாதிபதி விசாரணை செய்து அது பொய்க் குற்றச்சாட்டென்றறிந்தும் அந்திராசியின் வேண்டுதலுக்காகப் **பூதத்தம்பி** முதலியைக் கொலை செய்வித்தான். தேசாதிபதியின் தம்பி[2] கடற்கோட்டை

1. "அந்திராசி முதலிக்கும் பூதத்தம்பி முதலிக்கும் பகையுண்டுபட்டுக்கொண்டது ஒரு தினத்திலே"—தி. த க. பிரதி.

2. "அவ்வேளையிற்" —தி. த, க, பிரதி,

கட்டுவித்துக்கொண்டு ஊர்காவற்றுறையில் இருந்தான்.[1] விளம்பி வருடம் புரட்டாதி மாதத்திலே இக்கொலையைக் குறித்துக் கைலாய வன்னியன் கொழும்பேறி வழக்காடின போது தேசாதிபதியையும் அந்திராசியையும் வரும்படி கட்டளை வந்தது. அவர்கள் போம் பொழுது தேசாதிபதி கடலில் விழுந்திறந்தான். அந்திராசி முதலியை யானையிடறிக் கொன்றது.[2]

இன்னமும் அவ்வருஷத்திலே ஊர்காவற்றுறையிலே வெள்ளப் பெருக்கினுல் வெகு மனிதரும் மிருகங்களும் இறந்து போனுர்கள்.

உலாந்தேசர் உலகுகாவலமுதலிக்குக் கன திரவியங்களை உபகாரமாகக் கொடுத்து, மரபாலுயர்ந்த முதலியின் சகோதரியை விவாகஞ் செய்வித்துக் கொடுத்து, அவனுக்கு வாசலுத்தியோகமும் மரபாலுயர்ந்த முதலிக்கு முன்னிருந்தபடி திரவியசாலைத் தலைமையுங் கொடுத்து, உலகுகாவல முதலி இறந்த பின் அவன் மகன் இராயதுங்க முதலிக்கு மரபாலுயர்ந்த முதலியின் குமாரத்திகள் ஏழு பேரில் ஒருத்தியை விவாகஞ்செய்வித்து,

---

1. பி—ம். இருந்தமையாற் றன் சிநேகிதனுக்கு உற்றவிடத்துதவி செய்யக் கூடாதவனுயிருந்தான்.

2. பூதத்தம்பி கொலையுண்டது 1658-ஆம் ஞூ செப்டெம்பர் மாதத்தில் எனவும், அந்திராசி 1659-ஆம் ஆண்டிலும் உயிருடன் இருந்தமை டச்சுத் தேசாதிபதிகளின் அறிக்கைப்பத்திரங்களால் அறியக்கிடக்கின்றமையால், அவன் கொழும்புக்குப் போகும் வழியில் இறந்தான் என்பது பொருத்தமற்ற கூற்றெனவும் சில சரித்திராசிரியர் கருதுகின்றனர். இஃது இன்னும் ஆராயத்தக்கது.

அவன் பிதா நடத்தி வந்த உத்தியோகத்தை அவனுக்குக் கொடுத்தார்கள். மரபாலுயர்ந்த முதலி இறந்த பின் அவன் பெண் மக்கள் ஏழு பேரில் ஒருத்தியை விவாகஞ்செய்த பூலோக முதலி என்பவனுக்குத் திரவிய சாலைத் தலைமையையும் வேறு சில தத்துவங்களையும் கொடுத்தார்கள்.

சோனகர்

அக்காலத்திலே சந்தச்சாய்பு என்பவனால் மகம்மது மார்க்கத்தவர்களாக்கப்பட்ட தமிழ் வமிசத்தவர்களான சில சோனகக் குடிகள் காயில் பட்டணம் முதலிய இடங்களிலிருந்து வந்து தென்மிருசுவில் என்னும் ஊரிலே குடியிருந்து, சாவகச்சேரி, கொடிகாமம், எழுதுமட்டுவாள், முகாவில் என்னுமிடங்களிலுள்ள சந்தைகளில் வியாபாரம் பண்ணிக்கொண்டு, தாங்களிருந்ததென மிருசுவிலுக்கு உசனென்று பேருமிட்டார்கள். சில காலம் அவ்விடத்திலிருந்து, அவ்விடம் வசதிப்படாததனால், அந்தச் சோனகக் குடிகள் அவ்விடத்தை விட்டு, நல்லூரிற் கந்தசுவாமி கோயிலிருந்த இடத்திலே வந்து குடியிருந்தார்கள். சோனகர் அதிலே குடியிருந்தாற் கந்தசுவாமி கோவில் கட்ட வருங்காலத்திற்றடையாயிருக்குமென்று நினைத்துத் தமிழர் கூடி அவர்களை அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்படுத்தத் தெண்டித்துப் பார்த்துங் கூடாமற் போயிற்று. "அந்த நிலங்களுக்கு அதிக விலை தருவோம். எங்களுக்கு விற்றுவிடுங்கள்," என்றுங் கேட்டுப் பார்த்தார்கள். சோனகர் அதற்குஞ் சம்மதிக்கவில்லை. யாதொரு இணக்கத்துக்குஞ் சோனகர் சம்மதியாதே போனதனால், அந்தத் தமிழர் பன்றியிறைச்சியைக் கொண்டு போய் அவர்கள் தண்ணீர் குடிக்கும்

கிணறுகளிற் போடுவித்தார்கள். பன்றியிறைச்சியைக் கண்டவுடனே சோனகர் அழுது புலம்பிப் பசி பட்டினியாய்க் கிடந்து, ஆற்ருமல், ஈற்றிலே தமிழருடனே தங்கள் பெருநாட்களிலே தாங்கள் வந்து தங்கள் சமய வழிபாடு செய்யத் தடை பண்ணுதிருப்பதற்கு ஓர் உடன்படிக்கை எழுதுவித்துக்கொண்டு, கிடைத்த விலையையும் வாங்கிக்கொண்டு போய், **நாவாந்துறைக்குக்** கிழக்குப் பக்கமாகக் குடியேறினுர்கள்.

பள்ளர்

அந்த நாட்களில் ஒரு பெருங்கலகமுண்டுபட்டதனுல், கலகத்துக்குப் பயந்து, சில விட்டுணு சமயப் பிராமணக்குடிகளுஞ் சிவசமயப் பிராமணக் குடிகளும் **உத்தர** கோசமங்கை என்னுமிடத்திலிருந்து ஆணும் பெண்ணுமாகக் காரைதீவில் வந்திறங்கி, அங்கே குடியிருந்தார்கள். சோழ நாட்டிலிருந்து சில பட்குடிகள் வேளாளரின் கீழ்ப்பயிர்க் குடிகளாயிருந்து பிழைக்கலாமென்றெண்ணி வந்திறங்கித் தாங்கள் எண்ணி வந்தபடி பிழைக்க இடங்காணுததனுற் சில குடிகள் தங்கள் ஊருக்குத் திரும்பினுர்கள். சிலர் சாணுரைப் போற் பனையேறுந் தொழிலைப் பயின்ருர்கள். நளவரும் பள்ளரும் பனையேறத் தொடங்கிக்கொண்டதனுற் சாணுருக்குப் பிழைப்புக் குறைந்தது. அதனுற் சில சாணுர் வெள்ளைக்காரர் வீடுகளிலே ஆணும் பெண்ணுமாகப் பணிவிடைகளில் ஏற்பட்டுச் சீவியம் பண்ணினுர்கள். சிலர் வலை வீசிப் பிழைத்தார்கள்.[1]

---

1. சிலர் எண்ணெய் வாணிகத்தாற் சீவியம் பண்ணினுர்கள்.—தி. த. க. பிரதி.

கோவியர்

இது நிற்க, முன் வந்த பள்ளர் நளவரிற் பிழைப் புக்கு வழியில்லாதிருந்தவர்கள், தங்களை வேளாளர் முதலானவர்களுக்கு அடிமையாக எழுதிக்கொடுத்திருந் தார்கள். முன்னாட்களிலே சில வறிய குடிகள் தங்களைக் கோவில்களுக்கு அடிமைகளாக எழுதிக் கொடுத்துக் கோவிற்பணிவிடை செய்து சீவனம் பண்ணிக் '**கோவி லார்**' என்று அழைக்கப்பட்டு இருந்து, பின்பு '**கோவியர்**' எனப் பெயர் பெற்றார்கள்.[1]

பறங்கிகள் அரசாட்சியைக் கைப்பற்றின காலத் திலே கோவில்களெல்லாம் இடிபட்ட பின் கோவிலெச மான்கள் அந்தக் கோவியச் சிறைகளைப் பிறர்க்கு விற் பனவு பண்ணியிருந்தார்கள். பிற்காலத்தில் வடதேசத்தி லிருந்து சில சிறைகள் வடசிறைக்கோவியம் என்னும் பேரால் விலைப்பட்டார்கள்.

உலாந்தேசரசியல்

இப்படியே சிறை விற்பனவு கொள்வனவு வரவர அதிகப்பட்டது கண்டு, உலாந்தேச அரசாட்சியார் அந்த

1. கோவியர், கொவியர் (Goviyas) என்னுஞ் சிங்கள வேளாளரெனவும், சங்கிலி காலத்தில் சிங்களரை யாழ்ப் பாணத்தினின்று அகற்றிய போது, தமிழ் வேளாளக் குடும் பங்களுக்கு அவர்கள் அடிமைகளானார்களெனவும் முதலி யார் இராசநாயகம் கூறுவர். கோவியர் அடிமைகளானா லும், வேளாளருக்குச் சாதியிற் குறைந்தவரல்லரென அவர் களுக்கிடையில் இன்னும் நடக்கும் வழக்கமொன்றைக் காட்டியுள்ளார். கோவியர், நளவர், தனக்காரர் என்னுஞ் சாதியார் சிங்களர் என்பதற்குச் சான்றாகப் பெண்கள் தாமு டுக்குஞ் சேலையின் உள் தொங்கலைத் தோளிற்போடுவது சிங்கள வழக்கம் எனவுங் கூறுவர் (யா. ச. பக். 85-86.)

விற்பனவு கொள்வனவைத் தங்கள் அதிகாரத்தின் கீழாக்கித் தங்களுக்கு வருமானத்தை உண்டாக்கினார்கள். இறப்பிறமாது சமயமேயன்றி, மற்றொரு வேதமும் வழங்காமல், அதிகாரத்தினாற்றடுத்து, யாழ்ப்பாணத்தை முப்பத்திரண்டு கோவிற்பற்றுகளாகப் பகுத்து, ஒவ்வொரு பற்றுக்கும் ஒவ்வொரு கோவில் கட்டுவித்து,[1] அக்கோவில்களிலே தங்கள் சமயக் குருவானவரை நியமித்து, அனைவரும் அந்தக் கோவில்களிற் போய் அறிவு கேட்கவும் கலியாணம் கைப்பிடிக்கவும் மற்றச் சடங்குகள் எவைகளையுந் தங்கள் சமய விதிப்படிதான் செய்யவும் வேண்டுமென்று அவ்வுலாந்தேச அரசாட்சியார் பலவந்தம் பண்ணி வந்தார்கள்; பல வரிகளை ஏற்படுத்தி, அரசாட்சி வருமானத்தையும் பெருக்கிக் கொண்டார்கள்.

சிவியார்

போகிச்சாதியாரிற்சில குடிகள், தமிழரசரைச் சிவிகைகளில் வைத்துக் காவ அழைக்கப்பட்டிருந்தவர்கள், பெருகிச் சிவியாரென்றொரு சாதியாயிருந்தார்கள். அவர்கள் சிவிகை காவவுங் கோவியருங் குடிமைகளுந் தங்கள் தங்கள் ஒழுங்குப்படி சிறப்புச் செய்யவும் வரிசையை ஏற்படுத்தி, அவ்வரிசையை அவ்வரிசைப்பத்திரம் பெற்றவர்களேயன்றி மற்றொருவருஞ் செய்யவொண்ணாதென்றுங் கட்டளை, வரிசைப்பத்திரம், பட்டக் கடதாசி

---

1. பறங்கிகள் அதிகமாய்த் தாங்கள் இடித்தழித்த சைவக் கோவில்கள் இருந்த இடங்களிலே தங்கள் கோவில்களைக் கட்டினார்கள். ஒல்லாந்தரும் அக்கட்டடங்களையே தங்கள் கோவில்களாகத் திருத்தி உபயோகித்தார்கள்.

என்னுமிவைகளால் அதிக வருமானங்களை அரசாட்சிக்கு வருவித்தும், தங்கள் சமயமே எங்கும் நிலைபெற வேண்டுமென்னுங் கருத்துடனே அவ்வுலாந்தேசுக்காரர் இது வரைக்கும் ஆட்சி செய்து வருகிறார்கள்.

பறங்கி அரசாட்சி விருத்தம்

திருமருவு யாழ்ப்பாண நாட்டை யாண்ட
  சிங்கையா ரியன்குலத்தைத் தீங்கு செய்து
பெருமையுடன் காலயுத்தி யானி மாசம்
  பிலிப்பனெனும் பறங்கிகிளை யரசை யாண்டு
குருநெறியு மனுநெறியு மில்லா தாக்கிக்
  கொடுமையுடன் நாற்பஃதாண் டளவும் போக்க
உருமருவு முதயகிரி யிரவி போல
  வுலாந்தேசு மன்னவன்வந் துதிப்பன் றானே. 1

உதிக்கின்ற விளம்பிதனி லானி மாச
  மொன்பதனி லுலகுபுகழ் உலாந்தே சண்ணல்
மதிக்கின்ற மனப்பறங்கி கிளையை யெல்லாம்
  வாள்வலியா லுயிர்தொலைத்து வாரி யள்ளிக்
கொதிக்கின்ற தென்கடலி லடைய வீசிக்
  கோட்டையொப்புக் கொண்டேற்றுக் கொடியுந் [தூக்கித்
துதிக்கின்ற யாழ்ப்பாண நகரி தன்னிற்
  சோதிதிகழ் மணிமகுடஞ் சூட்டு வானே.[1] 2

சூட்டியபின் னூற்றின்மே லையெட் டாண்டு
  தொல்வினைபோல் வல்வினைக ளெல்லாஞ் செய்து
ஈட்டுபொரு ளுள்ளதெல்லாங் கவர்ந்து தேடி
  யிடர்விளைத்து யாவரையு மிழிகோ லாக்கிக்

1. பி-ம் சூட்டினனே.

கூட்டுறுமின் மினிவீழ்ந்தக் கினியின் மாய்ந்த
கொள்கையென வவன்குலமு நாச மாக
நாட்டுபுகழ் யாழ்ப்பாண நாடெங் கெங்கும்
நன்மைபெற நல்லரசு[1] நடக்குந் தானே. 3

நல்லரசு நடத்திவிட்டா னனேவோ ருக்கும்
நன்றாக விராக்கதக் கன்னி தொட்டு
வல்லபுக ழிங்கிலேசர் எழுபத் தொன்பான்
வருஷமர சாண்டுமனு நீதி தப்பித்
தொல்லைவரி குடிகளுக்குச் சுமத்து நாளில்
தொன்மைபுகழ்ப் பிரஞ்சுபிறர் துணைவ ரோடும்
மல்லல்வள நாடுவவ்வி வால சிங்க
மகிபனுக்கு மணிமகுடம் வழங்கு வானே. 4

[சில பிரதிகளில் 4-ஆம் செய்யுள் காணப்படவில்லை.]

அச்சிட்ட பிரதியிலுள்ள செய்யுள்

இலகிய சகாத்த மெண்ணூற்
றெழுபதா மாண்ட தெல்லை
அலர்பொலி மாலை மார்ப
ஞம்புவ னேக வாகு
நலமிகும் யாழ்ப்பா ணத்து
நகரிகட் டுவித்து நல்லைக்
குலவிய கந்த வேட்குக்
கோயிலும் புரிவித் தானே.

முற்றும்

---

1. பி-ம் சைவநெறி

அனுபந்தம்

யாழ்ப்பாண வைபவம்

இந்நூலினை முதன்முதலாக 1884-ஆம் ஆண்டில் அச்சிட்ட திரு. V. V. சதாசிவம்பிள்ளையவர்கள் தமது பதிப்பில் பின் வரும் பகுதியை நூலின் இறுதியிற் சேர்த்துள்ளார். ஆனால், இப்பகுதி ஏட்டுப்பிரதிகளிற் காணப்படவில்லை :—

சில்லாட்டைக் கொடுங்கோலரசினராகிய பறங்கிக்காரர், உலாந்தாக்காரர் காலங்களிலும், இங்கிலீஷ் அரசினர் காலத்திலும் அமெரிக்கா ஐரோப்பாக் கண்டங்களிலுள்ள கிறிஸ்துமதச் செல்வர்கள் தம்மத விருத்தியைக் கருதி, நாடு நாடாய்ச் சென்று, தம் மத போதனை செய்யுங்களென்று வேதனங்கொடுத்தனுப்ப ஈண்டு வந்த பாதிரிமார், கீழ்மக்களாகிய நளவர், பள்ளர், கரையார், முக்குவர் முதலியோருக்குங் கல்வியுணர்ச்சியில்லாத மிடி மிடைந்த ஏழையர்க்குஞ் சூனியோபாதான சிருட்டியைக் கூறும் விவிலியநூலை வீடுகடோறுஞ்சென்று முற்றத்திலே உரலை ஆசனமாகக்கொண்டிருந்து போதிக்க, அவர்கள் பாதிரிமார்களின் உடல் உடை வாக்கு என்னும் வேற்றுமைத்தோற்றங்களைக் காண்பது கருதிக் கேட்டு வருவாராயினர். பாதிரிமார் போதித்து மீளுங் காலெல்லாம் அவர்கள் வந்திருந்து போன தம்மில்லிடத்தை அச்சனங்கள் சாணத்தாற் சுத்திசெய்து வருவாராயினர். இங்ஙனம் பாதிரிமார் வந்து போதித்ததும், அவர்கள் சாணந் தெளித்ததும் பன்னாட்டொழிற்பயனில் செய்கையாக, இரு திறத்தினர் வாயுங் கையுஞ் சலித்தன. பாதிரிமார் தங்கூற்றங்ஙனமாயினமை கண்டு, இனி யாது செய்வேமெனக் கவன்று, நெட்டுயிர்த்துத்

தம்மெசமானர் இச்செய்திகளையெல்லாம் உள்ளவாறு உணர்வாராயின் வேதனத்தைக் கொடாரென நொந்து, இங்ஙனமோர் சூழ்ச்சி செய்வாராயினர்: இங்குள்ளாரிற் சிலரைப் போதகர்களாக நியமனஞ் செய்து அவர்களைக்கொண்டும் விவிலிய நூலைப் போதிப்பித்தல் வேண்டுமென்று தம்மெசமானருக்கெழுதிப் பொருளுதவி பெற்று. அப்பொருள் வழியாய்ச் சிலரைத் தம் மதத்தினராக்கி. அவர்கட்கு மாதந்தோறும் வேதனம் கொடுத்து, ஆங்காங்குப்போதித்து வரும்படி சொல்ல, அவர்கள் சில துண்டுப் புஸ்தகங்களோடு தங்கள் சுயமதத்திற்கும் உலகவிஷயங்களுக்குமேற்ற இடங்களிற்போய்த் தாங் கருதிச்சென்ற கருமமுடித்து மீளுமவதியில், அங்குள்ள சிலர் கேட்கும்படி தாங்கொணர்ந்த புஸ்தகத்தில் ஓர் வசனம் வாசித்து, 'மெய்யான தேவனை நம்புங்கள்,' என்று சொல்லி. அப்பொழுது கேள்வி கேட்பாருண்டேல், அவர்களையுங் கையமர்த்தித் தமது சுமை குறையும்பொருட்டுத் தம்மிடத்துள்ள துண்டுக் கடதாசிகளைக் கொடுக்க, வாங்குவோர் தமக்கு வெற்றிலை பாக்குப் புகையிலை முதலியன மடித்து வைக்கலாமென்றும். வன்னக் கடதாசியாயின் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு விளையாட்டுக் குதவுமெனவுங்கருதி வாங்குகின்றார்கள். கிறிஸ்து மதத்திற் புகுவது பொருள் பற்றியென்பது பலரின் கொள்கை. இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் பிதாவைக் கொண்டு பாலை உடைப்பித்தோர். மாவிட்டபுரத்திற் கந்தசுவாமிகோவிலுக்குப்போயினோர், உழுதோர் முதலியோரின் பல சங்கதிகளுளவாயினுஞ் சென்ற வருஷம் ஒரு சிறு சங்கதி உண்டு. அது ஓர் போதகர் ஒரு வறிய பெண்ணுக்கு, 'மாதவிகிதம் இவ்வளவு ரூபா தருகிறேன். நீ இனிமேல் விபூதி பூசவும் வேண்டியதில்லை; சைவ சமயக் கோவில்களுக்குப் போகவும் வேண்டிய

தில்லை: என்னுடைய சேட்சுக்கு ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் வா,' என்று சொல்லி, அங்ஙனம் ரூபாக் கொடுத்தும் சேட்சுக்கு அழைப்பித்து வரும் நாளில், சித்திரை வருஷப்பிறப்பும் வந்தது. அந்தப்பெண் ஊர் வழக்கப்படி வருஷப்பிறப்புக்கு வீட்டுப் பொங்கல் நடத்தவில்லை. அடுத்த மாசம் அவ்வூர் அம்மன் கோவி லில் வருஷாந்தப் பொங்கல் கிட்ட, அப்பெண் 'நான் வருஷந்தோறும் கோயிலுக்குச் செய்து வந்த பொங் கலை விடுவேனாயின் எனக்கு யாது நிகழுமோ!' என நினைந்து, ஒருவாறு அப்பொங்கலை நடத்தினாள். இதனையறிந்த போதகர், அடுத்த மாசம் ரூபாக் கொடுத் திலர். இவ்வாறு செய்து வரும் போதகமார், பாதிரி மார் தம் சேட்சுக்கு இன்னநாளைக்கு வருவாரென்றறிந் தவுடனே அப்பாதிரிகளுக்குச் சபைப் பொலிவு காட்டும் படி தம் சினேகர் வீட்டுக்கு ஒரு தரத்துக்கிருதரஞ் சென்று, அவர்களை வருந்தியழைப்பது அன்றும் இன் றும் நாளையும் வழக்கம். இப்பாதிரிமாரும் போதக மாரும் இவ்வாறுசெய்து மதாபிமானங்கொண்டு தங்கள் எசமானருக்கு வருஷத்துக்கு வருஷம் தம் மதத்திற் புகுவோர் பெருந்தொகையினரென அன்று முதல் இன் றும் அறிக்கைப்பத்திரமனுப்பி வருகின்றார்கள். சின் னூட்பல்பிணிச் சிற்றுடல் வளர்ப்பான், தம் மதம் நழு விப் பிறர் மதந் தழுவி நடிப்பது எவ்வளவோ அறி யாமை,

இஃதிப்படி இருக்க, இங்கிலீஷ் அரசினர் தங்கள் பலத்தினாலும், வீரத்தினாலும், நுண்ணறிவினாலும் உலாந்தேசரிடம் யாழ்ப்பாணத்தைச் சகாத்தம் 1718-ஆம் வருஷத்தில் பிடித்துத் தங்கள் நியாயப்பிர மாணங்களை இலங்கை முழுவதுக்குஞ் சகாத்தம் 1738-ஆம் வருஷத்தில் நிலைநிறுத்துவாராயினர். இவ் வரசினர் முன்னிருந்த அன்னிய அரசரைப்போலக்

கொடுங்கோலரசு செலுத்திக் குடிகளை வருத்தாது, எச்சமயத்தவர்களும் தங்கள் இஷ்டப்படியே சமயாசாரங்கள் முதலிய எவ்வகைக் கிரியைகளுஞ் செய்தற்கிடங்கொடுத்துச் செங்கோல் நடாத்தி வருகின்றனர். இத்தேசத்திற் கிறிஸ்து மதம், மகமதிய மதங்களும் வழங்கி வருகின்றன. ஆயினும், இவ்வியாழ்ப்பாணத்தளவு ஓர் பாகத்தையும், இந்தியாவில் இதற்குச் சரிவந்த ஏதேனுமொரு பாகத்தையும், அதற்குச் சரிவந்த சனத்தொகையையும் ஒப்பிட்டு எங்கே அதிக கிறிஸ்தவர்களும், கத்தோலிக்கர்களும், மற்றும் பிறமதஸ்தர்களும் இருக்கிறார்களெனக் கருதுகையில் இந்தியாவில் நூற்றுக்கு இரண்டாகவும், யாழ்ப்பாணத்தில் நூற்றுக்கு ஒன்றாகவுமிருக்கக் காணப்படுகின்றது. இக்காலத்தினர் மேன்மேலுங் கல்வி, செல்வம், பொறைமை, தயை, தானம், தைரியம் முதலியவற்றிற் குறைவில்லாது தங்கள் பெயர்களை விளக்கித் தூண்டா விளக்குகளாய் இவ்விடத்தும், கன்னியா குமரி தொடங்கி இமயமலை பரியந்தமுள்ள இடங்களிலும், சிங்கப்பூர், பினாங்கு, சீனா, ஆப்பிரிக்கா, அமெரிக்கா, லண்டன்டரம்பட்டணம் முதலிய இடங்களிலுந் தங்கள் கல்வித் திறமைகளைச் சாமர்த்தியத்துடன் காட்டினார்களென்பது யாருக்குந் தெரிந்த காரியம்.

இவ்வரசினர் இம்மை மறுமை இன்பங்களையும் இறுதியில் முத்தியையும் பயத்தற்கு ஏதுவானதும், யாவராலும் வணங்கப்படத்தகும் பெருந்தகைமையினையுடையதுமாகிய வித்தியா தருமத்தை விருத்தி செய்தலின் மிகவூக்கமுடையராய், ஒரு கோட்டத்திற் பலவாக முப்பத்திரண்டு கோட்டங்களிலுஞ் செல்வர் வறியர் எனப் பேதங்குறியாது எல்லாப் பிள்ளைகளும் நாடோறுங் கல்வியில் விருத்தியாகும்பொருட்டுப்

பற்பல வித்தியாசாலைகளை ஸ்தாபித்து, அவ்வித்தியாசாலைகளிற் கருவி ஒழுங்காய்க் கற்பிக்கப்படுகின்றதோ என்பதனைப் பரீட்சித்து, அப்பரீட்சைக்கேற்ப வருஷந்தோறும் ரூபா 100 முதல் 3000 வரையில் ஈந்து வருகின்றார்கள். அமெரிக்கன் மிஷனரால் சகாத்தம் 1746-ஆம் வருஷமாகிய சுபானு வருஷம் வட்டுக்கோட்டையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட செமினரி (Seminary)யிற் கருவி கற்றோர்கள் அதிக பிரபல்லியமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றார்கள். இக்காலத்துள்ள புண்ணிய சீலர்கள் தமிழ்க் கருவியையும், சைவசமய சாத்திர உணர்ச்சியையும் மேன்மேலும் விருத்தி செய்வதற்குத் தங்களாலியன்றளவு முயற்சி செய்து, அரசாட்சியாரின் உதவியையும் பெற்றுக்கொண்டு, பல இடங்களிலே சைவ வித்தியாசாலைகளைத் தாபித்து, ஒழுங்குபெற நடத்தி, நிகண்டு, கணக்கு, இலக்கண வினாவிடை, இலக்கணச் சுருக்கம், நன்னூல் முதலிய கருவி நூல்களையும், உரையோடு ஆத்தி சூடி, கொன்றை வேந்தன், மூதுரையென வழங்கும் வாக்குண்டாம், நல்வழி, நன்னெறி, நாலடி நானூறு, பரிமேலழகியருரையோடு கூடிய தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் அருளிச்செய்த திருக்குறள் முதலிய நீதி நூல்களையும், நைடதம், பாரதம், இராமாயணம் முதலிய காவியங்களையும், சைவவினாவிடை, திருக்கோயிற்புராணம், இதன் சாரமாகிய சிதம்பர மான்மியம், கந்தபுராணம், திருத்தொண்டர் பெரியபுராணம் முதலிய பல பதி நூல்களையுங் கற்பித்து வருகின்றார்கள். பற்பல உபாத்தியாயர்கள், தங்கள் சுயநலங்களைக் கருதாது, தங்கள்பாற் கல்வி கற்க வரும் பிள்ளைகளுக்குப் புத்தகம், போசனம் முதலியவற்றைக் கொடுத்து அத்தியந்த ஆசையோடு அவரவர் அறிவுக்கேற்ப நூல்களைச் சொல்லி வருகின்றனர்.

சிவாலயங்கள், விநாயகராலயங்கள், சுப்பிரமணிய ராலயங்கள் முதலியவைகளிற் கட்டளைப் பிரகாரம் நித்திய நைமித்தியங்கள் வழுவாது நடந்து வருகின்றன. ஒவ்வோராலயத்திலும் வருஷந்தோறும் கந்தபுராணம், திருத்தொண்டர் பெரிய புராணம், திருவிளையாடற் புராணம், திருச்செந்தூர்த் தலபுராணம், திருவாதவூரர் புராணம், சிவராத்திரி புராணம், காசிகாண்டம் முதலிய புராணங்களில் எவ்வெப்புராணம் எவ்வெக்காலத்திற் படித்து முடிக்க வேண்டுமோ, அவ்வப்புராணத்தை அவ்வக்காலத்திற் படித்து முடித்து, ஆங்காங்குள்ள சைவசமயிகளில் ஆண் பெண் இருபாலாரும் ஸ்நானஞ் செய்து நித்தியாநுட்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு, நியமப்படி ஒருபோதுண்டும், உண்டி ஒழிந்தும், புராண புத்தகத்தைக் கோவில் அருச்சகரைக்கொண்டு அருச்சனை புரிவித்து, விதிப்படி சுபமுகூர்த்தத்திலே கல்வி யறிவிற் சிறந்த ஒருவர் திரிகரணசுத்தியுடையராய் ஆரம்பித்து வாசிக்க, இன்னொருவர் வாசிக்கப்படும் இராகத்திலும் சுதியிலும் பொருள் சொல்லத் தினந் தோறுங் கிரமமாய்ப் படிப்பித்து, திருக்கல்யாணப் படிப்பு முதலிய விசேஷ தினங்களில் அபிஷேகம் முதலி யன விசேஷமாகப் புரிவித்து, அலங்காரத் திருவிழா நடாத்தி, புராணம் நிறைவேற்றுங் காலங்களில் அன்ன தானம் வஸ்திரதானம் முதலிய பல தானங்களை ஈந்து வருகின்றார்கள்.

சமயாசிரியர்களாகிய திருநாவுக்கரசு நாயனாராலும், திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனாராலும், வேதங்களால் திருக்காப்புச் செய்யப்பட்டிருந்த திருக்கதவு திறக்கப் படவும், அன்று முதல் என்றுந் திறக்கப்பட்டு அடைக் கப்படவுந் தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் திருவாய் மலர்ந்

தருளப்பெற்ற புண்ணியக்ஷேத்திரமாகிய வேதாரணியப் பதி ஆதீனகர்த்தாக்களாகிய சைவக்குருக்கண்மார், வரணி, கரணவாய், நீராவிப் பிள்ளையார் கோவில் முதலிய இடங்களிலிருந்துகொண்டு தங்கள் சிஷருக்குச் சிவதீட்சை முதலிய கிரியைகளைச் செய்து வருகின்றனர். பிராமணக் குருக்கள்மாரும் அநேகருளர். வரணியிற் பிறந்த தில்லைநாத தம்பிரான் சோழமண்டலத்திலுள்ள வேதாரணியம் முதலிய சில தேவஸ்தானத் திருப்பணி களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு தஞ்சாவூர் மகாராசாவைக் கண்டு தம் விபூதிப் பிரசாதத்தினல் யாரும் மாற்றுதற் கரிதாய் அவரை உபாதித்த நோயை மாற்றி, தாம் நிறைவேற்றிய தேவஸ்தானங்களின்பொருட்டு வெகு கிராமங்களுங் கோடிக்கரை உப்பளமும் பெற்றனர்.

சோழ தேசாதிபதியாகிய திசை உக்கிரசோழன் மகள் மாருதப்பிரவல்லி என்பவள், தனக்குக் குதிரை முகம் மாறிய காரணத்தால் **மாவிட்டபுரம்** எனப் பெய ரிட்டுக் கட்டிய கந்தசுவாமிகோவில் போர்த்துக்கேசரால் இடிபட்டு அங்கிளயர் காலத்தில் வெகு சனங்களால் நன்கு மதிக்கற்பாடுடைய சபாபதியையரால் ஏறக் குறைய 85 வருஷங்களுக்குமுன் கட்டப்பெற்று, ஆடி அமாவாசி, மாசிமாதச் சிவராத்திரி முதலிய புண்ணிய காலங்களில் காலை ஐந்து மணியளவில் கந்தசுவாமிக்கு அபிஷேகம் அலங்காரம் நைவேதனம் தீபாராதனை செய்து, வாகனத்திற் கச்சை சாத்தி, பல்வகை வாத்தி யத்தோடு அந்தணர் வேதகோஷஞ்செய்யவும், அடி யார் தேவார திருவாசகம் பாராயணஞ்செய்யவும் எழுந் தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்து, கோவிலிலிருந்து இரண்டு மைல் தூரத்தினதாகிய கீரிமலைச் சாரலின் கணுள்ள சமுத்திர தீரத்திலே உவர்ச்சல மத்தியிற்

பெருக்குக்காலங்களிற் சிறிது தோன்றியும், வற்றுக் காலங்களில் முற்றுந் தோன்றியும், தன்னிடத்துப் பத்தி யோடு ஸ்நானம் பண்ணும் அடியார்களின் எவ்வகை நோயையும் நீக்கியருளும் புண்ணிய சுத்தசல தீர்த்தத்தில் நிறுத்தி, சுவாமிக்காக அத்திரதேவரைப் படிக்கட்டளைச் சாமானுடன் சுத்தசல தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்விக் கும்போது சுவாமி திருக்கண் சாத்தியருளிய பின்னர் அம்முகூர்த்தம் முதற் பல்லாயிர சனங்கள் அத்தீர்த்தத் தில் ஸ்நானஞ்செய்து சுவாமிக்கு அருச்சனை புரிவித்துத் தரிசனை செய்யும்பொருட்டுச் சுவாமியை அங்குச் சுத்தி செய்யப்பட்ட கன்மண்டபத்தில் வைத்திருந்து, மாலை ஐந்து மணியளவில் மீட்டும் மாவிட்டபுரத்துக்கு மேற்கூறிய அலங்காரத்தோடு எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டு வருகின்றனர்.

தமிழ் அரசரின் வாசஸ்தானமாகிய நல்லூரிலே சகாத்தம் 870-ஆம் வருஷத்திற் சிங்கையாரிய மகா ராசனின் மந்திரியாகிய புவனேகவாகுவினாற் கட்டப் பட்டுப் போர்த்துக்கேசரால் இடிக்கப்பட்ட கந்த சுவாமி கோவில், உலாந்தர் காலத்தில் **இரகுநாத மாப்பாண முதலியாரால்** கட்டப்பட்டு வெகுசன சமூகஞ் சேர்ந்து ஆராதனை புரியும் விசேஷ ஸ்தலமாயிருக்கின்றது. பிர மன் மால் முதலாம் பெருந்தகைத் தேவருந் தெரிவரும் அருணிறை சின்மயவடிவாய், யாவரேயெனினுந் தன் னுண்மலரடி மேவி, வழிபாடு மெய் அகம் வாக்கு யாவ தும் ஒன்றித்து இடையறு அன்போடு இயற்றுவாரா யின், அவ்வவர் வேண்டும் எவ்வகை வரமும் பச்சைமயில் வாகனப் பரமனாகிக் கலியுகமதனில் எளிவந்தருளலாற் கலியுகவரதனென்றடியார்களேத்துப் **அறுமுகக் கடவுள்** ஈழமண்டலமெனப் பெயர் மருவிய இலங்கை மத்தியில் யாவருமேத்துங் கதிர்காமப்பதியே உவந்தருள் பதியாக்

கொண்டு, முழு அருளுருக்கொண்டெழுந்தருளியபடி எப்படி, அப்படியே இந்நல்லைப்பதியின்கண் ஆண்டுக டோறும் ஆவணி அமாவாசியே தீர்த்தோற்சவத்தின மெனக்கொண்டு நடாத்தும் இருபத்தைந்து நாள் திருவுற்சவங்களுள் அதி விசேஷதினமாகிய பத்தாந் திருநாளிலும், ஏனைப் புண்ணிய தினங்களிலும் எழுந்தருளியிருந்து, விசேஷாநுக்கிரகம் புரிவர். சுவாமி பச்சை மயில் வாகனத்திலும் அவர் சத்தியர்களாகிய தெய்வநாயகியம்மையார், வள்ளிநாயகியம்மையார் இருவரும் வெள்ளி அன்னவாகனத்திலும் திருவுற்சவ காலங்களில் திருவீதிப் பிரதக்ஷிணம் வரும்போது அவர்களுடைய திருத்தோற்றத்தைத் தரிசிக்கும் பெறுதற்கரும்பெரும் பேறுடையவர்களே இருவினை மும்மல நீங்கி, நித்தியானந்தமுத்தி எய்தற்கேதுவாம் அருணெறியடைவர். இவ்வாலயத்தில் நாக்கறுத்தல் முதலிய பத்தி வைராக்கியக் கிரியைகள் செய்வோர் பலர். இங்கே தமிழரசர் காலத்திலே தோண்டிக் கட்டுவிக்கப்பட்ட வற்றுத ஆழ்ந்த பகரவடிவினதாகிய முப்புடைக் கூபமொன்றுண்டு. அது யமுனா நதியினின்றும் வருவிக்கப்பட்ட தீர்த்தங் கலக்கப்பெற்றமையால், யமுனா நதி எனப் பெயர் பெற்றது. இந்நல்லூர்க் கோட்டத்தைச் சார்ந்த நத்தங்களுள் ஒன்றாகிய திருநெல்வேலியின்கண்ணே சிங்கையாரிய மகாராசனால் இருத்தப்பட்ட கார்காத்த வேளாளருள்ளே முடி தொட்ட வேளாளராகிய பாண்டி மழவர் மரபிற்றோன்றிய ஞானப்பிரகாசதேசிகர், சிதம்பரத்திலே ஞானப்பிரகாசம் எனப் பெயரிய திருக்குளம் இயற்றுவித்தனர். சம்ஸ்கிருதத்திலே சில சிவாகமங்களுக்கு வியாக்கியானமும், சில சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களும், தமிழிலே சிவஞான சித்தியாருக்கு ஓருரையும் இயற்றினர்,

வண்ணை நகரின்கண்ணே வைத்தியலிங்கச் செட்டியாராலே கட்டுவிக்கப்பட்டுச் சகாத்தம் 1713-ஆம் வருஷமாகிய சாதாரண வருஷம் சித்திரை மாதம் பிரதிட்டை செய்யப்பெற்று நித்தியநைமித்தியங்களில் ஒரு சிறிதுங் குறைவுபடாது ஒழுங்கு பெற நடாத்தி வரப்படும் ஒரு பாரிய சிவாலயம் உண்டு. இக்கோவிற்றிருப்பணியை நிறைவேற்றிய தருமகருத்தா, யாழ்ப்பாண முதற் காசி பரியந்தம் பல தருமசத்திரங்களைக் கட்டினர். இதன் மேல்பாகத்திலே வில்லூன்றி எனப் பெயர் பெற்ற வற்ருத ஒரு சிற்றேரி இருக்கின்றது. இவ்வேரி இராமசுவாமி இந்தியாவினின்றும் இலங்கைக்குத் தாவிய காலத்து, தம் வில்லையூன்றத் தோன்றிய காரணத்தால் வில்லூன்றி எனவும், அவர் திருவடி தோய்ந்த இடந் திருவடிநிலை எனவும் பெயர் பெற்றன. ஏறக்குறைய 150 வருஷங்களுக்கு முன் கொச்சிக் கணேசையர் என்ற பிராமணப் பிரபு யாழ்ப்பாணத் திருந்தவர்களுந் தென்னிந்தியாவினின்று வந்தவர்களுமாகிய தமிழ்ப் புலவர்களைப் போஷித்துத் தமிழை வளர்த்துக்கொண்டு பெரும்புகழ் படைத்து வாழ்ந்த ஊர் வண்ணார் பண்ணை. இங்கே உலாந்தர் காலத்திற் சோழமண்டலத்தினின்றும் வந்து குடியேறி நெசவுத் தொழில் செய்யும் வைஷ்ணவர்களாகிய சில சேணியரும் வசிக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு விஷ்ணுவாலயம் உண்டு. இஃதன்றியும், சங்கானை நத்தங்களுளொன்ருய மூளாயைச் சார்ந்த பொன்னாலையிலும், கட்டை வேலி நத்தங்களுளொன்ருய வல்லிபுரத்திலும் எழுந்தருளியிராநின்ற கண்ணபிரானுக்கு நித்திய நைமித்தியாதிகளிற் குறைவுபடாது நடாத்தி வருந் தருமகருத்தாக்களும், அருச்சகர்களும், ஆராதனை புரிவோர்களும் ஸைவசமயிகள்.

முன்னொருகாலத்தில் இலாட தேசத்தை அரசாண்ட சிங்கவாகுவின் குமாரன் விசயனென்பவனாற் கீரிமலைச் சாரலின்கண்ணுள்ள **திருத்தம்பலை** என்னும் பதியிற்கட்டப்பெற்றதும், முசுகுந்தச் சக்கிரவர்த்தி, நளச்சக்கிரவர்த்தி, அருச்சுனன் முதலிய பெரியோராற்றொழப்பெற்றதுமாகிய திருத்தம்பலேசுரன் திருத்தம்பலேசுவரியம்மன் கோவில்களில், நகுலமுனிவர் சுவாமி தரிசனஞ் செய்து அம்மலையின்கணிருந்து தவஞ்செய்யுநாளில், அவரது கீரி முகமாறி மனுடமுகம்பெற்ற காரணத்தால், அவ்வாலயங்கள் **நகுலேசர் கோவில்** எனவும், **நகுலாம்பிகையம்மன் கோவில்** எனவும் வழங்கி வந்தன. முற்காலத்திற் **சுபதிட்டமுனிவர்,** பரராசசேகர மகாராசனுக்குச் சொல்லியபடியே, பறங்கிக்காரர் யாழ்ப்பாணத்தைப் பிடித்த ஒன்பதாம் வருஷத்திற் பரநிருபசிங்கம் தேகவியோகமடைய, பறங்கிக்காரரால் இடிபட்ட அக்கோவில்கள் **ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர்** அவர்களின் நன்முயற்சியால், இக்காலத்துள்ள சில புண்ணிய மகான்களால், உள்ளூர்களிலும் புறவூர்களிலுமுள்ள பல புண்ணிய சீலரின் பொருளுதவியைக்கொண்டு திருப்பணி வேலை நடத்தப்பட்டு வருகின்றன.

பத்திரிகை மதிப்புரைகள்

[“ஈழகேசரி”ப் பத்திரிகையில் முகாந்திரம் பிரமஸ்ரீ தி. சதாசிவ ஐயர் அவர்கள் எழுதியது.]

யாழ்ப்பாண வைபவமாலை யென்பது சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்தைப் பற்றியும் பொதுவாக இலங்கையைப் பற்றியும் பரம்பரையாக வழங்கிவந்த செய்திகளையும் சரித்திர சம்பவங்களையும் கலந்து தொடர்பு பெற இனிய, எளிய வசன நடையில் எழுதப்பட்ட ஒரு வரலாற்று நூலாகும். தேசத்து வரலாற்றைக் கூறுந் தனிநூல் இயற்றுதல் முற்காலத்தில் வழக்கில் இல்லை. இருந்தன சிலவும் புராண ரூபமாகவும் செய்யுள் நடையாகவுஞ் செய்தவை. தேச சரித்திரத்தை வசன ரூபமான தனிநூலாக இயற்றித் தமிழுலகிற்குதவிய தனிப்பெருமை இவ்வைபவமாலையை ஆக்கிய மாதகல் **மயில்வாகனப் புலவர்** அவர்களுக்கே யுரியது.

சரித்திர சம்பவங்களை நேர்படப் பல சான்றுகள் கொண்டு துருவித் துருவியாராய்ந்து கண்ட துணிபுகளை வைத்து வரலாற்று நூல் வகுக்கும் இக்காலத்து முறை போலாது, கன்னபரம்பரையா யறிந்தவற்றை அப்படியே சரித்திர உண்மைகளாகக் கொள்ளும் அக்கால முறைப்படி எழுதப்பட்டது இந்நூல் அதனாற் சரித்திர ஆராய்ச்சிக் கண்கொண்டு நோக்குவார்க்கு ஒவ்வாதனவும் பல இதன் கண் இடம் பெறலாயின. எனினும் வரலாற்று உண்மைக்குப் புறம்பானவற்றையும் ஒவ்வாதன வற்றையும் நீக்கிவிட்டு ஏற்றனவாகிய பகுதிகளை

யாதாரமாகக்கொண்டு உண்மையான தேச வரலாற்று நூல் எழுதும் ஆராய்ச்சி வல்லுநர்க்கு இந்நூல் பேருதவி யாக நின்று விளங்குவதென்பது எல்லார்க்கு மொப்ப முடிந்த உண்மை. இந்நூலில் அவ்வாறு காணப்படுங் குறைகளும் முதலியார் குல. சபாநாதன் அவர்கள் பல பிரதி ரூபங்களைக் கொண்டு பரிசோதித்து வெளிப் படுத்திய இப்புதுப்பதிப்பினால் தீர்ந்து விட்டனவென்றே சொல்லலாம்.

எப்படி மயில்வாகனப் புலவர் இந்நூலை யியற்றி யுத வியது தனிச்சிறப்பு வாய்ந்ததொரு செயலோ, அப்படியே முதலியார் சபாநாதன் அவர்கள் இந்நூலைப் பரிசோதித்து வெளிப்படுத்திய இப்பதிப்பும் ஒரு தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த தென்பது. ஈழநாட்டுச் சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் நுணுகி ஆராய்ந்து கண்ட துணிபுகளைத் திட்பமும் நுட்பமும் வாய்ந்த அடிக்குறிப்புகளாக அங்கங்கே பொருத்தமுறும்படி தந்து முதலியாரவர்கள் இந்நூலை மேன் மேலும் அழகுபடுத்தி யிருக்கிறார்கள். அம்மட்டோ, யாழ்ப்பாண வரலாற்றைப் பற்றிப் பலரும் ஆராய்ந்து கண்ட கருத்துக்களை யெல்லாந் தன்னகத்துக் கொண்ட ஒரு சரித்திரப் பொக்கிஷமாகவும் முதலியாரவர்களது இப்பதிப்புச் சிறந்து மிளிர்கின்றது.

தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த இந்தப் புதிய பதிப்பைத் தமிழுலகிற் குதவிய முதலியார் குல. சபாநாதன் அவர்களுக்கும், நூற் பெயர் முகத்து விளங்கும் யாழ் புத்தக முகத்தும் விளங்கவைத்து இதனை அழகுற அச் சிட்டு வெளிப்படுத்திய 'திருமகள் அழுத்தக' அதிபர் ஸ்ரீமாந் நா. பொன்னையா' அவர்களுக்கும் தமிழன்பர் எவரும் நன்றிகூறும் கடப்பாடுடையர்.

ஈழகேசரி 17—7—49.

மதிப்புரை

[இந்துசாதனப் பத்திராதிபர் பண்டிதர்
ம. வே. திருஞான சம்பந்தர்
அவர்கள் எழுதியது

இந்த யாழ்ப்பாண நாட்டின் பழைய வரலாற்றினைக் கூறும் சரித்திர நூல்களுள் "**யாழ்ப்பாண வைபவம்**" எனவும், "**யாழ்ப்பாண வைபவமாலை**" எனவும் வழங்கும் இந்நூலே விரிவுடையதெனலாம்; இந்நூலை இயற்றியவர் புலியூரந்தாதி முதலிய சிறந்த நூல்களை இயற்றியவராகிய மாதகல் மயில்வாகனப் புலவராவர்; யாழ்ப்பாணத்தில் முதன் முதல் இப்படியான தமிழ்வசன நூலைச் செய்தவரும் இப்புலவரெனல் சாலபுடைத்தாம். இவருடைய வாழ்க்கை வரலாறும் கல்வித் திறனும் இந்நான்முகத்தில் ஆராய்ச்சி முறையில் நுட்பமாக எழுதப்பட்டிருத்தலின் ஆங்குக் காண்க. இந்த யாழ்ப்பாண வைபவமாலை முன்னர்ச் சிலரால் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டதெனினும், அவ்வெளியீடுகளில், அவற்றை வெளியிட்டவர்கள், தத்தம் மதச் சார்புபற்றியும் சாதியபிமானம் பற்றியும், தங்குலத்தைப் பாராட்ட வேண்டியும் இன்ன சில நோக்கம் கொண்டும் நூலைத் திரித்துந் தவிர்த்தும் தாம் சிலவற்றை எழுதிச் சொருகியும் பல விபரீதங்களைப் புகுத்தி அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

இத்திரிபுகளையும் விபரீதங்களையும் இயன்றவரையிற் களைந்து, யாழ்ப்பாணச் சரித்திர சம்பந்தமான பல நூல்களை

ஆராய்ந்து ஆதாரமாகக்கொண்டு நுண்ணிய ஆராய்ச்சி முறையில் இப்பொழுது இதனை அடிக்குறிப்புக்களோடும், நூலாசிரியரைப்பற்றிய நுண்ணிய வரலாற்றோடும் அமைத்தவர் முதலியார் குல. சபாநாதன் அவர்களாவர்; இந்த அறிஞருக்கும் இதனை யெழுதும் எமக்கும் நீடித்த கால ஊடாட்டமுண்டு: இவர் நீறுபூத்த நெருப்புப் போல், தமது கல்வித்திறனையும் தமிழறிவையும் நுண்ணிய விவேகத்தையும் ஆராய்ச்சி நுட்பத்தையும் வெளியிடுதலின்றி, அகத்தே "பத்தா பூலோகமா" என்ற முறையில் யாதுமறியார்போல் தம் உத்தியோகக் கடமையை மாத்திரஞ் செவ்வனே ஆற்றிவருபவர்; இந்த அபிமானியகத்துள்ள மாண்புகள், இவர் இடையிடையே பத்திரிகைகட்குத் தானஞ் செய்யும் வியாசங்களைக் கொண்டும், சந்தர்ப்பம் வாய்த்தாற் சபை சங்கங்களிற் செய்யும் பிரசங்கங்களைக் கொண்டும், இவர் எழுதி வெளியிடும் "கதிர்காமம்" இந்த "யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை" போன்ற சிறந்த நூல்களைக்கொண்டும், ஒருவாறு அறியலாகும். ஆனால், தம் மனைவி மக்களுடனும் நெருங்கிய சுற்றத்தார் உற்ற நண்பர்களுடனும் கண்டவிடத்திலேனும் ஆறுதலாகப் பேசுதற்குத் தமக்கு நேரமில்லையென்று எமக்கு நேரிற்காரணங் காட்டிச் சொல்லும் இந்த முதலியார் இப்படியான பயன்படக் கூடிய நூல்களைச் சிறந்த நுட்பமான ஆராய்ச்சி முறையில் எழுதியும் திருத்தியும் வெளியிடுதற்கு எங்ஙனம் நேரங் காண்கின்றாரென்பது எமக்கு ஆச்சரியத்தை விளைக்கின்றது. ....பழைய நூல்களைப் பரிசோதித்தும், அவற்றிற்கு உரை கண்டும் அச்சிட்டு வெளியிடத் தலைப்பட்டார் படுஞ் சிரமம் எத்துணைத் தென்பதை நாம் அநுபவ வாயிலாக ஒரு அளவிற்கு அறிந்

துள்ளோம்; அங்ஙனமானால் ஆராய்ச்சி முறையில் நூலியற்றியேனுந் திருத்தியேனும் வெளியிடப்புகுந்த நமது முதலியார் பட்ட சிரமமும் அந்நூல்களை ஆர்வத்துடன் ஏற்றுப்படிக்கும் ஆர்வம் பூண்டார் தொகை அருகிவிட்டதே யெனத் தம் மனத்திற் படுஞ் சிரமமும் சற்றல்லவே. எத்துணைச் சிரமப்பட்டாலும் இந்நூலைச் சிறந்த முறையில் அமைத்ததன் பொருட்டுப் பொதுவாகத் தமிழ்மக்களும் சிறப்பாக யாழ்ப்பாண மக்களும் முதலியாருக்குக் கடமைப்பட்டவர்களாவர். இந்நூலைத் தமிழ் மக்கள் அனைவரும் ஆதரிப்பதோடு மாத்திரம் அமையாது, உபாத்தியாயார்களாயுள்ளவர்களும் தத்தம் வித்தியாசாலைகளிற் பயிலும் மாணவர்களுக்குச் சரித்திர பாடங்களுள் ஒன்றாக உபயோகமுறச்செய்தல் நன்றாம்.

இந்துசாதனம் 8—7—49.

தினகரன் மதிப்புரை

இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் பல நூற்றாண்டுகளாக ஆதிக்கம் செலுத்திவந்தவர்கள். ஆனால் அவர்கள் ஆதிக்கச் செல்வாக்கைப் பற்றிக் கூறும் நூல்கள் மிகச் சிலவேயுள்ளன. அவற்றுள் இற்றைக்கு இருநூறாண்டுகளுக்கு முன் வசித்த மாதகல் மயில்வாகனப் புலவரின் வைபவமாலையும் ஒன்று.

இந்நூலின் அச்சுப் பிரதிகளோ கையெழுத்துப் பிரதிகளோ பிற்காலத்தில் கிடைப்பது அரிதாகியது. இது சரித்திர ஆராய்ச்சியாளருக்கும் யாழ்ப்பாணச் சரித்திர ஆராய்ச்சியாளருக்கும் யாழ்ப்பாணச் சரித்திர மாணவர்க்கும் பெரிய குறையாக இருந்தது. இதனை நீக்குவான் கருதி 'தமிழறிஞர்' 'நுண்ணறிவாளர்,' 'கீழ் நாட்டுப் புலவர் வரலாறு தொகுக்கும் பணியைச் செய்பவர்' என்று காலஞ் சென்ற ஆராய்ச்சியாளர் முதலியார் செ. இராசநாயகம் அவர்களால் பாராட்டப் பெற்ற **முதலியார் குல. சபாநாதன்** அவர்கள் அகப்பட்ட பழைய பிரதிகளைச் செவ்வனே பரிசீலனை செய்து பல ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளுடன் பதிப்பித்திருப்பதைத் தமிழகம் மனப்பூர்வமாக வரவேற்கும் என்பதற்கையமில்லை.

மயில்வாகனப் புலவரின் வைபவமாலை ஓர் கதையைப் போன்றிருப்பினும் அதில் குறிப்பிட்ட சம்பவங்கள் பற்றிய விவரங்களைப் பதிப்பாசிரியரான முதலியார் அவர்கள் மிகுந்த பிரயாசையுடன் ஆராய்ந்து எழுதியுள்ள குறிப்புரைகள் "இந்நூலை தெள்ளி படித்துச்

செய்திகளை ஒருவாறு உள்ளபடி அறிவித்தற்குப் பேருதவி" செய்வன என்று கூறினால் அது மிகையாது. சுருங்கக் கூறுங்கால் யாழ்ப்பாணச் சரித்திர நூல் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டிருந்த முதலியார் செ. இராச நாயகம், ஸி. பிரித்தோ, வண. சுவாமி. ஞானப்பிரகாசர், க. வேற்பிள்ளை, பிறக்ரர் வா. குமாரசுவாமிப் பிள்ளை, ஆர். ஸி. பிரக்ரர், பிரமஸ்ரீ தி. சதாசிவ ஐயர், டக்ரர் போல் ஈ பீரிஸ் என்பவர்களின் **ஆராய்ச்சிகளை எல்லாம் வடிகட்டி எடுத்துக் காய்ச்சி கற்கண்டுப் பாகெனத் தந்திருக்கிறார்** முதலியார் சபாநாதன்..............முதலியார் சபா நாதன் இதுபோன்ற ஆராய்ச்சி நூல்களை வெளியிட ஈழத்தமிழகம் அன்னாரை ஊக்கவேண்டும்.

ஈழத்தமிழன்
தினகரன் 10—7—49

Dr. U. V. S. IYER LIBRARY
MADRAS-90